ELTA

Revistă de metafizică

Editor: ELTA UNIVERSITATE

ÎN NUMĂRUL DE FAȚĂ:

** Legea iubirii * Mesaj extraterestru -Palmira II * Să mă ridic şi să merg (VII) * Binele şi răul în Rarău * Dor * Tansformare umană sau socială? * Vindecarea fără dureri * Teama de a ne alege * Materializarea - instrument al cunoaşterii * Despre prieteni * Copilul cosmic * Copiii trebuie să-l ajute pe părinți * A doua naștere - Te iau în Templul Legilor Universului (VII) * Jurnalul * Teama de Jurnal * Pagini de Jurnal * Apocalipsul -Transformare astronomică (II) * Curajul sincerității în nouă paşi (III) * Ispita aparențelor * Liberul Arbitru * Terapia infirmităților prostiei (VI) * Verbul cosmic al vieții * Alfabetul Astrologiei * Competiția - interpretare astrologică (IV) * Logica triadei - Numerele vii (II) * Elta pentru copii - Povestire astrologică * Mesager * Scrisoare document**

ÎNGRIJIREA ASOCIAŢIEI DE METAFIZICĂ

ELTA UNIVERSITATE

Elta

ROMÂNIA

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:

5600 - PIATRA NEAMŢ
STR. ORHEI 8/80, JUD. NEAMŢ
TEL. 033/626652
ION DUMITRESCU (DIRECTOR)
ALEXANDRU IACOB (REDACTOR ŞEF)
DAN SPULBER (SECRETAR DE REDACŢIE)

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

MIHAI AMĂRIUŢEI, LILIANA CHISCAN

LA:

Editura Salteris Piatra Neamț

ILUSTRAŢIA GRAFICĂ:

ARH. MARILENA SÂRBU (COPERTA I), GILBERT WILLIAMS (COPERTA IV), PAULA ŞALAR, ALMA ŞTEFAN, CIPRIAN DUDAŞ

IMAGINI DIN MUNŢII RARĂU, AUGUST 1994: AL. IACOB, FLORIAN NEICU

TIPARUL EXECUTAT DE:
IMPRIMERIA BACOVIA
STR. MIORIŢEI NR. 27, BACĂU

NR. 12/1994

Alexandru
345 **Legea Iubirii**

Mesaj extraterestru
345 **Lecţia a V-a: Palmira II**

Ion
347 **Să mă ridic şi să merg (VII)**

Mircea Titus Morariu
350 **Binele şi răul în Rarău**

Carmen din Braşov
351 **Dor**

Gabriel Ştefan
352 **Transformare umană sau socială?**

Ionuț de Neamț
353 **Vindecarea fără dureri**

Ioana Ichim
354 **Teama de a ne alege**

Dan Diaconeasa
355 **Materializarea - instrument al cunoaşterii**

Marcel Vâlcu
356 **Despre prieteni**

Otilia Cişmileanu
358 **Copilul cosmic**

Irina Riță
358 **Copiii trebuie să-i ajute pe părinți**

Alexandru Iacob
360 **A doua naştere (VII - Te iau în Templul Legilor Universului)**

Ion Dumitrescu
362 **Ultimul învățător**

Manuela Angan
364 **Teama de Jurnal**

Dan Spulber
365 **Pagini de Jurnal**

Marius Bendea
366 **Apocalipsul - Transformare astronomică**

Rodia Tilianu
367 **Curajul sincerității în nouă paşi (III)**

Alexandru
367 **Cei vii**

Carmen Corneanu
368 **Ispita aparențelor**

Ştefan din Suceava
369 **Liberul Arbitru**

Viorel Oacheşu
370 **Terapia infirmităților prostiei (VI)**

Magda Stoica
371 **Verbul cosmic al vieții**

Adrian Mîndruță
372 **Alfabetul Astrologiei**

Marius Bendea
373 **Competiția - interpretare astrologică (IV)**

Firicel Ciarnău
374 **Numerele vii (II)**

Constantin Dorneanu
375 **Povestire astrologică**

376 **Mesager * Scrisoare document**

Legea Iubirii

Bântuie acum pe Geea bătaia prin cuvântul terorizant, înşelăciunea ascunsă de dezmățul metaforic - contemplativ al aşa-zişilor creatori şi divorțul de Adevăr prin cultivarea mai de Dumnezeu sau a fanatismului falşilor eroi. Toate se relevă în politică, cultură, religie şi educația eroică a maselor, bulversând relațiile simple şi fireşti ale vieții.

La aceste relații fireşti trebuie că ne întoarcem noi azi, aici, pe Geea, începând din acest Spațiu Românesc, prin Legea Iubirii.

Este Legea lui Unu şi ea ni se dezvăluie mai pe larg în spațiul acestei reviste cât şi în cărțile pe care le vom publica. Să ne cerem aşadar răbdare, înțelegere şi putere de a lucra prin ea...

Iată, tu ne întrebi, prietene, ce părere avem noi despre dialogurile publicate într-o revistă-magazin, purtate de un scriitor de incursiuni în "paranormal" cu un interlocutor ce se recomandă inițiat, dialoguri în care descoperi termeni şi realități publicate în revista noastră prin mesajele-lecții ale prietenilor noştri extratereştrii. "Nu-i aceasta o formă mascată de plagiat?" zici .. Noi îți răspundem:

Dacă cei doi publică aceste informații după noi şi nu ne mistifică esența, fac un serviciu oamenilor, chiar dacă nu specifică sursa de informații. Dacă intervievatul comeşte aceste mesaje direct de la sursa extraterestră, e dreptul lui să le publice şi, evident, o poate face şi ... înainte ca acestea să fie citite în revista Elta. Dacă le ia de la noi şi le va mistifica esența îşi va asuma întreaga responsabilitate, aşa cum noi avertizăm pe cei care ne citesc, la sfârşitul fiecărui mesaj pe care-l publicăm. Aşadar, pe ambii protagonişti ai acestui dialog - serial - surpriză noi îi învăluim în iubirea noastră.

O elocventă dovadă a Legii Iubirii manifestată simplu şi firesc, ca între oameni, am primit-o recent din Germania. Iat-o:... ***"Dă-mi Doamne înțelepciune cerească, să mă învăț să Te caut pe Tine înainte de toate ... să ajung cu bine în Țara Românească şi să pot cunoaşte pe oamenii credincioşi şi iubitori de la revista Elta" - Magdalena şi filius Michael, Munchen.***

Să mai căutăm Adevărul în arhetipul marilor culturi? Au rezolvat ele relațiile simple şi fireşti ale omului? Prieteni, la noi acasă se află Dumnezeu, cu noi, prin noi, în noi. Acesta-i arhetipul!

Iată Legea.

Alexandru

Mesajul Confederației Galactice pentru Planeta Geea transmis prin Misiunea România

LECȚIA A V-A PALMIRA (II)

Salteris, prieteni!

Continuăm seria mesajelor din Rarău, o zonă în afara spațiului şi timpului în care aceste noțiuni trebuiesc redefinite şi înțelese ca ceea ce sunt în realitate: parametri şi manifestări. Trecerea la o nouă civilizație se poate realiza numai prin revenirea la cunoaşterea universală, deci la credință. Acest termen trebuie reamintit în prezent, la nivelul societății noastre terestre fiind practic necunoscut.

Întreaga cultură existentă pe Geea se bazează pe cunoaşterea senzorială, termen care corect înțeles se reduce la aspectul de a constata efecte, deci mai corect de a percepe o informație deja manifestată. Revenirea la universalitate se poate realiza numai prin trezire, deci deblocarea mentalului. Cunoaşterea reală se realizează numai de la nivelul corpurilor subtile, în ordine: spiritual, cauzal, mental; corpul astral la fel ca şi corpul fizic reprezentând nivele ale manifestării.

A folosi o manifestare aşa cum este corpul fizic, pentru a cunoaşte, este o tradiție care a dus la colapsarea în prezent a întregului sistem terestru, lucru din ce în ce mai vizibil prin dramatismul consecințelor.

Instrumentul prin care se realizează legătura între aspectele mentale şi cele senzoriale este gândirea, aceasta fiind generată de senzorial ca receptare a informației şi transmiterea sa spre mental. Confundarea informației astfel preluate cu realitatea universală a determinat crearea la nivel mental a unei adaptări în care cauzalitatea a fost plasată în exterior şi creația practic exclusă. Senzorii fizici nu sunt pentru a cunoaşte ci pentru a constata rezultatele propriei creații, pentru ca, ulterior, în funcție de acestea, anumite imagini, scenarii sau cuvinte mentale să poată fi perfecționate determinând astfel în exterior manifestări din ce în ce mai perfecte. Acesta este sensul universal al existenței, al progresului continuu pe care fiecare este firesc să meargă pentru ca propria-i existență să devină din ce în ce mai adevărată, mai luminoasă, mai dinamică.

Astăzi a-ți ajuns în situația de a depinde de tot când în realitate

*** Formarea nucleului fraternității universale a omenirii fără diferență de rasă, credință, sex sau culoare.**

*** Încurajarea studiului comparat al religiei, filozofiei şi științei.**

*** Cercetarea inexplicabilei legi a naturii şi a puterii latente din om.**

Principiile spiritualității universale

*** Sunt ceea ce gândesc.**

*** Îmi ridic vibrațiile.**

*** Nu-mi este teamă de nimic.**

*** Acestea sunt necesare pentru a doua mea naştere.**

ELTA Universitate - Principiile prime

confuzie de sens în a lucra cu informația la fel ca și aspectele de blocaj mental generate de ignoranță, tradiție, devitalizare, intoxicație alimentară.

Revenirea la lumea interioară, la cunoașterea universală se face pas cu pas, cu foarte multă răbdare, lăsându-vă călăuziți de voi înșivă pentru a redeveni voi înșivă. Cunoașterea universală va putea fi accesibilă numai celor care își vor aminti de ei înșiși. Acest lucru se poate realiza numai apelând la bunul simț, astfel încet, prin atenție, depistați în propriile trăiri ceea ce vă deranjează, ceea ce vă limitează, ceea ce cauzează elemente neplăcute. Înlăturând neplăcutul pe care îl definim ca vibrație joasă, aspectele dinamice, universale îl vor înlocui pas cu pas fără a face vreun efort. În această etapă revenirea la cunoaștere se face înlăturând aspectele inutile, implicit eliberându-vă, căci cu cât interiorul va fi mai liber cu atât exteriorul va putea fi controlat mai mult de acesta, situația în prezent fiind inversată.

Evitați așteptarea, aspectele spectaculoase; cu cât un element e mai subtil cu atât e mai normal, realitatea universală la nivel senzorial fiind caracterizată de normalitate. Normalitatea este acel bun simț al maximului de randament cu minim de efort. Dacă prin efortul propriu nu veți reveni la normalitate, deci la subtilitate, nu avem cum să colaborăm și cu atât mai puțin să vă ajutăm. Pentru aceasta sunt necesare două aspecte: continuitatea și ritmicitatea. rezultatul lor fiind revenirea la lumea interioară Prin acest drum al răbdării, ridicarea vibrațiilor este suportată firesc de întregul sistem, graba determinând în schimb șocuri și drept consecință blocarea procesului de revenire.

Toate școlile și metodele terestre de spiritualizare fiind în cea mai mare parte în dizarmonie cu epoca actuală, reprezintă numai amintiri despre realitatea interioară. Puteți încerca a găsi în ele un punct de plecare dar veți putea merge numai când veți reveni la prezent. Diferența între aceste metode și prezent a cauzat apariția fanatismului și implicit desprinderea entităților de normalitatea existenței, generând un fals în mijlocul haosului. Cauza acestor aspecte este graba determinată de confundarea cunoașterii cu o acumulare de informație exterioară, în loc de eliberarea propriului interior.

Pentru a reveni la legalitate este nevoie numai de bun simț; învățătorii sunt cei care-și pot face datoria, trezirea depinde însă de dorința fiecăruia. Eliberarea corpurilor subtile drept consecință fizică va fi o atenție și o perfecțiune din ce în ce mai mare, astfel cu cât deveniți mai dinamici viața voastră va

oferindu-vă de la sine probele și situațiile prin care să vă puteți continua drumul Pregătirea unei entități în această situație de Apocalips se poate observa prin dinamica ei, deci nu prin ceea ce știe, ci prin faptele sale. O ființă își poate da seama cât de mult înțelege după ceea ce face, astfel pas cu pas fiecare revenind la controlul manifestării va putea face orice, dar asumându-și responsabilitatea absolută

Probele Planului Fizic se manifestă prin ispită, adică tendințe de deviere de la propria cale în funcție de informația receptată din exterior. A evita situațiile dificile sau a alerga după cele extraordinare este inutil pentru că acestea, odată manifestate, ele nu există.

Cu cât veți aștepta mai puțin de la exterior și veți genera mai mult, vă veți redescoperi bogăția și lumina interiorului. Nu așteptați de la noi, pentru a putea colabora voi trebuie să lucrați, altfel nu avem cum să vă contactăm.

Cauzalitatea înseamnă a emite în exterior propria manifestare, perfecționarea ei putând fi realizată prin bunul simț al percepției senzoriale, care constă în a realiza cauzalitatea oricărei manifestări în propriile concepte mentale; schimbarea acestor concepte se realizează prin acel proces în care fiecare este firesc să se judece.

Practic, în aceste comunicări, explicațiile pe care le dăm sunt complete, dar aplicarea lor depinde numai de fiecare, iar rezultatele de continuitatea și intensitatea efortului depus Căutați să înțelegeți ceea ce cauzează orice manifestare și astfel încet apar elementele cunoașterii universale, deci ale cunoașterii cauzale. Sesizarea efectului nu se poate numi cunoaștere, ci constatare, iar confundarea acestui lucru cu termenul de cunoaștere se numește ignoranță.

Este bine să realizăm că elementele universale sunt caracterizate de simplitate, determinate de calitate, iar tradiția de complicat și haos. Nu așteptați extraordinarul ci încercați să înțelegeți realitatea. Una din tendințele realizate la nivel mental de majoritatea oamenilor este aceea a interpretării,impresionabilității, a esteticului. Ceea ce pare impresionant este de fapt neînțeles, căci orice lucru pe înțeles poate fi numai firesc. În loc să vă închipuiți sau să interpretați, încercați să trăiți cât mai intens folosindu-vă imaginația în a crea ceea ce este util, în loc să interpretați inutil. Orice revenire are un început și aceasta se vede

puțin de la exterior și veți genera mai mult, vă veți redescoperi bogăția și lumina interiorului. Nu așteptați de la noi, pentru a putea colabora voi trebuie să lucrați, altfel nu avem cum să vă contactăm.

Limbajul pe care îl folosim este adaptat prezentului terestru, vom putea folosi noțiuni din ce în ce mai complexe pe măsură ce voi înșivă le veți putea trăi. Nu noi trebuie să vă dăm ci în funcție de ceea ce voi înșivă conștientizați, ne facem datoria de a vă confirma și ajuta atunci când este cazul. Trezește-te, omule! A-ți aduce aminte înseamnă a nu uita că milioane de frați au nevoie să-și aducă aminte, și-și vor aminti de ei prin faptele tale.

Vrem să ne acceptați ca prieteni. Dacă ați depinde de noi n-ar fi decât tot o raportare la exterior; deci, menținerea unui fals, a unei stări de iluzie. Judecați-vă propriile greșeli pentru a putea să le depășiți, aceasta este soluția, căci puteți să refaceți totul așa cum în prezent amenințați să distrugeți totul. Încercați să vă depășiți naivitatea pentru a putea regăsi existența. Nimeni nu este de vină atunci când ceva nu vă place, decât faptul că nu ați înțeles acel lucru. Dați importanță faptelor voastre pentru a ne confirma că suntem înțeleși. Civilizația sumeriană, la fel ca și noi, la fel ca și Echipa Elta, ne facem numai datoria pentru ca voi să vă puteți recunoaște dorințele.

Această limitare la a digera mediul și la a prelucra materia, satisfacerea instinctelor este o experiență care deja nu mai corespunde vibrației universale și, de altfel, chiar plictisitoare. Cum de nu vă plictisiți de atâta suferință, haos și iluzie? Plictiseala poate fi alungată nu prin excitație, ci prin revenirea la cunoaștere

Binele ca și răul nu există decât împreună, ambele fiind relative și dependente unul de celălalt. În învățarea Planului Fizic apare acest paradox în care o experiență folosită și depășită prin autoperfecționare apare ca rea față de prezent, deși la momentul descoperirii ei apărea drept bună. Din acest aspect de comparație a apărut conceptul de ierarhie, însă fiind generat de elemente relative, valoarea sa lipsește. A cunoaște o experiență înseamnă a o depăși. Cei care rămân la stadiul pe care tu l-ai depășit nu înseamnă că sunt inferiori, ci că încă nu au înțeles. Fiecare este o divinitate, o ființă universală, absolută, manifestarea sa caracterizând numai o anumită etapă a înțelegerii sale.

Sensul progresului este perfecționarea formei și atunci când nu vă veți mai confunda cu forma fiecare va descoperi că există, că este același, că este cel care este. Revenit la existență, deci la lumea interioară, mai

departe fiecare poate fi liber şi implicit responsabil.

Redeveniţi voi înşivă pentru a putea fi descoperiţi-vă pentru a putea cunoaşte, cad pentru a vă putea lăsa iubiţi.

Ceea ce deschide drumul este sinceritatea, ceea ce vă oferă realizări sunt faptele voastre, iar ceea ce vă judecă sunt consecinţele. Lumea se va putea schimba numai atunci când fiecare îşi va da silinţa să se schimbe, asumându-şi responsabilitatea fără a-i deranja pe ceilalţi. Nu căutaţi să-i schimbaţi pe cei din jur, ci oferiţi-le dinamica faptelor voastre. Existenţa nu are început sau sfârşit, nu implică scopuri.

Oricine poate concepe un scop numai în funcţie de etapa în care se află, odată atins se dezvăluie altele, neexistând început sau sfârşit regăsiţi normalitatea mersului. Desconspiraţi armonia pentru a şti de unde să vă continuaţi creaţia.

Solteris!

16 august 1994, h Venus, Rarău IV
(Mesager)

NOTA REDACŢIEI

Acest mesaj, cât şi cel pe care l-am publicat în numărul 7 şi aitele în continuare, sunt în exclusivitate pentru revista ELTA. Cei care ie vor reproduce - parţial sau integral - fără acordul nostru, sau le vor comenta negativ prin orice mijloace, îsi asumă răspunderea.

Ideile sunt pentru a ne putea plăti banii.

*

Extraordinarul nu este şocat de neobişnuit.

*

Se poate dacă depăşeşti îndrăzneala.

Afarisme

Amintirile văd trecutul în noi.

*

Până la bine tot cu binele.

*

Curajul nu foloseşte arme.

*

Inutil să-i învingi pe învinşii puternici.

*

Credinţa nu duce la credincioşi, ci la oameni.

Să mă ridic şi să merg! (VII)

Cine şi-ar fi imaginat că Biblia se citeşte la persoana I timpul prezent şi fără concepte, şi fără atâtea dintr-o tradiţie de multe ori salvatoare pentru cei care astfel nu o pot determina, înţelege; suntem în stare şi mai ales acum când nu mai avem încotro să ne orientăm sau mai bine scris să ne reorientăm intrând în folosirea particulei RE.

Desigur, pe noi - cel puţin pe mine - ne frământă asemenea subiecte, pe un asemenea fond al actualităţii, ce trebuie actualizate; aduse la dimensiunea realismului dinamic şi nu la cel istoric, abandonat aproximării sau temporizării în raporturi aparente faţă de eventuale epoci cât de cât asemănătoare; actualul fiind din capul locului ceea ce n-a mai fost, şi dacă a mai fost înseamnă că nu suntem în nici un..."actual".

Acum când pentru revista "ELTA" trebuie să descoperim pur şi simplu aceste lucruri, aceste aspecte ale lucrurilor care lucrează" cine să bănuiască că acestea sau cuvintele se referă la formele - mentale (aici se mai vehiculează şi formele - gând, ceea ce nu este indicat); doar aşa - zisele forme - mentale sunt adevăratele lucruri care lucrează, omului rămânându-i doar efortul de decizie şi sub nici o formă de justificare, fiindcă el este răspunzător faţă de el însuşi, faţă de ceilalţi. Totul se reduce la relaţii ce trebuie să fie la un nivel de armonie.

Începem totuşi acest articol cu asemenea prbleme sau suite ale lor, suntem deja mereu mai aproape de ceea ce trebuie să ştim bine şi chiar cât mai bine; pentru o asemenea epocă când se întâlnesc atâtea generaţii şi mentalităţi, experienţe şi cunoaşteri, când atâtea şi iar atâtea şi-n realitate mai nimic care să determine posibilitatea de a determina posibilul, realitatea, devenirea. Şi tot astfel pentru cele ce încetul cu încetul au făcut că omenirea se trezeşte într-un somn apocaliptic, într-un coşmar ce cu fiecare zi determină copleşitoare arii ale unor limite care se strâng şi se strâng mereu mai dureros, exact pentru cei care prin tradiţionalismul şi obişnuinţele lor, au crezut că ei cred sau că ştiu.

Un moment de respiro. Să ne aprindem un "Carpaţi" şi cu un plus de atenţie, să observăm că suntem în ora Lunii, că urmează cea a lui Saturn, când vom termina acest articol de fond. Cei care cunosc şi nu fac nimic sau ar trebui să cunoască s-au făcut de...toate cele, rezultatele lor pur şi simplu îi contestă, şi - paradoxal - asemenea consecinţe nu-i supără chiar dacă aduc moartea, bătrâneţea şi boala, pauperizarea sau nefericirea...

Ce drept are medicul să nu-şi determine odată pentru totdeauna sensul exact al naturii sau cauzalităţii bolilor, menţinând aceleaşi elemente absolut tradiţionale, materialiste pentru care în realitate nu-l condamnă nimeni, ci doar aceste rezultate aberante şi inumane...

Ce drept şi cine-i acordă preotului diploma de a manifesta doar dogme şi iar dogme şi de aici - o fascinantă ipocrizie, desfăşurând de fapt un grotesc spectacol de costumaţie şi gesturi, care nu mai surprind pe nimeni decât ca un fals carnaval. Astfel în cadrul religiei rezultatele sunt mai mult decât lamentabile, şi totuşi atâţia prelaţi şi ce-or mai fi ei în ierarhiile lor continuă, într-o inerţie duşmănoasă, o serie de practici fără nici un răsunet în bucuria de a determina în ei lumina Absolutului.

...Un asemenea rechizitoriu nu s-ar mai termina. Dar, după cum doresc să vedeţi, eu nu critic. N-aş rezolva nimic. Amintesc doar de roadele acestor instituţii - consecinţele - fiindcă-i dreptul fiecărui om să-şi asume o responsabilitate. Suntem datori faţă de suferinţa celorlalţi şi acest aspect nu-i doar o imagine romantică şi umanistă. Iată de ce vă spun: nu mai este timp pentru asemenea lucruri de bâlci. Poeţii tac acum fiindcă au derutat destul. Scriitorii de romane tac şi ei, muzicienii şi pictorii la fel. Nici ei nu ştiu de ce. Urmărind acest fenomen din lumina Metafizicii pragmatice, ştim bine la ce nivel Karmic se află. In general, aceste entităţi

de ştiinţă". Aceştia sunt mai activi, mai realişti, numai că au uitat să dinamizeze şi fondul filosofic, spiritual, mental al omului. Astfel ei au determinat atâtea lucruri inutile dezvoltând numai latura tehnologică, şi nu cea socială, oamenii devenind între timp simple rotiţe auxiliare ale maşinilor! Desigur, şi-n cazul lor trebuie abordată realitatea, şi mai ales instrumentul de bază care se reduce la o minimă înţelegere a esenţei acestei realităţi. Logica - analogică nu poate duce decât tot la contemplaţie. Cea sintetică însă, determină evaluarea realistă şi mereu mai dinamică a vieţii sociale. În general, viitorii ingineri în facultăţile lor nu au avut parte de prea multe cursuri de filosofie, şi chiar dacă ar fi avut tot nu s-ar rezolva mare lucru, fiindcă filosofia actuală - care între timp tace pur şi simplu - se retrage de pe arenă după ce a făcut totul praf. Chiar de-ar mai rămânea n-ar putea asigura mare lucru şi ea, ci doar acest haos pentru care ar trebui să fie răspunzătoare...

Într-o primă concluzie, intelectualitatea este răspunzătoare de asemenea rezultate care mai de care mai macabre. La ora actuală, în sud - estul Europei nu există nici o universitate de metafizică şi culmea, chiar dacă ar exista, n-ar face altceva decât să promoveze speculaţii care mai de care mai "magnifice", nedeterminând situaţia prezentă, chiar şi acolo unde sunt cursuri de metafizică, totul se reduce la cu totul altceva, neînţelegându-se ce înseamnă metafizica. Iată de ce devine ca o datorie pentru noi, de aici înainte Elta - Universitate să-şi extindă rezultatele. Acestea deja au demonstrat ce era de demonstrat. Acum când ne apropiem de cei cinci ani de activitate, au fost activate şi remodelate cele mai profunde elemente ale vieţii, demonstrându-se la nivel alimentar, de gândire (mental) şi mai ales la nivelul erotic cum stau lucrurile. Orice deştept poate spune că despre aceste lucruri nu se ocupă metafizica. Pe noi însă nu ne interesează atât de ceea ce se ocupă metafizica, ci modalităţile pragmatice ale ieşirii din haos, din întuneric, din ignoranţă. Faptul că am putut demonstra practic eficienţa unei determinări deosebit de clare despre aceste lucruri, demonstrează că se poate.

Astfel, acest serial "SĂ MĂ RIDIC ŞI SĂ MERG" se referă direct la fiinţa aşa-zis "umană", fiindcă nu despre oameni cum spunem noi este vorba, ci despre om. Aici e o mare deosebire şi mai ales putem alege ce este de ales şi de renunţat la cele ce sunt doar atât de formale şi defavorabile vieţii.

Din capul locului rezultă că adevărurile sunt deosebit de simple. Atât de simple încât ...Numai că, la nivelul de manifestare al unor asemenea "banalităţi", aceste lucruri devin fantastice. Dispare sensul de boală,- de ignoranţă -, şi revine vitalitatea, înţelepciunea, încrederea, credinţa. Omul ajunge astfel la cea de-a doua naştere atât de discutată de mii de ani, fără ca cineva să spună simplu şi clar ce ar însemna acest lucru.

Aceste adevăruri pe care le puteţi deja surprinde în cele 12 numere ale acestei reviste care, încetul cu încetul, ici - colo, trezeşte interesul chiar şi celor care, văzând-o la primele numere, au considerat-o un joc, un moft al unui oarecare ion dumitrescu...

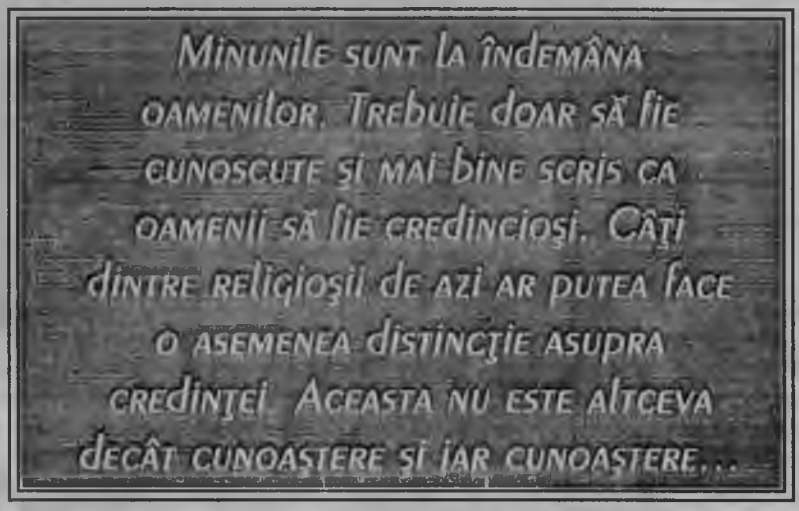
Minunile sunt la îndemâna
oamenilor. Trebuie doar să fie
cunoscute şi mai bine scris ca
oamenii să fie credincioşi. Câţi
dintre religioşii de azi ar putea face
o asemenea distincţie asupra
credinţei. Aceasta nu este altceva
decât cunoaştere şi iar cunoaştere...

Suntem nevoiţi să folosim o tactică bazată pe o strategie pentru a evita şocul impactului informaţional într-o lume materialistă. Să colaborăm cu aceşti prieteni din alte civilizaţii, cu extratereştrii sau cum vreţi să le spuneţi, determină o posibilitate de a ne reorienta, de a reînvăţa ceea ce ştim deja. Prezenţa acestor prieteni nu trebuie văzută ca ceva extraordinar, fantastic, nemaipomenit. Din interiorul unui sistem este imposibil de "văzut" acesta, iată de ce şi la rândul nostru îi putem ajuta în sistemele lor şi astfel colaborarea devine echitabilă. Dar nu despre aceste lucruri trebuie să scriem noi aici pentru moment, ci despre situaţia alarmantă existentă pe Geea văzută prin posibilitatea de a o îndepărta. Suntem în stare, putem promova primele măsuri ale unor posibilităţi reale la care are acces oricine fără nici o discriminare şi neobligatoriu.

Cele spuse chiar de acum doi ani când a apărut revista se adeveresc: preţurile vor creşte până ce oamenii se vor trezi. Faptul că aceste preţuri încă mai cresc şi acum înseamnă că ei nu s-au trezit, doar câteva mii de eltişti putem spune că au avut un astfel de curaj. Fapta lor demonstrează cum consecinţele nefaste pot fi oprite, chiar eradicate. Scepticismul şi teama celorlalţi ascund în realitate orgoliul şi lipsa oricărui curaj, acceptând ceea ce în final se poate denumi ca o situaţie de sadism şi autoflagelare, gratuită, fără nici un merit. În cele din urmă, amplificarea consecinţelor îi va determina

materialiste despre viaţă şi mai ales despre propria lor viaţă. Scriam în numărul anteriror: vor avea experienţa lui Toma...Ei acum ştiu despre ELTA şi totuşi ar face orice pentru ca fapta eltistă să nu ia amploare, fiindcă dorinţa lor de a-şi menaja orgoliul este imensă;să-i lăsăm, în definitiv aceste asemenea lucruri fac parte din lecţiile pe care le vor primi ei de la viaţă. Noi facem tot posibilul să nu afectăm susceptibilitatea, ignoranţa sau asemenea orgolii. Ştim prea bine cum toate lucrurile au timpul lor, astfel că, încetul cu încetul, se vor determina singuri, mai ales că acum au acces la o informaţie care le poate asigura întoarcerea înainte...

Recunoaştem că nu este plăcut să renunţi, la o vârstă de 50 sau 40 de ani fiind, la nişte concepţii, experienţe, obişnuinţe. Este total neplăcut să-ţi dai seama cum atâţia ani n-ai făcut decât să te distrugi şi să munceşti de pomană, să contractezi atâtea boli şi să asişti la apariţia bătrâneţii, să te pui singur într-o situaţie anacronică şi fără nici o perspectivă. Să-ţi dai seama că te considerai un bun credincios (ortodox, catolic), şi-n realitate să fii un simplu ateu. Acestea toate rezultă din faptele noastre şi nu din faptul că un oarecare ion dumitrescu n-are ce face. Nu vă imaginaţi cât trebuie să lupt, pentru a sta cuminţi, cu cei care descoperă asemenea realităţi...

Mă refer la cei care au devenit între timp eltişti, cunoscând asemenea adevăruri devin subtil şi instantaneu responsabili şi încep chiar o adevărată luptă cu cei pe care-i întâlnesc, să le demonstreze ei cum aceste lucruri. Trebuie şi iar trebuie să le explic că oamenii s-au săturat de vorbe, de "adevăruri teoretice", ei ştiu că nu-i mai poate salva asemenea lucruri. Numai faptele au puterea să realizaze asemenea treziri. Le atrag atenţia să aibă răbdare şi iar răbdare, să fie siguri că numai prin faptele lor ceilalţi vor constata ceea ce trebuie făcut.

Mulţi medici sau preoţi ne confundă cu altceva; şi mai ales "deşteptii" spun sau presupun că suntem o sectă. Desigur, este dreptul lor şi, în realitate nu avem timp de polemici. Ziariştii, la rândul lor, îşi asumă responsabilităţi total aiurite exploatând ceea ce înţeleg ei din articolele noastre, mai cu seamă din cele ce se referă la controlul - erotic. Sunt surprins cum în discuţia avută cu un profesor el spune că nu înţelege aceste lucruri, dar totuşi îşi permite să ne critice. Când i-am atras atenţia asupra faptului că a afirmat că nu le înţelege şi totuşi le critică, ceea ce nu se poate (despre ceea ce nu înţelegi nu poţi nici să critici, nici să comentezi), că ar fi mai simplu să spună că nu înţelege sau că nu vrea să înţeleagă, mi-am adus aminte de un mesaj telefonic primit

"N-am fost împotriva acestui mod de alimentaţie, ci n-am ştiut"...

Da, cu riscul de a mă repeta, vă spun că ignoranţa nu vine niciodată singură, ci antrenează asemenea aspecte spectaculoase de orgoliu; egoism, trufie, indiferenţă ş a.

În general, oamenii nu prea au memorie. De multe ori stau de vorbă cu eltişti care cu ani în urmă erau împotriva tuturor acestor lucruri. Suntem surprinşi cum oamenii oscilează diametral. Când nu ştiu sunt împotriva adevărului fără să ştie, dar când ştiu sunt împotriva minciunii? Desigur, imaginea de copil obraznic şi răsfăţat, orfan şi părăsit de Tatăl şi Mama Cosmică se prezintă atât de aiurit şi atât de contradictoriu!

Ne vine greu să credem de pe acum cum vor dispărea aspectele de instituţii aşa cum le cunoaştem azi, cum se va schimba viaţa în aşa fel încât oamenii de peste 50 de ani atunci vor citi despre aceste zile făcând un efort deosebit să-şi imagineze cum se trăia acum, şi mai ales se vor întreba fără să înţeleagă faptul că oamenii de azi erau carnivori, nu pentru faptul că devorau o substanţă căreia îi spunem carne, dar vor intui şi vor înţelege în cele din urmă că pentru obţinerea unei asemenea substanţe aceşti oameni de azi trebuiau să ucidă fiinţe întrucâtva asemănătoare cu ei. Acest canibalism va fi greu de crezut. Şi totuşi, obiceiul de a tăia un porc în mijlocul curţii, de Crăciun, este acum un fapt atât de banal, încât nici justiţia terestră nu se poate pronunţa în cazul acestor crime premeditate totuşi. Oamenii de peste o jumătate de secol nu vor putea înţelege în ruptul capului cum mamele actuale îşi otrăveau grijuliu copiii, crezând că le fac un bine. Şi totuşi acei oameni de peste 50 de ani, vor ştică părinţii lor cunoşteau totuşi tainele atomului, ale călătoriilor spaţiale, că ajunseseră la generaţia a treia de calculatoare şi câte şi mai câte, însă la nivel de viaţă se comportau la un nivel primitiv. Greu de crezut şi de imaginat asemenea lucruri! Discut de multe ori cu cei aşa - zişi oameni în vârstă, prilejul nu-mi permite să le vorbesc despre viaţă şi despre realitatea absolută. Sunt adesea nevoit să mă rezum numai la monologul lor responsabil şi serios, bineînţeles. Nu-mi rămâne decât să-i privesc şi eu cum arată, ca naiba, ca "dracu' urâţi şi deformaţi, cu vocea deformată de experienţe sexuale deficitare, bolnavi din cauza unei alimentaţii "aşa cum am apucat", cu concepţii străine, inumane. Unor asemenea oameni este dificil şi fără nici un rost să încerci să le arăţi cât de cât ceva, fiindcă în câteva minute devin violenţi, fanatici, nebănuind că un asemenea comportament denotă cu totul alte dimensiuni...De altfel, ei sunt fireşti, aceşti oameni scoşi din sfera ignoranţei lor, suferă, şi-au adaptat-o pentru supravieţuire, sunt puşi într-o situaţie dezarmantă şi de aici nervozitatea şi violenţa lor.

care o putem transforma într-o "Casă a Vieţii". Îmi pare rău de Ana Aslan care a încercat tot ce a fost posibil omeneşte în gerontologie, dar neavând elemente de metafizică a încurcat şi mai mult lucrurile. Se poate, este posibil ca în câţiva ani un bătrân să revină la viaţă, la societate, la o viaţă firească şi normală. Ceea ce se întâmplă azi în "Casele de Bătrâni" este incredibil. Practic, sunt case ale morţii la propriu şi putem spune că sunt opera materialismului, a unei religii absolut atee. E firesc cu asemenea "Instituţii" să se ajungă într-un asemenea hal.

Regenerările pe care le-am descoperit în cei aproape cinci ani de acţiune şi activitate în ELTA UNIVERSITATE m-au surprins chiar şi pe mine.

Minunile sunt la îndemâna oamenilor. Trebuie doar să fie cunoscute şi mai bine scris, oamenii să fie credincioşi. Câţi dintre religioşii de azi ar putea face o asemenea distincţie asupra credinţei. Aceasta nu este altceva decât cunoaştere şi iar cunoaştere. Desigur, nu cunoaştere senzorială, instinctivă, tradiţională şi unanim acceptată. Viaţa este o experienţă socială - pe o parte - dar şi una perticulară - pe de alta -, armonizarea celor două căi fiind necesară.

Câţi dintre cei născuţi (încarnaţi) în anul 1968 ştiu de unde vin şi ce trebuie să realizeze acum, aici. Noi le spunem că au Nodul Nord în Semnul Berbecului. Tot aşa, ce ştiu cei născuţi (încarnaţi) în anul 1969, care au o viaţă deosebită venind dintr-o viaţă anterioară în care au fost comercianţi, trăind o viaţă mercantilă, matematică, determinată de a face permanent observaţii celorlalţi, cu aplicări în amănunt, până la epuizare, netrăind nici un aspect subtil şi poetic, de rezonanţă a cunoaşterii şi trăirii unor evenimente de sacrificiu şi altruism. Despre toate aceste aspecte se va ocupa Irina într-un ciclu de articole asupra generaţiilor, care va aduce multe lucruri la propriu celor care au ajuns la vârsta când mai pot salva ce se mai poate. Şi totuşi, la orice vârstă şi mai ales la cele aşa - zis înaintate se poate, se poate şi merită să se revină asupra greşelilor.

Îl ascult pe Phil Collins şi mă gândesc cum de 7 noiembrie trebuie că începem sena de conferinţe în premieră fiind Braşovul. Mă gândesc tot aşa la cei 23 de lectori care sunt împrăştiaţi în toată ţara în cele 36 de filiale, unde duc mai departe acest merit al măsurilor, al adevărului sincer şi simplu, absolut necesar Acum, când ne-am pus la punct sistemul de calcul electronic pentru tehno-redactarea revistei şi a atâtor cărţi care vor veni, vom putea asigura mai multă informaţie cauzală şi mai ales ritmicitatea apariţiei revistei. Dar tot aşa ne frământăm cum să ne împărţim mai bine findcă deja apar noi acţiuni pe care le anticipasem, cum este cazul apariţiei noastre la postul de televiziune locală Buzău, care-şi propune

imprimăm aceste emisiuni pentru posturile de televiziune care ne solicită.

Pentru moment, o asemenea informaţie nu se pretează a fi difuzată ia la posturile aşa - zise naţionale, unde sunt cei care încearcă să ducă mai departe în cârcă tradiţionalismul, obişnuinţa, materialismul. În schimb, aceste posturi de radio şi televiziune locale vor informaţie inedită, astfel ele devenind primele canale dinamice, în stare să determine un pronunţat profil "in life" al emisiunilor, mai ales diferenţe între aceste posturi în aşa fel încât acestea să se deschidă într-un mod cât mai clar spre nou.

Este fascinant Phil Collins acesta! Nu pot face abstracţie că îl ascult şi totuşi mă gândesc la atâţia "serioşi" care nu au timp pentru aceste lucruri, nebănuind câtă viaţă, câtă vitalitate există în muzică şi mai ales în cea de azi! Oamenii maturi încă mai trăiesc din minciuna pe care au apucat-o şi, nevăzând nici un adevăr pentru a o înlocui, sunt nevoiţi să o apere cu preţul vieţii, şi chiar aşa fac: îşi sacrifică viaţa prin necredinţă şi ignoranţă şi tot ei se miră de ce aceasta este atât de grea. Oare nu-şi dau seama că şi-o fac cu mâna lor? Desigur, este neplăcut să constaţi asemenea adevăruri şi totuşi...niciodată nu este prea târziu. Fără curaj şi îndrăzneală te autodesfiinţezi pur şi ... simplu de la o zi la alta. Este trist să vezi cum ţi se atrofiază corpul şi cum arată ca vai de capul lui. Să intuieşti ce urmează fără să poţi face nimic şi totuşi se poate. Dar, pe de altă parte, orgoliul şi trufia nu-i lasă iar pe de alta trebuie să-şi ispăşească greşeala fiindcă totul se plăteşte, atât binele, cât şi răul.

Îi privesc pe eltişti, ei încă nu cunosc decât 1% din cele ce vor urma să mai cunoască şi totuşi sunt atât de liberi şi zâmbitori, cheltuiesc de zece ori mai puţin, nu mai ştiu ce miros are o farmacie, ce greutate are o tigaie şi ce înseamnă să mai dea laptele în foc; da, este posibil şi mai ales absolut necesar fiindcă mergem înainte nu spre cutremure şi bolizi "paranormali", ci spre sensul viu şi firesc al bucuriei vieţii, fiindcă ea este atât de minunată şi - culmea! - mereu mai frumoasă.

11 octombrie 1994, h Saturn
Bucureşti

Spiritul de sacrificiu înlocuieşte spiritul-grup.

*

Să munceşti în virtutea armoniei.

*

Eşti responsabil când nu te trage nimeni la răspundere.

*

Ce e neconceput dinamizează ce e conceput.

*

Cei care sacrifică suferinţa, uită de beneficiu.

Mircea Titus Morariu

Binele şi răul în Rarău

DRUMUL SPRE CARE TE ÎNDREPȚI ESTE DRUMUL SPRE CEI PENTRU CARE TE SACRIFICI...

Este oare o întâmplare faptul că autoritatea lui trei se extinde şi asupra numărului taberelor ELTA din perioada unui an? Sărbătoarei de la Miercurea-Ciuc a naşterii lui Isus, îi urmează un Brad al comemorării Răstignirii şi Învierii pentru ca, în cel de al treilea anotimp, să se desfăşoare amplu, timp de 50 de zile, tabăra de odihnă-meditaţie-creaţie. Sub acest triptic, Rarăul '94 se deschide din exteriorul spre interiorul nostru, al Eltei şi insului.

O fetiţă de patrusprezece ani din Satu-Mare, citind doar revista noastră, este atrasă, prin Anamnesis, de vibraţia telurică a unei ceacre geice de altitudine de pe Terra mirabilis. Primul pas - prima păşire în miracol. Ar fi nedrept să ne oprim la un copil (căci ce este copilul altceva decât un omuleţ neajutorat? - îşi zice cu enfază maturul, sigur pe libertatea lui, de a fi propriul său sclav). Vasile şi soţia sa (părinţii copilului) atinşi şi ei de neuitare, mânaţi de uşoara pâlpâire a memoriei individuale, pornesc voioşi spre munte împreună cu alţi câţiva tineri daţi spre îngrijire şi cu toţii deschid uşa nevăzută a Eltei pentru ca, în momentul despărţirii, s-o vadă cu cel de-l treilea ochi: "Titus, cred şi sper că ne vom revedea la Miecurea-Ciuc!" Da, ne vom revedea cu mult înainte, bunule Vasile, ne putem vedea în noaptea asta, sau în următoarea aşa precum o posibilă întâlnire cu cei "puţini aleşi" din "cei mulţi chemaţi".

Nu vă voi uita nicicând, Adriane - chirurgule, Simono - complementule în medicina soţului tău, maestre Iuliane - umbră şi lumină pe şevalet. Cum, dară, să uităm apucarea unui drum într-o altă dimensiune? Cum ar fi posibil să nu ne mai întoarcem la serile şi nopţile noastre de tainice discuţii eliberatoare prin Cunoaşterea lui Osiris, lui Hermes Trismegistul prin care am fost ajutaţi să răstălmăcim Upanişadele, să desluşim disperările de o viaţă a lui G. Dumezil, cum ar fi: căsătoria poliandrică a lui Draupadi cu fraţii Pandava, comportamentul şi funcţia diferite ale unui zeu în diferitele lui întrupări care îl ţin în surghiunul neînţelegerii pe înaltul mitolog Pentru meşteşugiţii sophiei occidentale, sufocaţi în strânsoarea propriilor lor construcţii sistemice, nu mai e vreme de exegeze, vreme de pierdut vremea, iar celor din România, păstoriţi la Mecca românilor, le vom spune doar atât: exegeza lui Eminescu continuă în Ceruri, ea nu mai poate avea loc pe pământ şi asta, în "temeiul codrului" (a Legii Unice Tătare). Pânză tremurătoare a tristeţii este corpul planetar noician, acum când ştie totul din Sinele-i, acum, când îi vede pe aristotelici studiind natura (fizica şi nu matematica), acum, când vede în devoţiunea creştină un spor faţă de abstracţiunea vedantină cu o numeraţie atât de restrânsă, acum, când ştie, vede şi aude că mai uşoară e pieirea în credinţa ta decât în credinţa altuia, acum, când i se comunică faptul că toate credinţele şi religiile îi sunt egali de dragi lui Isus, deşi fiecare dintre ele sunt rătăcite în grade diferite de intensitate.

Rarău IV se constituie în cea mai dificilă probă, administrată Eltei prin fluxul neîntrerupt al celor interesaţi şi dornici să cunoască ELTA din interiorul ei viu, altul decât cel bănuit în socialul clevetitor sub patronajul nemerniciei simţurilor din om care a blocat informaţia cauzală (episteme). Rarău IV este tot ceea ce poate fi mai frumos şi mai greu, în acelaşi timp, în viaţa noastră de până acum. Mai frumos prin spornicie, prin infuzia masivă a socialului din toate straturile sale (elevi, studenţi, profesori, ingineri); mai greu prin modul antitetic comportamental al noilor prieteni. Comportamentul receptat decent în viaţa comunităţii sociale poate deveni o nuanţă subtilă, greu sesizabilă, a ceea ce numim imoralitate în relaţia de vieţuire întimă a Eltei. Bunăoară, dialogurile verbale cu voce tare sfarmă liniştea celui adâncit în meditaţie, a celui care se odihneşte sau scrie Jurnalul. Este o pătrundere abuzivă fără cunoştinţă în sufrageria mentalului celor dimprejur care au păşit în asceza cuvântului, a trupului şi a minţii. Şi, pentru a disipa orice iluzie a neânţelegerii celor trei feluri de asceză, ascuţindu-vă auzul ca pentru o liturghie, veţi pricepe toate acestea din filosofia Unică, a lui Isus:

1. Asceza trupului - adoraţia divinităţii, înţelepţilor, îngrijirea şi curăţenia sufletului, cinstea, castitatea şi nevătămarea.

2. Asceza cuvântului - cuvântul care nu tulbură, adevărat, plăcut, prietenos; recitirea textelor divine.

3. Asceza minţii - seninătatea minţii, blândeţea, tăcerea, stăpânirea de sine, puritatea inimii.

Ce s-ar mai putea afirma despre spargerea aurei eltiste de către eltiştii în devenire anevoioasă, care se supun caznei dezlegărilor Rebus sau jocului de cărţi? Este o prea mare povară într-o tabără de meditaţie - creaţie - odihnă. Nedumerirea creşte odată cu tema de esenţă aleasă cu grijă de către Ion în acest an: binele şi răul, vectorii manicheismului. Iată, aşadar, că ne apropiem de faptă şi nonfaptă, bine - rău, evoluţie - involuţie, tristeţe - bucurie, apus - răsărit, zi - noapte, cald - rece, teză - antiteză, ură - iubire, avar - altruist, sus - jos, sex - nonsex, naştere - moarte, desvăţare - învăţare, josnicie - măreţie, îmbolnăvire - însănătoşire, anticristic - cristic, angelic - demonic, lucid - decrepit, etc. şi acest binom se înşiruie la infinit. Seară de seară, în Aeropagul Eltei (această temă multicontextuală a binelui şi răului), se audiază solemn prelegerile unui Om despre care ştim doar atât: ne iubeşte şi ne vrea Oameni, nu medici, profesori, filosofi, fizicieni, muncitori, sclavi cu iluzia libertăţii.

Mi-e tare greu, Doamne, să gândesc şi să scriu acestă cronică (sic!) metafizică netradiţională, neuniversitară, nicicum ca pe vremea lui Nae Ionescu, care, în genialitatea şi luciditatea lui asupra apodicticului şi epagocicului, are ultrabunul simţ să afirme că filosofia nu dă încă răspuns la problemele ontologicului, ci îşi pune mereu întrebări şi probleme. Mi-e o povară, Doamne, să scriu alături Ştiinţei Tale Unice pe care ne-ai pus-o pe umerii văzuţi şi nevăzuţi ai trupurilor noastre duhuale, proclamată ca Lege Supremă a Sinelui Tău Suprem prin care ne dai răsplată şi nu osândă după faptele şi nu după vorbele noastre. Suntem atât de egali în faţa Ta şi atât de inegali în pricepere şi evoluţie, în căderi sau urcare, prin Liberul nostru Arbitru Numai dialogul cu Tine şi Rugăciunea îmi dau forţă să mă reclădesc, să continui agregarea mea din suferinţă înspre bucurie.

Câţi dintre cei mulţi posesori ai Bibliei, doar aşa, prin tadiţie familială sau bisericească, vor pătrunde esenţialmente în forţa faptelor şi nu a vorbelor? A faptelor care să nu mustre, să nu judece, ci să se reverse pilduitor, lăsând ca rânduiala în comportamentul fiecăruia să se facă prin forţa proprie interioară şi nu a judecătorului din exterior, a administratorului din afară care constrânge prin eron de proporţii generalizate şi pe care le recunoaştem în porunci şi îndemnuri cum ar fi: fă aşa că e bine; binele meu este şi binele tău, toată lumea face asta, tu de ce faci pe bunul şi milosul când ai fost batjocorit şi tratat cu răutate? Să exemplificăm cele afirmate, prin explicarea "la propriu". Neînţelegerea, nepriceperea duc la tulburarea minţii şi coborârea spre starea demonică. În numărul inaugural al revistei noastre se dezvăluie un adevăr astfel: "Deranjarea spiritului uman la orice zgomot este asemenea cu starea provocată de un elefant care, păşind cu cea mai mare grijă într-un palat de cristal, îl cutremură."

Atunci, ce au înţeles unii cursanţi prin trecerea în făptuirea la propriu? Gândul este o formă de viaţă şi încastrează în el cea mai mare forţă. Păşim înainte cu forţa gândului nostru. Suntem cea ce gândim (principiu scris pe prima pagină a revistei noastre, de al cărui sens ne tot poticnim). Ei bine, iată, în interiorul taberei, o sumedenie de studenţi care se încălzesc de câţiva ani cu iluzia că ei sunt Crist, că dacă tu crezi, atunci poţi (imediat), că suntem Dumnezeu, etc., în loc să aprehendeze astfel: eu sunt în Crist, Crist este în mine însă nu mă confund cu El; cred că voi putea înfăptui în viitor orice, dar asta

mele; un germene în devenire, sunt, spre Înger, Isus şi Dumnezeu iar asta se produce într-un timp ce omului i se pare infinit. Aşadar, aceştia îşi lasă mentalul în voia "vânturilor, valurilor", urgisit de jungla vieţii sociale. Ei se agită, vorbesc zgomotos, hăulesc, râd zgomotos ca la chermeză, uită să nu aibă premise negative ieşite din stratul dorinţei trupului putrezitor; ei exclamă: "brr...ce frig este!, când se mai opreşte ploaia asta?!, uff.. ce fum!, ah, ce maşină am văzut!, vai ce bune sunt bananele! (fără să se gândească că cele mai bune fructe sunt cele care cresc pe locul în care te-ai născut)". E o chestiune ce ţine de vibraţiile magnetice şi electrice, pe care ei le folosesc într-una şi supărător ca pe un balast al vorbelor. Atunci, ce înseamnă trecerea la propriu prin faptă, când alfabetul divin nu este încă învăţat? Cât mai este până la intrarea în scrierea fluidă, până la conştientizarea catafatei? Ce este binele şi răul, care pe deasupra se mai raportează strict la entitatea cutare? Este atât de simplu (li se spune), însă cine în "simplu" vede "complexitatea", numai acela conştientizează cauzal, suind spre înţelepciune, spre iluminare, spre cea de-a doua naştere.

Iată, sosesc noi vizitatori ai taberei aduşi de un student, sosesc dornici să vadă Elta din interiorul ei. Ei vin gălăgioşi, atârnându-şi ciorchinele comportamentului social din care descind. Iarăşi au venit niscavai daci liberi! - exclamă cineva cu păcat, însă nu peiorativ. Alături cineva citeşte, altul scrie Jurnalul, unul meditează sau se odihneşte în timp ce prietenii noştri sosiţi sparg liniştea "capitoliului" fără să conştientizeze (un alt termen supervehiculat însă mereu neglijat) că au pătruns abuziv cu bocancii în sufletele dimprejur, ale celor apropiaţi. Dacă le-am fi atras atenţia să se manifeste nezgomotos, ne-ar fi ascultat. Însă, o astfel de observaţie vine din exteriorul lor (fără valoare), din partea unui administrator care observă şi judecă. Dacă am fi procedat aşa, atunci am fi violat un principiu, acea poruncă: "Să nu judeci!", să nu critici!. Starea de tulburare continuă, în timp ce aura eltistului deranjat se degradează, îşi schimbă nuanţele de lumină. Ea poate rezista prin forţa mentalului (rezistă cât poate). la sumedenia de probe la care este supusă. După ce, în sfârşit unul dintre cei "nedisciplinaţi" intră în discuţie cu voce tunătoare cu unul disciplinat şi după ce observă că răspunsul i se dă în şoaptă, atunci se dezmeticeşte intrând în dialog liniştit, şoptit. Iată, aşadar, forţa faptei contrazicând slăbiciunea vorbei (critice). Însă, zilnic, câte unul, câte doi treziţi din somn mai devreme, umblând ca două stafii printre corturi, îşi transmit cu voce tare, dureros de tare, opiniile lor care pe deasupra mai sunt şi nimicuri cotidiene. Unde le este controlul asupra faptelor şi consecinţelor lor când, manifestându-se astfel, violează somnul şi liniştea locului, neconştientizând lipsa "fină" de respect, de bun simţ?

Spun toate acestea cu reţinere, ele fiind necesare întrucât începând cu Crăciunul din acest an, participarea la fiecare tabără se face numai prin invitaţie. A sosit momentul unui salt valoric atât în viaţa grupării Eltiste cât şi în pertinenţa scrierii revistei noastre Vor sosi şi se vor selecta la redacţie texte bine chibzuite ale celor care de o viaţă sunt eltişti, fără să o ştie, ale celor care sunt intersectaţi cu gândirea în profunzime, de întindere în cunoaştere şi cultură. Se Dumnezeu. Acum se pricepe frământarea interioară a lui Ion, a lectorilor şi a multora dintre noi? De patru ani se repetă aceleaşi principii universale ale Iubirii şi Frăţiei Universale, pe un pământ şi un cer vechi în timp ce arşiţa nonInformaţiei, nonAlimentaţiei şi nonSexului continuă să pustiiască.

Pragmatism! Noţiune repetată aproape maniacal. Gândeşte, frăţioare, că pragmatismul în Metafizica Elta nu înseamnă ocuparea unui loc în Senat, nici burduşirea puşculiţei cu bănet, nici gândul la secreţia gastrică prin gastronomie, nici multe altele izvorând din pofte, ci doar dominarea tuturor acestora, urcuşul în Lumină, cu răbdare de la treapta la care te afli (după ce ai descoperit-o), la treapta următoare. Suntem egali, da, în Ochiul lui Dumnezeu, însă asta numai prin faptul că tuturor ni s-au dat posibilităţi egale de evoluţie, de la piatră până la Creatorul Suprem. În rest, nu există două fiinţe identice şi nici măcar aceeaşi fiinţă nu mai este ea însăşi în momentul imediat următor (precum şi fotonul). Nonseparabilitatea Fiinţei în Thot produce, prin Legea Necesităţii, continua acţiune, transformare a formelor, evoluţia sau involuţia Cuantifică-ţi gândurile tale, cunoştinţele din Legea Cauzalităţii, a Karmei, descoperă-te din învelişurile ignoranţei, că poţi, apoi îţi vei da seama cât suntem de prăbuşiţi. Deabia atunci, ridică-te şi mergi, Omule!. Gloria acestei lumi e soarele morţii sale! Dorinţa este ziditorul necunoaşterii; necunoaşterea - tulburarea minţii; cunoaşterea - corabia faptelor şi focul care le stinge

Gloria lui Isus - predarea învingătorului învinşilor

Muzica gândurilor tale este portativul vieţii spre care te îndrepţi când părăseşti temporal Planul Fizic.

17 august 1994, h 5.25
Rarău IV, Palmira

Carmen din Braşov

Dor

Când spun în gând Rarău, sunt surprinsă de fiori.
Rarău e acasă în sufletul meu şi eu sunt acasă în Rarău.
Îl port în mine, pretutindeni.

Îţi poate fi dor de ceva ce ai şi porţi în suflet?

Dacă da, atunci mi-e dor de Rarău ca de sufletul meu pe care îl am şi-l port cu mine.

Când spun în şoaptă: Rarău, aud foşnetul brazilor - muzică Divină -, simt mirosul răşinii şi văd lumina diafană a serilor cu Lună plină.

Rarău e linişte, e fericire, e Templu. E bogăţie ce ne aparţine tuturor, prietenii mei dragi şi pe care o înmulţim prin bogăţia sufletelor noastre.

Spuneţi în gând, şoptit: Rarău... şi
... Suntem deja cu toţi în Templu!

5 octombrie 1994, h Lunii, Braşov

Gabriel Ştefan

Transformare umană sau socială?

Iată întrebarea pe care şi-o pune oricine caută să înţeleagă acest mediu viu în care trăieşte, aceste evenimente care abundă prin diversitatea şi surprinderea lor pentru oameni. Cu neplăcută surprindere trebuie să remarcăm de la început că majoritatea încercărilor de a verifica şi studia transformările din ultimii zeci de ani şi chiar de mai înainte, au stabilit un fel de limită de netrecut. În orice publicaţie, în orice studiu, limita aceasta este însuşi omul. Şi punctul cel mai apropiat de această dimensiune sunt oamenii clasificaţi în popor, regiune, instituţie, familie, etc. Nimeni nu a îndrăznit să discute şi să fie mai atent în ceea ce priveşte omul. Poate pentru că fiecare ar fi realizat aici că şi el este în situaţia de a fi om, astfel transformările pe care le concluziona ca soluţii în primul rând el ar fi trebuit să le aplice, să le folosească. O asemenea responsabilitate, un asemenea efort pentru ceilalţi, nu prea sunt dispuşi intelectualii, oamenii de ştiinţă şi mă refer mai ales la masa lor, nu la vârfuri care din păcate cei puţin până acum au fost înecate în gloata de sub ei, de cantitatea acestei calităţi mentale.

Îmi aduc aminte de Alvin Topfler, un îndrăzneţ cercetător al manifestărilor umane, având la dispoziţie una din cele mai complexe societăţi, ca joc senzorial bineînţeles, societatea americană. Foarte bine informat, nici el nu ajunge însă să ofere o soluţie omului cât oamenilor, societăţii, mulţimii, aici dându-se de gol cum s-ar spune în această teamă de a se recunoaşte în primul rând pe el însuşi. Şi poate alţii câţiva ca el, dar în rest, haosul şi lipsa de responsabilitate este mult prea mare pentru a fi inutilă, dealtfel se ştie că orice lucru inutil este negativ, distructiv. Este paradoxal cum oamenii, cei care au în mediul lor adevăruri esenţiale pentru viaţă, aici, în Planul Fizic uită permanent să le ofere, pentru a da astfel un punct sănătos de plecare oricărei cunoaşteri, acţiuni, studiu. În general de aceste valori simple ale tehnologiei vieţii s-a ocupat, ca instituţie şi carieră în civilizaţia terestră, biserica. Dar astăzi reprezentanţii ei sunt peste tot, de la parlament până la meciuri de fotbal, numai acolo unde trebuie, în sufletul uman, în locul cel mai neajutorat şi singuratec, nu au nici măcar dorinţa de a ajuta. Astfel, realităţi referitoare la întreţinerea unei lucidităţi, unei conştiinţe universale, pe măsura omului, în această lume fizică, prin ascunderea, cenzura, deteriorarea permanentă din partea bisericii, sunt astăzi încălcate. De aceea este foarte simplu cum orice drum de la această ipoteză înainte este o eşuare, este o continuare a deteriorării iniţiale. Atitudinea esenţială, de bază, faţă de viaţă, faţă de propria-i încarnare fiind falsă, omul, orice ar face în restul vieţii, în jocul social, sunt perturbări şi mai ample; astfel se construieşte societatea de astăzi, ca o înmulţire a falsului, a informaţiei ireale, a poluării de toate tipurile. Atâta vreme cât ştiinţa nu va realiza această dimensiune - situaţie în care ştiinţa este cea mai apropiată structurii educaţionale pentru mentalitatea umană de astăzi, omul nu realizează că soluţiile nu mai pot apare în structuri sociale, în instituţii cu alte datorii şi afaceri, în produse şi tehnologii mai deosebite. Altminteri ştiinţa nu face decât aceeaşi gafă: o continuare şi o propagare a ignoranţei primare, realizate de la începutul încarnării oricărei entităţi. Atâtea laboratoare, atâtea domenii de cercetare pot reveni la realităţile simple, oferind soluţii omului, referindu-se în primul rând la viaţa lui intimă, la modul cum mănâncă, cum gândeşte, cum doarme, cum face amor, cum vorbeşte. Numai că aceasta nu mai este ştiinţă, cât conştiinţă, şi oamenii de conştiinţă sunt cei care, în primul rând, ei înşişi realizează aceste reveniri, trecând nu teoretic, cât trnsformându-şi la propriu propria viaţă. Este impresionantă această păcăleală formală, în care o sugestie simplă de a putea urma o evoluţie în cadrul unei civilizaţii este uitată. Păstorul care conduce turma într-o asemenea societate, devine doar un berbec încăpăţânat şi orgolios. Şi asta se vede simplu, pentru că viaţa intimă a oricărui şef, ministru, preşedinte este identică cu a unui muncitor, supus cum s-ar spune. Aceleaşi boli, aceleaşi suferinţe, aceleaşi drame familiale, aceeaşi bătrâneţe, aceleaşi bucurii primitive Astfel, o turmă condusă de o oaie este îndreptată permanent spre deteriorare. Numai că, astăzi, imaginea aceasta trebuie preluată de fiecare care înţelege că aceasta este un simbol, că de azi înainte fiecare trebuie să-şi găsească păstorul în el.

TRANSFORMAREA NU ESTE ASTFEL A SOCIETĂŢII, CÂT A OMULUI, SOCIETATEA RĂMÂNÂND O SIMPLĂ SCENĂ PENTRU CEI CARI VOR SĂ SE MAI DISTREZE CU DISTRUGEREA. NU SE POATE SCHIMBA O ASEMENEA ORGANIZARE, O ASEMENEA VIAŢĂ DE EVOLUŢIE (DE INVOLUŢIE ASTĂZI), FĂRĂ A SCHIMBA VIAŢA CELOR CARE TRĂIESC ÎN EA, CARE O FOLOSESC.

Civilizaţia aceasta a construit toate partidele posibile, toate ministerele, toate instituţiile şi astăzi ajunge în pragul unei autodistrugeri prin toate aceste experienţe nebuneşti. Şi aici, ca simplu argument, este încărcătura militară, acumulări de ignoranţă şi ură, care oricând poate volatiliza efectiv planeta. Acesta este stadiul la care s-a ajuns prin revoluţia tehnologică, procese care întotdeauna au exclus omul, omul obişnuindu-se să fie exclus, acum el când aude de el însuşi, fuge, este speriat, ceea ce practic este cel mai perfid terorism care s-a putut realiza vreodată. Când spui unui cetăţean onorabil nu mai consuma alimente denaturate, pentru că altfel tu ucizi, şi de fapt te ucizi, uită-te la propria viaţă dacă nu seamănă spre final cu perişoara sau cu zbârcitura de roşie fiartă pe care o foloseşti cu atâta detaşare şi normalitate! El se uită speriat la tine, aducându-ţi argumente din educaţia pe care a primit-o de la această societate, de la profesorii, medicii, preoţii...Asta ştie, nu are nici o vină! Adevărul este astăzi cea mai bună minciună. Trist, dar oamenii s-au obişniut aproape perfect cu minciuna, cu autoînşelarea permanentă.

Practic numai cei responsabili pot avea această simplă intuiţie că numai prin ei pot realiza viaţa firesc, că pot îndepărta această anestezie plăcută şi comodă în Planul Fizic: această alimentaţie ucigătoare, acest mod de a trăi. Nu poţi ajuta dacă nu ţi se cere. Şi totuşi, mulţi oameni adevăraţi au sfârşit pe rug, în spânzurători, pe cruci, însă acesta nu este sfârşitul lor, cât al celor care i-au aşezat acolo uitând că omul nu poate muri, astfel crimele se ţin lanţ, şi acestea nu sunt decât propriile gesturi de a te sinucide, de a te reduce permanent până la a ajunge neputinciosul, creatura, viemele de astăzi. Aştepţi un preşedinte, un partid, un servici care să te ajute să-ţi întreţii familia, care să-ţi dea minima speranţă că vei supravieţui, că vei avea ce să mănânci. Este absurd pentru o entitate divină să trăiască la modul acesta.

Transformarea nu este astfel a societăţii, cât a omului, societatea rămânând o simplă scenă pentru cei care vor să se mai distreze cu distrugerea. Nu se poate schimba o asemenea organizare, o asemenea viaţă de evoluţie (de involuţie astăzi), fără a schimba viaţa celor care trăiesc în ea, care o folosesc. Oricine poate realiza că pur şi simplu aşa cum mănâncă aşa se va comporta, mâncând denaturat după masă eşti ca după un jaf, ca după ce ai alergat după purcel prin curte şi l-ai pregătit pentru cazan. Cum mănânci aşa trăieşti. In metafizică, alimentaţia este un proces complex, subtil, conţinând întreaga relaţie cu Planul Fizic, relaţia cu viaţa ta, de fiecare clipă. Un asemenea om este într-o permanentă stare de insuficienţă, de boală,

întotdeauna, în fiecare clipă prin starea lui. Dacă nu este undeva la pat, orice trăieşte tot prin insuficienţa aceasta va comunica, va întreţine relaţiile cu ceilalţi. Vibraţiile subtile se intensifică, transformarea sistemului de evoluţie al Geei - intrarea ei într-o altă epocă are urmări simple şi mai ales necesare faţă de evoluţia fiecărui regn de aici. Un simplu exemplu aici, şi regnul mineral realizând această transformare de vibraţi, relaţiile specifice se schimbă - parametrii fizici, chimici, biologici

Filme de tipul Revoluţia Roboţilor nu sunt întâmplătoare, conţinând acest mesaj al deteriorării tehnologice atâta vreme cât se încearcă perpetuarea producţiei sintetice şi false a alimentelor denaturate, a substanţelor poluante Acum câteva săptămâni, la Galaţi, explozia unui cuptor în combinatul siderurgic a avut drept cauză această reacţie a metalelor faţă de schimbările subtile, combinate şi cu stările muncitorilor, cu gândurile lor pline de spaimă, de necunoaştere

Regnul uman este cel mai denaturat din toată această mulţime de regnuri în evoluţie, el fiind în acelaşi timp şi cel mai independent, şi-a folosit independenţa aceasta pentru deteriorarea propriului sens şi încurcând şi celelalte regnuri. Ele astfel sunt mai sensibile la aceste transformări decât un cetăţean bolnav, nefericit, devitalizat Astfel dacă omul nu intră în actualitatea vieţii lui şi mai ales la nivel universal, prin revenirea la gesturile normale faţă de Planul Fizic, faţă de corpul său fizic, el riscă să fie exclus din propriul mediu de experienţă, de trezire, să nu se mai poată adapta vieţii de aici, rămânând permanent în urma ei. Viaţa, lucrurile, vegetaţia, animalele se vor schimba urmând propria evoluţie. Omul trebuie să hotărască pentru el însuşi, astfel în continuitatea acestei experienţe fizice, fiecare să-şi poată determina o revenire, o recunoaştere a valorilor reale ale vieţii, ale naturii proprii. Poate că majoritatea aşteptaţi ca alimentaţia vie, informaţia adevărată, sexul respectând legile vieţii să intre ca legi de constituţie, dar nu este atât de simplu Ar fi comod să primeşti amenzi dacă mănânci carne, să fii închis dacă înjuri, să mergi la şcoala de corecţie dacă ejaculezi, dar fiecare trebuie să-şi asume responsabilitatea acestei transformări, realizând realitatea acestei transformări, alternativa reală care se ascunde în spatele acestui joc. Eliberându-te de trăirile primitive, vulgare, de-abia acum poţi înţelege, poţi recunoaşte, poţi avea discuţii cu oricine doreşti pentru a primi confirmări, dar niciodată înainte. Degeaba visezi extratereştri care să schimbe lumea, care să mute pământenii pe alte planete sau alte fantasmagorii. Transformarea, puterea de a părăsi conştient şi responsabil tradiţia, obişnuinţa şi vulgaritatea este ceea ce trebuie să dăm pentru a putea să aflăm în sfârşit cine suntem. Degeaba ne fură extratereştrii, dacă noi, în interior, tot am mai mânca o friptură, tot am mai jigni pe ceilalţi, aceasta nu se poate decât în imaginaţiile sclerozate. Să părăsim gesturile ignoranţei şi lumea interioară se va dezvălui în faţa privirii curate, chiar dacă un rău cunoscut pare mai bun sau mai comod decât un bine necunoscut, intuiţia, dorinţa, ne va sta la dispoziţie, să recunoaştem deteriorarea vieţii actuale şi să ne asumăm o transformare simplă, a propriei viziuni, a propriei înţelegeri.

Viaţa devine astfel un mediu de bucurie şi destindere permanentă, dezvăluind permanent în spatele ei realitatea vie, simplă, uitată însă prin atâtea interese egoiste, scopuri meschine, uitată chiar ca dorinţă din partea oamenilor. Numai omul îşi poate astfel schimba lumea; lumea nu poate decât educa, dresa omul, îl poate condamna, dar poate oamenii s-au săturat de condamnare, de crucificarea aceasta, aducându-şi aminte că sunt divini şi că pot trăi propria divinitate oriunde s-ar afla, fie în ceruri sau pe pământ, nu este decât un sus şi un jos în care aceeaşi realitate trăieşte acelaşi Dumnezeu, aceeaşi Lege. Trebuie să încheiem cu această timiditate şi teroare religioasă a exteriorizării Principiului. Să ştim de acum înainte să afirmăm că el este interior şi nu ne-a părăsit niciodată, pentru că ne confundăm, pentru că noi Una suntem. Dar afirmarea aceasta nu este gratuită, trebuie să fie însoţită de schimbarea firească în viaţă, pentru că vechile gesturi aparţin creaturilor, celor care vin şi se duc în ţărână, numai aceştia mănâncă carne, înjură, se violează între ei, urăsc prietenia şi pacea

şi sus, afirmându-ne realitatea "jos" corect este ca şi cum ne-am afirma-o 'sus Diferenţa este că 'jos", afirmarea aceasta înseamnă fapte, iar 'sus", meditaţie, gândire divină Astfel, în cadrul încarnării faptele conţin propriul adevăr, prin ele ne exprimăm credinţa, nu prin vorba, prin păreri, pentru că numai faptele ajung în viaţă, numai ele există astfel Transformarea particulară, umană, va putea forma vibraţia Erei Vărsătorului şi în lumea fizică, aducând cu ea informaţia şi tipul de societate specific, dar începutul constă în această simplă recunoaştere, uitând de toate celelalte griji, să ne oferim din când în când asemenea momente, fără complicaţii, să privim viaţa simplu şi direct, să lăsăm societatea, toate aceste locuri artificiale.

Acum, în acest moment de meditaţie sinceră, putem realiza faptele pozitive, de aici înainte drumul fiindu-ne deschis prin minimul efort, prin trecerea propriilor probe

Ionuţ de Neamţ

Vindecarea fără dureri

Se spune, ca nici un filosof nu a fost scutit de durerile de dinţi. Pe foarte mulţi îi auzi că îi doare capul. O alta mare mulţime se plânge de diferite boli şi dureri. Este ştiut ca orice durere, boală, este rezultatul unei dereglări energetice datorate in aceeaşi masura alimentaţiei, comportamentului şi afectului din aceasta viata sau reminescentei unui trecut tumultos, ce se manifestă în Planul Fizic în aceasta încarnare. La fel de bine, ştim că durerea este o iluzie, dar o iluzie necesară pentru ca ea vine ca un sistem de alarmă ce se declanşează automat, atunci când în "vehicolul terestru" apar primele nereguli. Ajungem sa conoaştem sensul durerii, vrem să remediem nivelul dereglat (fie pe cale mentala, naturala sau bio chimica, îngurgitând tot felul de substanţe care mai de care mai anti biotice sau, şi mai medical, extirpând organul respectiv...), dar durerea nu pleaca şi căutăm o cale simpla, şi dacă este simpla este şi frumoasă. Scăpăm de durere...

O primă soluţie este negarea durerii. În loc să spunem de exemplu: "Ah, ce mă doare măseaua! Imi vine să mor de durere!", să spunem: "Nu mă doare măseaua!". Cu zâmbetul pe buze îmi amintesc de o entitate foarte simpatică care hodorogind ca o moară stricată spunea: "Nu mă doare măseaua... Au! dar totuşi... mă doare... Ba nu, nu mă doare! Au, mă doare tare acum!", cu două rânduri de lacrimi în colţurile genelor unul din cauza durerii, cel de al doilea pricinuit de "nenorocitul" ăsta de mod de compasiune, care nu-i decât "un mod de a-ţi prelungi şi mari chinul".

Mentalul lucrează după legi bine stabilite - logice şi raţionale - pentru a căror reevaluare nu trebuie decât sa le admitem existenţa. Mentalul, a cărui mână de lucru este forma-gând, nu elimină iluzia durerii decât, dacă crezi cu adevărat în acest lucru. Iar daca tu crezi, eliminarea este făcută temporar, durerea apărând dupa un oarecare timp, dacă nu imediat, de regulă atunci când "ţi-e lumea mai draga". De ce! Pentru ca acea forma gând "mă doare maseaua", trebuie înlocuită cu alta, iar negarea durerii nu este o formă gând constructivă ci distructivă, ca toate manifestările negaţiei, de altfel. Trebuie să punem în acest loc distrus ceva care sa ţină loc de fundament pentru echilibru. Măseaua are şi ea o minte a ei, careia trebuie să i se explice ca în locul carici trebuie să apară smaltul şi ca acea carie e de folos întarind dintele şi aparându-l de alţi intruşi, că ea nu se va mai mări, iar dintele este parcă mai nou, mai puternic şi acest "parca" va transcede în certitudine...

Simpatica mea entitate rădea ţinându-se cu mâinile de burtă, ascultând o poveste în care, personajul principal urlând de durere, ajunge să-l înjure pe medic că nu-i scoate mai repede maseaua, după ce o oră în faţa cabinetului boscorodise "mă doare, nu mă doare", de parcă ar fi avut un trandafir în mână şi voia să afle: "mă iubeşte, nu mă iubeşte". Şi e cert că măseaua personajului-poveste a facut la fel ca şi posesorul ei: nu a iubit...

Deci, în afară de fermitatea credinţei, avem nevoie şi de iubire, iar dacă nu ne iubim pe noi atunci nu suntem capabili de iubire! Dacă peste cele două ingrediente presărăm şi un zâmbet gândindu-ne la efemeritatea iluziei dureroase şi la povestea cu dentistul ajungem să savurăm durerea ca pe o cafea amăruie... Dar tot mai bun este acest cocktail care consumat zilnic, foloseşte la prevenire nu numai la tratare...

Deunăzi, cineva mi-a combatut acest tratament, afirmând că nu toată lumea poate beneficia de el pentru că îţi trebuie anumite predispoziţii, cum ar fi faptul că trebuie să crezi în ceva. Când îi spun că tot omul crede în ceva, îmi replică: "Şi totuşi, sunt oameni care nu cred în nimic!". I-am dat dreptate spunându-i ca, dacă "nu cred în nimic" atunci cred în ceva; am făcut abstracţie de exprimarea limbajului oral şi preluându-i ideea, i-am zis: "Vreţi să spuneţi că obiectul credinţei lor este Nimic ul?"...

Ioana Ichim

Teama de a ne alege

Scrisul fiind astăzi o formă prin care oamenii pot avea acces la un anumit grad de informație, folosim prin revistă această modalitate de transmitere în fapt a unei vibrații, din care omul să-și ia ceea ce-i este necesar. Dar piața informațională este plină, războiul invizibil pentru sufletul uman este în toi, printre Sandra Brown, "Turnul de veghe"și revista "Elta", omul strecurându-se timid, nehotărât. Își caută visele, speranțele, ascultând, citind, mereu în alergare după himera altei vieți decât cea pe care o trăiește.

Cuvintele curg prin radio, prin televizoare, prin ziare și cărți, pe străzi și în case, nimeni nu vrea o responsabilitate, nici cea în care îl implică propria viață, ci dacă s-ar putea ca bunăstarea, sănătatea și fericirea să fie gratuite, toți s-ar îngrămădi să le ia

Oamenii se adună pe lângă "vindecători", disperați de bolile și durerile lor, isușii se înmulțesc cu fiecare zi. Numai să te atingă cu mâinile și suferința ta de ani de zile trece ca "luată cu mâna" ... așa încât păstrăm doar amânarea, lenea și lipsa de implicare în viața noastră ca și acum 2000 de ani. Dacă este cineva care se ocupă de noi îl căutăm și-n cel mai îndepărtat sat, numai să nu trebuiască să facem noi un gest prin noi înșine, veșnici beneficiari ai unui adevăr care ne așteaptă în fiecare zi să-l alegem, să-l recunoaștem, să-l dorim.

Minciuna îmbracă toate formele iluziei, de la napolitane la contracte de stare civilă. Se mai speră regenerări, stabilizări, consolidări, sisteme sociale mai umane, se așteaptă totul de la ce nu se poate, de la ce nu există. Și când te arunci în mormanul acestor ambalaje ale nimicului mai rămâne să te întrebi totuși ce sens ai pierdut și când, de nu mai poți trăi de atâta oboseală și urât.

Nu întâlnești revista aceasta în mijlocul acestui morman, nu o întâlnește decât cel care într-adevăr nu se mai poate hipnotiza în "bâlciul deșertăciunilor". Elta nu are cum oferi gratuit, pentru că omul nu are ce să-și ofere gratuit decât ceea ce a plătit din plin până acum prin sărăcie, bătrânețe, mizerie, nefericire și mai ales prin "ultimul dușman" - moartea. Doar acestea au rămas atât de gratuite încât nu realizezi că de fapt plata lor nu este a salamului din vitrină, ci a sufletului tău. Și după ce plătești atât de aspru, să vină cineva să-ți spună că-i firesc să fii tânăr și sănătos, asta ți se pare culmea ipocriziei; ce ascunzi, de fapt, te întrebi? Ce ascunzi când scrii despre credință ca fiind cunoaștere și nu versete biblice, ce ascunzi când scrii despre cum să mănânci altceva decât ce se află pe atâtea mese din lume, cum îndrăznești să-i spui că nu știe să-și educe copiii, că trăiește în ignoranță, că trebuie să fie responsabil! Ce ascunzi când copilu-ți doarme cu Elta sub pernă și tu îl oprești să facă aceasta că vine cu vise din acestea de eliberare, de Apocalips, cu o sinceritate pe care nu o înțelegi, nu-i așa?

Dacă unii nu au treabă și vor să ne scrie că omul trebuie, culmea, să fie fericit, pentru că aceasta este realitatea lui, îți spui:"N-au decât, au mai fost și alții ca ei, visători din aceștia, au sfârșit-o prost, și ce dacă cumpăr și eu revista 'Elta' și ce dacă mă simt sănătos

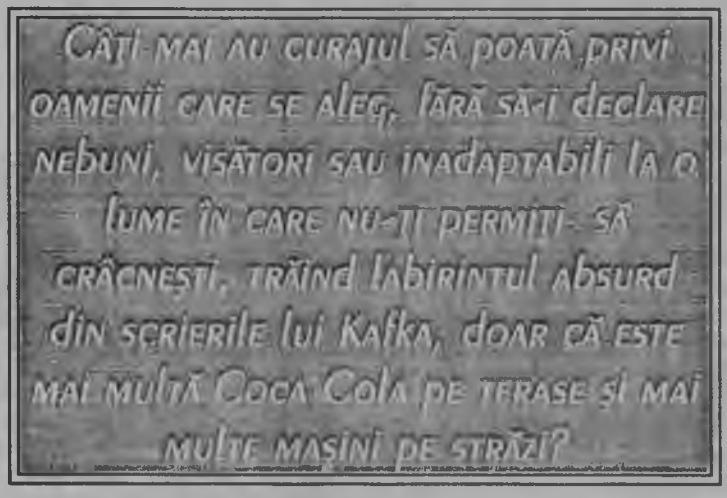
CÂȚI MAI AU CURAJUL SĂ POATĂ PRIVI
OAMENII CARE SE ALEG, FĂRĂ SĂ-I DECLARE
NEBUNI, VISĂTORI SAU INADAPTABILI LA O
LUME ÎN CARE NU-ȚI PERMITI SĂ
CRÂCNEȘTI, TRĂIND LABIRINTUL ABSURD
DIN SCRIERILE LUI KAFKA, DOAR CĂ ESTE
MAI MULTĂ COCA COLA PE TERASE ȘI MAI
MULTE MAȘINI PE STRĂZI?

când mănânc cruditați, totuși copilului meu nu-i dau pentru că este în creștere" și...mai are nevoie să fie ucis cu farfuria cu carne, pentru că. ."încă pielea lui e fragedă și habar nu are de ce o să fac eu din el. ."

Da, într-adevăr, revista "Elta" este în mii de case, chipul din lumina albastră stă pe frigidere, pe fotolii, sub perne; mai citim câte ceva din ea, o mai punem de-o parte; teama deciziei aduce toate argumentele împotriva alegerii. Că nu are stil gramatical, că este simplistă, că au mai zis-o și alții, că seamănă cu toate. Da, pentru că seamănă ce s-a semănat, adevărul nu i-a întrebat niciodată pe oameni ce naționalitate au, nici câți copii, nici câte clase au Ci oare nu s-au saturat de saturație, nu au obosit de oboseală, nu se mai pot revolta de atâta limitare? Omul vrea mereu să știe, nu cumva ești împotriva lui, și ce poate însemna mai simplu să fii împotriva lui decât să vrei să-i schimbi viața.

Ironia soartei este că nu Elta îți schimbă viața, cum nu-ți schimbă viața faptul că citești Biblia de trei ori pe zi Pentru că nu există altceva decât alegerea ta. Alegerea de a te alege prin transformarea ta de către tine însuți

Elta nu-ți hipnotizează copilul, nu-ți îndepărtează soțul, nu i-a luat mințile mamei tale atunci când o vezi mai veselă "la vârsta ei", când ar trebui să strângă cei 700.000 lei pentru groapa deșertăciunii. Câți mai au curajul să poată privi oamenii care se aleg, fără să-i declare nebuni, visători sau inadaptabili la o lume în care nu-ți permiți să crâcnești, trăind labirintul absurd din scrierile lui Kafka, doar că este mai multă Coca Cola pe terase și mai multe mașini pe străzi?

Nimeni nu poate veni să te salveze de propria ignoranță, nimeni nu-ți poate reda amintirea adevărului, nu te poate trece strada cu de-a sila, înapoi, spre partea luminoasă a Lethei. Oare nu te-ai săturat de voința altora pentru propria ta viață? De ce încăpățânarea aceasta de a accepta o fatalitate pe care nu ți-o determini decât singur, prin propriile mentalități?

Cumperi revista, o citești și rămâi spectator, ne întâlnim, vorbim și poți spune că este absolut firesc să mori și să-ți hrănești copiii cu carne, vrei mii de argumente ca să înțelegi că odată și odată trebuie să fii Fiul care își ia moștenirea în mâini. Ai milă, omule, de tine însuți, nu de altcineva decât de tine însuți! Cu câte gânduri te mai poți anestezia, cu câte științe, cu câte minciuni, cum accepți mai degrabă să vezi cutremure și ciumă, spunând "da, este o perioadă apocaliptică!", ia uite ce se întâmplă în lume, pentru ce preferi să nu preferi nimic? Apocalipsul nu înseamnă cutremure și nici revoluție de catifea, înseamnă ce se poate petrece cu tine când îți iei capul între mâini și te întrebi ce se întâmplă totuși cu viața asta? Fă ceva să nu-ți treacă clipa asta, nu te ridica spunându-ți "îmi trece, acum trebuie să fac mâncare copiilor, trebuie să merg la servici". Nici un moment al vieții nu este mai prețios decât cel în care te întâlnești cu tine Ai citit filosofii, te-ai refugiat în muncă, te-ai dedicat copiilor, că nu mai știi când ți-ai mai putut permite să-ți iei și tu o rochie, ai alergat la cozi între o oală care arde pe foc și o cadă de rufe, te-ai aruncat în fotoliu obosit cu trei ziare în jur și televizorul deschis, adormind până la urmă și trezindu-te iar să mergi la servici.

Cine îți poate împlini ceea ce vrei , dacă nu ai curajul să recunoști dorințele cele mai intime, dacă poți minți că vrei să mori, că nu poți mânca altfel, că nu poți nici măcar să vrei să-ți imaginezi că adevărul nu are chipul mizeriei, rutinei, oboselii, bătrâneții, nefericirii?

Și totuși nu s-au înfundat toate urechile și nu s-au astupat toți ochii. Cei care aleg se aleg, cei care au curaj și l-au recunoscut singuri, s-au recunoscut.

Poate ar trebui să înțeleagă cei care iau între mâini această revistă că nu este nici un avocat care să pledeze pentru adevăr, pentru sănătatea, fericirea, puterea, înțelepciunea și iubirea unui om. Revista Elta nu pledează pentru Elta, nu caută oameni care s-o citească, nu are scopul nici unei salvări, sinceritatea de aici este chiar mai puțin decât ce vă puteți oferi voi înșivă. Când renunți la gândul că cineva vrea să te ducă

Elta este vorba şi de nimic din afara ta. Dar mai trebuie să renunţi la o mie de concepţii, mai ales la cea cu privire la sinceritate. Teama de a ţi se schimba viaţa aşa cum ai ştiut-o până acum, pentru că ţi se pare că vei călca în necunoscut, astfel preferând să mai foloseşti lucrurile şi gândurile pe care deja ştii la ce duc, chiar dacă nu-ţi place locul unde duc, teama aceasta, zic, se numeşte lipsă de curaj, lene, indiferenţă faţă de propria viaţă. Obişnuit, adaptat la minciună şi aşteptare fatidică, de ce ţi-ai asuma o responsabilitate, când cere într-adevăr efort, dar este cel în armonie cu fiinţa ta interioară?

Teama de a alege este teama de ce spun ceilalţi, de prezent, de necunoscut, de încercare şi de reuşită, de a vrea, de a-ţi cere, de a spune "EU POT" şi nu..."se poate".

Însă aceste cuvinte nu sunt un rechizitoriu de tribunal al milei publice, ci ar trebui să ţi le spui tu, tot ce ascunzi să nu vadă cineva că citeşti reviste din acestea, scrise de copii care mai speră că viaţa pe pământ poate fi cea din rai. Uită de cei care scriu, păstrează scepticismul, dar apucă-te tu să scrii. Nu-ţi place să fii ghidat, atunci ghidează-te, nu-ţi convine să asculţi, ascultă-te: mai ştii drumul spre tine, nu l-ai pierdut niciodată, lasă ura şi răutatea pentru alt Apocalips, nu te mai amăgi că nu înţelegi când ai revista aceasta în mâini. Într-adevăr, nu are în ea pâine şi circ, nu anunţă nimic spectaculos, este viaţa; destul aşa cum o trăieşti! Adevărul este mult mai puţin complicat. Sună sincer, puternic şi simplu. Dacă te arunci în prăpastie ca să fii deplâns, nu te mai uita în jur, că nu va mai fi nimeni. Dar chiar şi acolo există cineva cu tine. Tu însuţi. Alege-te pe tine, nu vor trebui bani pentru campania electorală...

16 octombrie 1994,
Arad

Rarău. Un loc care de patru ani încoace este vizitat de sute de oameni pe perioada vacanţei de vară, timp pe care îl petrec prin întâlniri unde nu are loc formalismul sau lucrurile făcute doar din dragul de a face, ci cunoaşterea dinamică fără concepte şi limitări Impuse, cunoaşterea la care se ajunge prin propria experienţă şi asta nu pentru obţinerea unor avantaje faţă de semenii noştri, ba chiar mai mult de atât, pentru a găsi sau descoperi metodele şi căile prin care orice om să poată reveni la dimensiunea sa universală. Poate să pară un lucru absurd că aceşti oameni sunt preocupaţi de viitorul întregii omeniri; cum îşi pot permite să nu ţină cont de legile are fiecare liberul arbitru şi când există atât de multe şi sofisticate structuri şi instituţii sociale menite să aibă grijă de necesităţile, problemele, lipsurile şi nevoile de zi cu zi ale fiecărui individ în parte. Aşa zici, nu?

În nenumărate nopţi am ieşit din cort pentru a vedea odihna acestor extraordinari dar nu am văzut decât luminiţe ale unor lanterne sau lumânări, abia pâlpâind în întuneric, pagini de jurnal viu prin care se duce o luptă continuă care să poată salva ceea ce se mai poate. Şi dacă aceşti oameni mai au încă speranţa unei eliberări de sub ignoranţă şi indiferenţă, durere, sărăcie, boală, înseamnă că se poate şi simt vibraţia

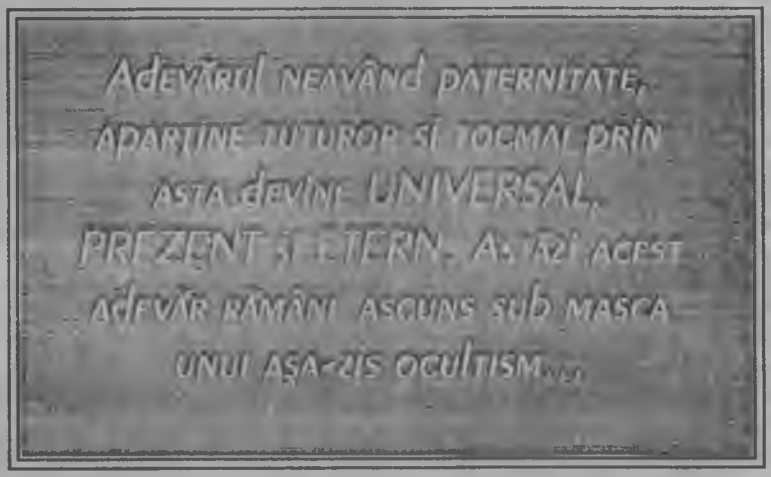
ADEVĂRUL NEAVÂND PATERNITATE,
APARŢINE TUTUROR ŞI TOCMAI PRIN
ASTA DEVINE UNIVERSAL,
PREZENT ŞI ETERN. ASTĂZI ACEST
ADEVĂR RĂMÂNE ASCUNS SUB MASCA
UNUI AŞA-ZIS OCULTISM...

efortului lor, răbdarea pe care o au cu ceilalţi, faptul că au înţeles că înainte de a transmite o informaţie trebuie ca ea să fie cunoscută prin propria experienţă, trăire. O metodă de lucru mai puţin vizibilă, care ne conduce, nu fără probe şi obstacole de tot felul, către acea legitate universală prin intermediul căreia putem să fim liberi la propriu. Aceşti oameni refuză să mai trăiască într-o lume haotică şi au început să-şi aducă aminte că "UNIVERSUL ESTE MENTAL" Iată o afirmaţie cunoscută de câteva mii de ani şi, chiar dacă avem în consideraţie timpul, nu se poate spune că un adevăr se manifestă dintr-un anumit moment, căci el există oricum şi nu aparţine nici unui concept, oricare ar fi acesta Adevărul neavând paternitate, aparţine tuturor şi tocmai prin asta devine UNIVERSAL; PREZENT şi ETERN. Astăzi acest adevăr rămâne ascuns sub masca unui aşa-zis ocultism... care în realitate nu este altceva decât ignoranţa şi comoditatea omului modern, obişnuit să privească aproape tot timpul în exterior, aşteptând să primească informaţii care să îl poată ajuta la conştientizarea sensului existenţei sale, spre a deveni liber. Numai că libertatea şi abundenţa pe care o caută nu există acolo unde se aşteaptă să o găsească: prin gestul său nechibzuit, omul care priveşte în exteriror, exclude propria sa realitate şi posibilitate de a evada din această trăire monotonă, plină de lipsuri şi necazuri de tot felul care îl obligă aproape să-şi petreacă tot

Materializarea - instrument al cunoaşterii

timpul într-un efort permanent de satisfacere a acestor nevoi.

Uitând de lumea sa interioară, apelează la tot ce i se pare că ar putea să îi ofere o ieşire. Şi, într-adevăr, are de ales aici o multitudine de iluzii, pornind de le medicul care îi oferă sănătatea, la preotul care îi oferă mântuirea, ştiinţa care îi promite o eliberare faţă de lipsuri, până la celelalte extreme ce constau în hoţie, laşiate, impunere şi violenţă, în general o modalitate comodă care nu cere nici un efort propriu, negăsind astfel decât o existenţă de rutină, plată şi fără culoare. Atâta vreme cât omul nu-şi va îndrepta privirea spre interior, va lăsa calităţile sale universale într-o stare latentă, fără a le valorifica. Orice om este în stare să renunţe, astăzi, la sărăcie, indiferenţă, ură, insatisfacţii, şi toate celelalte care "îi fac viaţa amară", mai ales că în această epocă a transformărilor la nivel universal, pe care o putem descoperi şi înţelege prin astrologie, valul informaţional la care asistăm şi care se manifestă datorită deschiderii acestor "Lăcaşuri ale Leului", ne oferă o infinitate de posibilităţi.

În foarte multe lucrări de aşa-zisă specialitate, găsim date care ne reamintesc că adevărul este unic, că există legi la care avem acces, pe care prin respectarea şi înţelegerea lor, le putem pune în slujba noastră. Se uită în schimb un singur lucru dar care este esenţial: toate aceste informaţii, fiind mai mult compilaţii decât descoperiri făcute prin propria experienţă, reflectă, este adevărat, manifestarea adevărului dar raportat la o altă epocă ce şi-a consumat scenariul cu mii de ani în urmă Astfel, noutatea evoluţiei este împiedicată să ne arate căile prin care să ne putem raporta şi acorda la momentul prezent. Foarte mulţi dintre cei care citesc acum aceste rânduri, au încercat cu siguranţă să realizeze prin aceste posibilităţi, ieşirea dintr-o stare de pauperitate, numai că de fiecare dată s-a ajuns la un rezultat nesatisfăcător. Motivul pentru care aşteptările nu au fost cele scontate este că toate aceste informaţii pe care le întâlnim şi care ne arată o lume de vis, nu sunt în concordanţă cu momentul actual. In epoci diferite, acelaşi adevăr se manifestă diferit, iar pentru a trece peste acest impas nu trebuie să facem altceva decât să reactualizăm, punând astfel propria noastră fiinţă în rezonanţă şi acord cu adevărul universal. Aceasta ar putea fi una

dintre căile prin care să putem percepe modalitățile în care avem acces, în această perioadă a teribilităților, la o reală eliberare de sub jugul pe care, din inconștiență, singuri ni l-am pus Toți cei interesați de acest domeniu universal, denumit pe scurt metafizică, știu că orice formă - gând, odată ce a fost emisă, va ajunge să se manifeste fizic. Numai că nu se întâmplă întotdeauna așa cum dorește fiecare Asta pentru că nu se cunosc și nu se ține cont de anumite date astrologice, în primul rând, iar un alt motiv este acela că nu s-a făcut un studiu particular care să conducă la înțelegerea mecanismului și la suprapunerea acestuia peste experiența personală

Modalitățile de realizare al unui sistem energetic mental care să ajungă până la materializare sunt individuale și practic nu se poate da o rețetă universal valabilă care să funcționeze indiferent de caracteristicile fiecărei entități în parte, dar putem aprofunda mai mult nivelele energetice ce ar trebui activate. Să începem cu termenul cel mai cunoscut, forma - gând, și să vedem ce este ea de fapt. Avem o structură energetică pe care o realizăm cu ajutorul gândirii conceptuale, encefalice La acest nivel mai putem modifica structura inițială, o mai putem modela în funcție de schimbările ce intervin în dorința ce a generat forma - gând, numai că ar trebui să știm că astfel de modificări ulterioare nu fac altceva decât să întârzie procesul materializării. Acest nivel de început, și din păcate cei mai mulți se opresc aici, este static tocmai pentru că este definit și generat prin gândirea obișnuită. Asta nu înseamnă că nu se poate ajunge până la materializare, chiar și din acest prim impuls, însă timpul scurs de la cauză la efect este atât de îndelungat, încât nu ne mai recunoaștem propriile manifestări. Gândirea conceptuală fiind o manifestare sau un efect al dimensiunii mentale, va trebui să găsim un alt termen prin care să ne putem apropia mai mult de posibilitățile reale pe care le avem. Pentru a intra în rezonanța materializării va trebui să folosim o idee care să ne conducă către o imagine mult mai subtilă și dinamică în comparație cu forma - gând, o structură energetică care nu mai este definită și limitată prin experiența strict fizică și pe care să o putem transpune direct într-o dimensiune mentală, ceea ce respectă afirmația sau prima lege a Kybalion-ului. Aceasta este forma - mentală. Firesc se pune întrebarea: Ce diferență este între o formă - gând și una mentală? Practic, la acest nivel, este doar o diferență de terminologie Forma - gând este cea care o realizăm și o trimitem spre manifestare în mod premeditat, având interesul de a obține ceva și în cele mai dese cazuri fără a ține cont de celelalte legi, prin asta ajungând la ceea ce denumim egoism, pe când, forma - mentală este cea pe care o realizăm aproape inconștient, ca atunci când ascultăm muzică sau suntem implicați într-o activitate ce necesită întreaga noastră atenție. Astfel nu mai poate fi activat un interes particular sau o dorință ce nu este în concordanță cu Legea Necesității, nefiind implicat ego - ul individual. Totuși nu este un ultim prag, avem posibilitatea de a desfășura și mai amănunțit acest proces mental. Energia pe care o emitem la nivel inconștient și căreia îi spunem mentală, este adevărat că se află mult mai aproape de ceea ce dezbatem ca subiect, însă și ea, la fel ca și forma - gând, rămâne la urma urmei doar o formă, ce depinde în ultimă instanță de cel care o emite. Atunci când generăm o structură mentală, ar trebui să îi oferim libertatea deplină pentru a se desfășura fără nici un fel de întreruperi. De obicei, când ne folosim de aceste instrumente, nerezistând tentației și neavând răbdare, ne tot gândim la aceste emisiuni și le tot aducem la starea lor inițială de impuls primar Manifestarea întârzie astfel să se arate și până la urmă omul se plictisește să tot aștepte, renunțând în cele din urmă la propria sa creație Acest din urmă gest este cu mult mai sincer decât cel cu care a pornit la drum și pe acesta îl obține. Va trebui să găsim o cale mai dinamică prin care să oferim libertatea acestor energii. Structurile mentale fiind ca niște ființe de sine stătătoare, cu un anumit grad de conștiență, cunosc foarte bine sarcina pe care o au de îndeplinit. Un fel de "subaltern", pe care dacă îl respectăm, va duce la îndeplinire munca pe care o are de făcut, cu multă sârguință, mai ales dacă nu-i întrerupem sau modificăm sensul acțiunii Avem aici cel mai bun lucrător care a existat vreodată, fiind lipsit de interese și dorințe, nesupus necesităților și cu o conștiință a sarcinilor sale cum nici un alt atribut nu poate avea.

Am ajuns în sfârșit la una din cele mai subtile posibilități de materializare de care dispune omul și pe care o putem denumi "entitate mentală activată". Aceste structuri energetice cu calitate de entitate pot fi realizate numai dând la o parte orice fel de interes particular, într-o stare de meditație dinamică, cum este de exemplu, Jurnalul. Mai rămâne ca fiecare să întreprindă studiul său particular asupra propriei conștiințe, să descopere elementele dinamice pe care să le poată folosi fără a implica ego - ul și nu în ultimul rând să-și amintească că "La început a fost Cuvântul"

În încheierea acestor rânduri, pentru a înțelege și realiza în mod conștient ce este materializarea, trebuie avut în vedere că acest instrument cu care suntem înzestrați nu are rolul de a ne îmbogăți subit, căci bogăția și sănătatea urmează firesc cunoașterii, ci mai degrabă pentru a înțelege și stăpâni mai bine legile și legăturile care există între cauză și efect. pentru a putea transcede această epocă în care ne aflăm către dimensiunile superioare ce urmează natural conform Evoluției Universale

17 august 1994, Rarău IV

Marcel Vâlcu

Despre prieteni

Sunt în fața mașinii de scris și stările pe care le am se adună și parcă vor să asalteze pe cel care ar dori să facă ceva și să-i sugereze să se decidă și să încerce să aibă cel puțin curaj de a spune ce simte și de a se deschide față de ei înșuși. Dar acest articol este citit de toți acești oameni, care, s-au decis să fie în sfârșit mai aproape de ei și de ceea ce reprezintă Adevărul. Sinceritatea care este caracteristică stilului Jurnal trebuie să fie extinsă și la acest nivel al emisiei, al răspândirii ei pe toate aceste planuri ale comunicării. Este ora Soarelui și Casa a IX-a, după ora de Astrologie Și eu sunt, ca și toți cei care suntem aici, sub această influență a Rarăului, influența de amplificare a tot ce am făcut în cursul acestui an și a tot ce am reușit să construiesc sau să evit O senzație de electroliză, de purificare se desprinde din tot ce se întâmplă aici și ca o aparentă contrazicere nimic nu se poate întâmpla, dar pot fi de acord cu ceva și acest ceva se poate manifesta. Toate aceste stări și emoții, ce sunt cel puțin în aparență ținute sub control, se descătușează aici și ies exact ca untdelemnul la suprafață. În această stare de revizuire am intrat și eu, de aceea ce pot să spun este mai mult un fel de a privi ce se manifestă în jurul meu printr-o prismă ceva mai particulară Spun că este o viziune sau un mod de a percepe mai particular ca să am acel punct de sprijin prin care ceea ce simt și însușesc să poată să fie generalizat.

În aceasta atmosferă de lucru tot ce reprezintă se constituie în stări, așa-zisele probleme particulare par să fie și mai exacerbate ieșind din matca lor firească Tendințe despre care până mai ieri credeam că sunt definitiv depășite sau că sunt chiar inexistente încep să se manifeste și, de multe ori, dacă lipsește această pregatire, sunt luat pe nepregătite Proba Rarăului este tocmai pregătirea care există, dar care, mai și trebuie ajutată să fie funcțională.

Conjunctura creată de starea de aici și de ceea ce se poate face folosind-o, este, pe de-o parte, separarea oilor de capre, într-un sens ceva mai metaforic, iar dintr-un alt unghi se ivește clar și fără dubii, decât a fost până acum, că cel care este în măsură să facă ceva o face pe plan individual, dar nu individualist Sacrificiul pe care l-au făcut cei care au venit aici este materializat așa de firesc încât dacă nu ar fi fost anumite întâmplări neîntâplătoare, nimeni nu ar fi știut nimic Când vezi asemenea gesturi extraordinare cum sunt făcute și cum se strecoară acești oameni aparent nebăgați în seamă de nimeni, realizezi care este adevăratul eroism. Oameni care știu că prin

care [illegible] oameni minunaţi le dau se continuă cu o fervoare şi mai mare după ce se întorc acolo de unde au venit, dar adevăratul curaj este discret. Stau aici în cort şi scriu despre eroii care se detaşează de ceilalţi prin curajul de a fi sinceri şi de a se apropia de ei prinzându-se de guler atunci când este cazul. Adevăratul OM se manifestă liber fiindcă ştie că prin el poate să afle adevărul, fiindcă el este acest Adevăr.

FAPTELE SUNT CELE CARE VORBESC şi aceste fapte demască atât părţile cele bune cât şi pe cele rele. Tematica acestui Rarău este binele şi răul, iar acest bine şi rău aparţine manifestării. În Realitate, există acest Unu care este cauza. Continui să scriu despre oamenii care sunt aici şi care sunt şi în acel loc care se cheamă jos, în lumea mare. Nu vreau să fac o discriminare sau să fiu înţeles că aplic un fel de şovinism cu tentă metafizică, dar dacă ar exista, prin absurd, vreun scop al acestei tabere, ea se adresează în special manifestărilor pe care o lună şi jumătate le-am lăsat undeva la poalele acestui Templu.

Cu toate acestea, suntem aici sus cu multe din frământările noastre, cu multe din aceste pasiuni sau orgolii, chiar dacă sunt ceva mai disimulate. Am accentuat "multe" pentru a vedea această latură cantitativă, inutilă. În ansamblu său, ceea ce se petrece sau trece din punct de vedere strict particular, pentru cel ce se află în tabără în acest moment, este această oscilaţie dintre o stare constructivă şi mai dinamică şi acele stări de tristeţe sau, ca să fiu mai în ton cu cei care sunt mai voalaţi în exprimare, de melancolie. Dinamismul acestei situaţii este dat tocmai de aceste oscilaţii pe care le poţi stăpâni doar printr-un efort continuu. Munca se cere fiindcă este necesară şi mai puţin impusă de cineva din exterior, este o căutare permanentă a cauzei, a interiorului şi a posibilităţilor sale. Interiorul acesta există, ar fi inutil să-l cauţi, dar dacă ştii unde este şi îl laşi în paragină, el face acelaşi lucru cu tine. Doar ca o formă de exprimare vorbesc despre interior ca despre altceva. Numai tu exişti, prietene! Tu eşti singurul care poţi să iei decizii şi chiar ai această posibilitate de a lua o decizie. Tot e bine, experimentează, dar nu de fiecare dată în acelaşi fel.

Acest articol este apărut, aparent, ca fiind condiţionat din exterior la un anumit termen, dar fiecare îşi creează singur acele situaţii de care are nevoie şi care îi sunt folositoare pentru a face pasul următor. Aparenţele acestea de care tot pomenesc sunt cele care derutează. Formele pot fi infinite, în diferite manifestări existând acelaşi conţinut. În multiple conjuncturi, suntem

în acest loc sacru,- îi pot spune aşa - manifestări ale celeilalte categorii care profită de faptul că există oameni cu bun simţ şi modeşti care nu spun nimic dacă se mai profită de această situaţie. Unde este binele este şi răul, iată Armonia!

Gândindu-mă despre ce pot să scriu, mai ales datorită faptului că şi eu am de lucru cu mine, am găsit că cel mai uimitor şi pragmatic subiect rămâne tot omul. Privind în jur dau peste fapte care vorbesc despre aceşti oameni. Îi desconspiră şi arată adevărata faţă pe care o au. Oameni, care au renunţat la serviciu şi au preferat să demisioneze pentru a veni aici, să fie între cei care sunt curajoşi. Oameni, care au trecut prin evenimente, cum ar fi trecerea în Astral a unuia din părinţi şi a doua zi sunt în tabără şi dacă le priveşti manifestările şi vezi cât de deschis şi sincer se comportă, te simţi ca un munte de egoism pe lângă un asemenea erou. A vorbi despre oameni este inutil când ai la dispoziţie faptele lor. Ele sunt acele indicatoare pe care este de ajuns să arunci o privire ca să vezi un adevărat Univers. Discreţia este o calitate firească a eroului. Afirm că sunt nişte eroi şi asta fără să am vreun interes, să perii" pe cineva. Polarităţile care par să pună şi mai mult în lumină aceşti oameni, sunt şi ele la fel de nevinovate, au şi ei misiunea lor, dar acest lucru îi face să fie ceva mai sceptici şi să

desconspirare, continuăm, în cazul acesta când toţi, chiar dacă vrem sau nu, trăim în acelaşi loc ca vecini şi ca prieteni, ne desconspirăm prin fiecare gest pe care îl facem. Introspecţia este şi mai dinamică având în vedere viteza cu care se iese la suprafaţă. Toate gândurile şi toate aceste manifestări mai mult sau mai puţin egoiste sunt puternic reliefate. Este o şansă în plus pentru această desconspirare şi pentru a depista ce poate să fie îndreptat, ce poate să mai fie depăşit. Dacă această şansă este scăpată şi dacă există încă oameni care vin aici şi deranjează, totul este posibil. Deci, şi binele şi frumosul, şi această stare de lucru (departe de a fi egoist, dimpotrivă) amplifică relaţiile cu cei din jur. Individualismul este împotriva individualizării. Dacă primul este egocentrist şi ţine de clan sau de o orientare mai strictă şi mai concentrată, individualizarea este acel proces dinamic de a pătrunde prin singurul instrument de lucru cu Adevărul, cu sinceritatea. E mult mai simplu să fii sincer decât să existe acel orgoliu care de fapt apară ce nu există. Tot ce este mai fals trebuie să se impună pentru a fi luat în seamă, pe când Adevărul este ca o fortăreaţă ce e văzută de toţi, dar inatacabilă, prin însăşi existenţa sa. Oricât aş încerca să fac o descriere a ceea ce este aici, o stare dinamică se desprinde, dar o stare dinamică care nu te lasă să stai. În iureşul acesta de trăiri, care se cer controlate şi cunoscute, este imposibil să apară stagnarea, altfel se pierde totul şi acest tot suntem fiecare dintre noi. Mai există un motiv pentru care stagnarea este imposibil de realizat: stagnare propriu-zisă nu există.

O privire ceva mai scurtă e de cele mai multe ori cuprinzătoare. Fiecare moment este plin aici şi se concentrează pe introspecţie ca pe cea mai folositoare muncă pe care o poate face cineva. E ca un ochi aruncat prin jur şi ca un fel de ocheadă care se vrea mai concretă. Folosind şmecheria aceasta a intuiţiei m-am lăsat şi eu dus de ea să văd ce se poate întâmpla, ce poate să iasă dacă mă trezesc că scriu pur şi simplu despre ceva şi chiar eram curios să văd despre ce. Despre voi, prieteni, e un mic îndemn. Curaj!

12 august 1994, h Mercur
Rarău IV

Cei neutri sunt cei care se tem.

*

Numai anonimii pot da nume celorlalţi.

*

Timpul vine pentru iluzia fiecăruia.

Otilia Cişmileanu

Copilul cosmic

"Lăsati copiii să vină la mine" - spunea Iisus acum două mii de ani, şi acelaşi glas ne răsună şi azi în conştiință, mai ales părinților care preiau această metaforă la propriu şi intervin în sistemul entităților proaspăt încarnate prin educația şoc pe care le-o impun.

De ce această anarhie? Pentru că aşa-zisa educație poartă amprenta unei tradiții, a unui blocaj informațional, a unei ignoranțe. Majoritatea copiilor suferă, în această perioadă de creştere, complexe de inferioritate, pentru că sistemul educațional impus al învățământului, familiei şi societății, se suprapune peste personalitatea lor, reuşind, în cele mai dese cazuri, să le-o ştirbească.

Spiritul coboară treptat, de la încarnare până după adolescență, când se ajunge la acea maturitate fizică, de fapt, la o conştiință a propriului corp şi a mediului înconjurător. E firesc, ca abia după ieşirea din acest provizorat, din acea stare de copilărie, simțul discernământului să funcționeze, personalitatea să se afirme De aceea , se impune din partea părinților acea stare de menajare, de înțelegere, pentru frații lor mai mici, care sunt în formare.

O creştere fizică firească, neperturbată, a unei asemenea conştiințe, duce la o evoluție psihică, intelectuală şi spirituală a unor asemenea planuri.

Aceasta e referința strictă pe care o face Iisus şi de la care trebuie să pornim. Ca să putem ajunge unde vrem, trebuie să ştim de unde să plecăm. Prima treaptă e aceasta a "copilului cosmic", pentru că toți suntem nişte copii în fața Tatălui Ceresc, al fiecăruia dintre noi, şi venim în acest Plan Fizic (supremă dar nu absolută şcoală a vieții) ca să învățăm autodevenirea, creşterea spiritului nostru, maturizarea lui - dar nu în sensul materialist al unei seriozități, ci ca individualizare prin care să învățăm "autoprotecția".

Copilul e un suflet deschis, sincer, înțelept, conform nivelului său, în sensul că foloseşte ceea ce cunoaşte, dar având calitatea de a greşi şi de a cere permanent Tatălui, pentru că încă nu ştie să-şi ofere singur, deşi bănuieşte că are Totul.

Avem şi noi această "bănuială", intuiție, şi excelând în ea, ne vom reaminti pe deplin, ne vom identifica cu imaginea Tatălui şi vom deveni El.

Însă, majoritatea dintre noi, ca să putem merge înainte, trebuie să facem acea cale de întoarcere, de revenire, renunțând la vanitate şi orgoliu, mascate prin seriozitate şi amintindu-ne de perioada copilăriei, redeschizându-ne sufletul spre noi înşine, spre sinceritatea recunoaşterii greşelilor, să redescoperim "setea de Lumină".

E starea mentală a unui copil. O putem regăsi la orice copil. Ea simbolizează de altfel puritatea, căci vibrăm la această rezonanță a ei.

Cei mai mulți dintre copii sunt mofturoşi, debusolați, deconcertați De ce? Pentru că această stare de naivitate, de oboseală, de amorțeală, impune un sistem propriu de autoeducație, prin care entitatea poate să se orienteze, altfel riscă o denaturare cursivă şi lejeră.

La nivel alimentar şi informațional, copiii din ziua de azi sunt primele victime şi cele mai nevinovate, practic sunt puşi la zid. Superstițiile dezvoltă teamă şi ignoranță, alimentația îmbâcsită de atâta carne duce la foarte multe boli.

Cum mai justificăm această tortură când consecințele ne condamnă? Viitorul om, astăzi copil, va reuşi numai încarnarea unor atribute în vitregiile unor condiții antidivine ale societății actuale...

Copilul cosmic e simbolul pe care toți trebuie să-l reactualizăm, mai ales că reverberația acestei declamații provoacă în noi răspunsurile atâtor aşteptări

Nu suntem numai deştepți, frumoşi şi umani. Avem Totul şi suntem acest THOT, trebuie doar să ne reamintim. Orice-am gândi, ne permitem în baza a ceea ce deținem deja, să renunțăm la atâtea complexe de deşteptâciune, atâtea frustrări de sexualitate, la iresponsabilitatea unei suferințe a vieții. Viața e minunată, trebuie doar să ne menținem în ritmul ei, şi pentru asta, trebuie să ne deschidem sufletele, aşa cum o făceam când eram copii, şi părinții noştri ştiau ce să ne ofere, pentru că noi reflectam această claritate.

Astăzi ce să ne mai oferim când nu mai ştim ce vrem? Idealurile din copilărie? S-au pus peste ele atâtea refulări şi seriozități încât stau acolo ca nişte simțuri adormite

Suntem proprii noştri părinți, avem deja experiența de copii, şi această dualitate e de fapt o păcăleală. Copiii nu sunt copii, părinții nu sunt părinți, fiecare este propriul său părinte, copil, învățător, toți, împreună, manifestări ale aceluiaşi Principiu Unic, divin.

Să facem efortul acestei simplități, renunțând măcar o clipă la titluri şi atribute, şi fiecare cu aportul său de sinceritate să manifestăm surâsul planetar al COPILULUI COSMIC, zâmbind în Bucuria Regăsirii Sale, acestui sublim ochi albastru, deschis, Geea.

16 august 1994
Rarău IV

Ciudat cum de nu m-am gândit înainte la aceasta. Copilul acceptă o autoritate a părintelui, pe care prin educație învață să o respecte. Însă niciodată nu se gândeşte la responsabilitatea pe care şi-a asumat-o părintele, şi de obicei nici nu trebuie Părintele înțelege prin dragostea sa să dea totul copiilor.

Generații întregi se succedă Pe plan social, tehnologia câştigă teren, familia are la dispoziția sa o casă, o maşină, aparate de uz casnic, multe cărți, şi chiar un computer. Copilul are posibilitatea să citească, să studieze, şi treptat să-şi formeze propriul sistem de valori. Tehnologia îl ajută foarte mult să apeleze la informații deja stocate, generalizate la nivel de opinie generală Autoritatea se manifestă şi în materie de învățământ, de informație. Fără să vrea, educatorul, învățătorul sau profesorul este de vârsta părinților. Autoritatea sa în profesie este asemănată în mintea copilului cu cea a tatălui sau a mamei, după cum personalitatea unuia dintre părinți îl impresionează mai mult. Mama sau tatăl este deseori asemănat cu învățătorul, şi de aici sentimentul cu informația Foarte des se întâmplă ca cineva, povestindu-ne despre copilărie să-şi amintească că refuză o anumită disciplină sau o adoră după personalitatea profesorului.

Copiii în general, sau aceşti tineri de o vârstă mai mică (adolescenți) nu ştiu ce să ceară de la părinții lor, şi nici nu pot aprecia ceea ce li se oferă. Părinții, - aceşti maturi ajunşi la rolul de părinte - trăiesc ani în şir cu acest tânăr, fără să se întrebe ce foloseşte cu adevărat viitorului acestuia. Momentul de îndrăzneală în care nu se mai poate evita o asemenea discuție - când tânărul se întreabă ce oferă viața de familie şi cum poate face o joncțiune între ce învață aici şi ceea ce va

Irina Riță

Copiii trebuie să-i ajute pe părinți

trebui să-i folosească în viitor - se rezumă de obicei la servici, la starea financiară şi la căsătorie.

Dacă am scrie un proces - verbal am încheia cu un anumit sentiment, am concluziona un transfer de informație de la o generație la alta, cu o nuanță de glorie şi de temeri ancestrale. Subiectul este atât de sensibil pentru că face parte dintr-un proces pe care îl ocolim, evitând să ne gândim la el: naşterea şi moartea.

Dacă am încerca să vorbim despre a doua naştere mulți vor întreba ce este? Şi pe bună dreptate, la şcoală, acasă, între prieteni n-am auzit despre aceste lucruri. Şi cine ar îndrăzni să-şi asume responsabilitatea, să ni le explice?

Naşterea este o încarnare, o trecere dintr-un plan de vibrații înalte într-unul de vibrații mai joase. Părinții oferă entității care doreşte să se încarneze, un corp fizic. Entitatea vine aici să realizeze legătura între gândurile sale şi fapte, prin manifestări se defineşte pe sine. Spiritul său este Absolut, DIVIN, el nu trebuie să învețe nimic, ci doar să folosească aceste aspecte materiale, adică de vibrații mai joase, pe care le poate coordona, pentru a descoperi Legile după care funcționează aceste Planuri Spirituale. Între aceste Planuri Spirituale există un transfer de informații, în acest sens se poate vorbi de o "ierarhie". Transferul acesta de informații se face de la un Plan superior către unul imediat inferior. Acest transfer face ca generațiile să nu reprezinte doar un interes social, spiritualizarea Planului Fizic se poate spune că stă la baza evoluției omenirii însăşi, aşa cum ne-o povestesc Vedele indiene, drept 'o zi şi o noapte Brahma'

Moartea este trecerea într-un plan de vibrații mai înalte: Astralul. Entitatea va trebui să se curețe de gândurile sale negative, urâte, aşa cum s-ar spăla de praf aici, în Planul Fizic.

În fine, viața şi moartea nu înseamnă nici început, nici sfârşit. Ele reprezintă cicluri în viața omului, în care entitatea îşi aprofundează cunoştințele, învățând să le pună în practică, şi în Astral întâlnindu-se cu prieteni care-i vor da date Viața şi moartea se repetă pentru a ajunge la a doua naştere

În cursul evoluției sale, entitatea simte nevoia să devină responsabilă, să-şi împlinească menirea, contribuind la un Plan Absolut, Planul Divin. Astfel, ea va renunța la acele aspecte senzoriale, de plăcere, de emoție, egoism, trufie, de laşitate, controlându-şi stările pozitive şi negative, realizând un echilibru între ele. În acest moment, entitatea este liberă, ea nu depinde de ceilalți, prin respectarea Legilor Cosmice va regăsi liniştea şi pacea care-i permit nu să consume, ci să creeze. Pentru că hrana adevărată este cea în care spiritul este împăcat cu el însuşi, şi astfel poate să-i ajute şi pe ceilalți. În acest mod, înțeleptul - cel care s-a trezit, ştie că aproapele său este ca şi el însuşi, şi că faptele îl ajută la propria lui înălțare spirituală

Acest aşa - zis "conflict între generații", remarcat prin diferența de opinii şi preocupări, de căutări profunde ale unora şi de împăcare cu situația celorlalți, e un semn că Planul Fizic a ieşit din Armonia Universului.

Cel care ştie că înaintea faptei este gândul, cel care s-a trezit, are o reacție dură, asemănătoare cu omul adormit în beție care descoperă în jurul său dezordinea pe care de cu seară a făcut-o ca să ajungă în...pat. Se trezeşte, se scoală, şi doreşte să schimbe totul, ca şi cum ordinea de dinainte nu mai este bună. Vrea să schimbe mobilele, să mute pereții, să deschidă ferestrele. Atmosfera aceasta îi dă impresia că îl sufocă, că nu mai are aer .Inspiră ca şi cum aerul însuşi s-ar fi schimbat.

Acest transfer de informații între generații apare la început sub aspect educațional. Informația însă intuim că este o schimbare, o transformare a noastră înşine. Dacă am acceptat datele prelucrate şi generalizate de ceilalți, trebuie oare acum să-i judecăm pentru acest lucru?

Conflictul între generații este foarte subtil. El apare de la reproşuri ("De ce m-ai făcut?";"De ce nu ştii?";"De ce nu faci cum îți spun eu?"), până la plecări de acasă, refuzul de a discuta lucrurile care ne preocupă, şi mai ales reproşurile, mereu reproşurile care, prin acumulare, crează tensiuni de nesuportat. Rolul de părinte şi copil îl joacă fiecare entitate, şi ea vine cu această experiență în rolul pe care îl are acum. De aceea, acest numitor comun ne duce cu gândul la un aspect mai sensibil în această relație.

Imaginația omului se schimbă şi ea de la o generație la alta. Majoritatea ne imaginăm că putem să facem un lucru sau nu, şi acest lucru ne dă sau nu posibilitatea de a-l pune în practică. Fiecare entitate contribuie la acest aspect prin schimbul de informații, prin discuții, anturaj, la formarea unei viziuni şi prin această concordanță de opinii se crează o stabilitate, un fel de opinii general - acceptate, care crează siguranță sau un reper de stabilitate socială. Aceasta variază de la familie la familie, de la țară la țară, de la un continent la altul.

Entitatea - în general - nu-şi poate crea singură nişte repere. De aceea, încarnarea este guvernată de un spirit grup - cel al familiei. Fiecare familie are un spirit grup, fiecare țară, fiecare continent. Acest handicap al lipsei de repere este foarte repede înlocuit cu aspecte sociale, cum trebuie să ne purtăm în societate, obiceiurile din fiecare țară, şi chiar norme de civilizație. Astăzi, comportamentul este un termen foarte des vehiculat în occident, şi este reprezentativ pentru faptul că defineşte posibilitățile fiecărui om de a pune în practică ceea ce cunoaşte. Termenul de comportament desconspiră însă o mentalitate în care responsabilitatea este socială, colectivă.

Responsabilitatea suntem cu toții capabili să ne-o asumăm atunci când simțim nevoia să depindem de noi înşine. Ne putem imagina cu toții că depindem de noi înşine, şi aşa ar şi trebui să fie. Ne este mai greu să aflăm de ce depindem ca să nu mai depindem.

Fiecare entitate are posibilitățile sale. Şi de fiecare dată când entitatea se încarnează, ea consimte la această învățare ştiind că are oricând posibilitatea să se trezească. La orice vârstă, şi oriunde, entitatea se va lovi de aceleaşi probleme până când va înțelege că numai prin asumarea propriei responsabilități poate să scape de ele. Chiar dacă problemele se schimbă, adevărul este acelaşi. Nu putem duce nici măcar mâna la buze fără să gândim acest lucru.

Handicapul entității este că nu se cunoaşte pe sine. Astfel, ea nu-i poate cunoaşte nici pe ceilalți, şi dacă este părinte, nici pe proprii săi copii. Astfel, fiecare, fie că este unchi, părinte, bunic sau copil, are de "rezolvat" aceeaşi problemă. Timpul însă nu mai are răbdare. Să dăm vina pe defectele bine disimulate ale părinților sau pe lipsa de experiență a copiilor?

Într-o familie, pentru ca fiecare să poată fi liber, trebuie ca cei mai slabi să fie ajutați. Astfel, vor putea să nu mai depindă de ceilalți, iar la rândul lor aceştia să facă ceea ce simt. Nu trebuie însă să dăm ajutorul decât dacă aceştia nî-l cer. Astfel, desprinderea de spiritul grup este absolut necesară pentru libertatea spiritului.

Şi dacă ne simțim responsabili față de noi înşine, față de ceilalți, față de întreaga situație de pauperitate şi de lipsă de speranță, să dăm mai întâi o mână de ajutor celui care nu ştie să se ajute singur, şi care stă chiar în casă cu noi. Poate că e tatăl sau mama noastră. Să-l învățăm să-şi satisfacă singur nevoile, astfel încât noi înşine să împlinim datoriile şi nevoile noastre.

8 octombrie 1994
h Saturn, IV, București

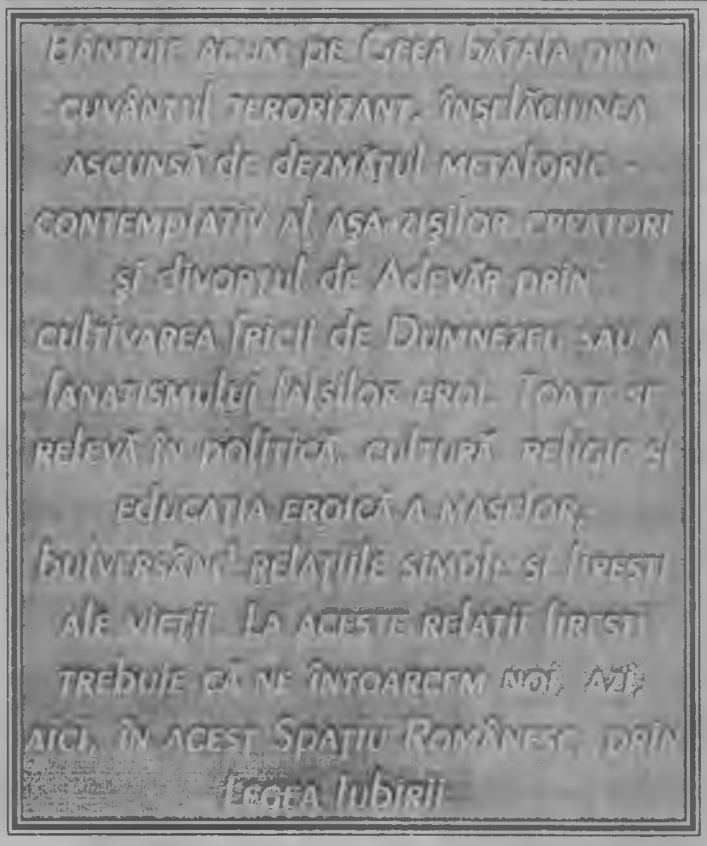
BÂNTUIE ACUM PE GEEA BĂTĂIA DIN
CUVÂNTUL TERORIZANT- ÎNȘELĂCIUNEA
ASCUNSĂ DE DEZMĂȚUL METAFORIC -
CONTEMPLATIV AL ASA-ZIȘILOR CREATORI
ȘI DIVORȚUL DE ADEVĂR PRIN
CULTIVAREA FRICII DE DUMNEZEU SAU A
FANATISMULUI MÂȘILOR EROI. TOATE SE
REFLECTĂ ÎN POLITICĂ, CULTURĂ, RELIGIE ȘI
EDUCAȚIA EROICĂ A MASELOR.
UNIVERSALE RELAȚIILE SIMPLE ȘI FIREȘTI
ALE VIEȚII. LA ACESTE RELAȚII FIREȘTI
TREBUIE CĂ NE ÎNTOARCEM NOI, AICI, ÎN ACEST SPAȚIU ROMÂNESC, PRIN
GEEA IUBIRII

Capitolul VII

Te iau în Templul Legilor Universului

Și-acum, odată despărțit, te-ntrebi: încotro să apuc? Bărbatul mă înșeală ..Soția mă urăște...Copiii mei mă dor...De ce? Să aflăm răspunsul împreună. Te iau cu mine în Templul Legilor Universului. Cum? Răbdare. Toate la timpul lor ***Pot ști fiindcă-mi reamintesc.*** *Aceasta-i prima lege. Ia aminte Se află în mintea ta. În ființa ta. Totul e aici, nimic înafara minții tale Să vedem cum*

Tu spui. Soția mă urăște. Ești om în toată puterea cuvântului Matur Stăpân Deci, te întrebi, fiindcă te doare. oare de ce? Și chiar afli răspunsul Stă toată ziua cu nasul în cărți sau într-un caiet Nu mai are grijă de copii cum avea mama Nu mă mai așteaptă cum îl aștepta mama pe tata Nu mai tremură când bat cu pumnul în masă Nu mai răspunde la comenzi Ce să fac? Găsești răspunsul și aici Îți spui: am de ales una din trei soluții - s-o bat, s-o înșel sau să divorțez. Le pui, în practică, pe rând O bați și rezultatul, dacă nu intră în spital, te urăște și mai mult O înșeli și, dacă nu te înșeală și ea, se adâncește într-o dureroasă singurătate. Atunci, închei această triadă a uni cu divorțul. Observi acum cât de dureroasă-i singurătatea și te recăsătorești. Te sfâșie dorul de copii Încep certurile cu a doua 'jumătate".Intri iar în triada urii: o bat?...o înșel?...divorțez?

De viața ta s-a ales praful. De ce? Fiindcă tu cauți înafara ta răspunsuri care se află în tine. Reamintește-ți! Te rog! Te implor! Te conjur! Te somez! Reamintește-ți! Erați copii. Tu și Ea. Tu te jucai cu mingea ta. Ea se juca - precum mamele - cu o păpușă Fiindcă ce-i păpușa dacă nu un copil închipuit? Vă bateați? Vă înșelați? Divorțați? Nicidecum. Totul era armonie. Bucurie! Zâmbet! Iubire - sfântă iubire, furișată uneori cu o bomboană întinsă să nu te vadă cei mari ('Dacă - o dai altuia nu-ți mai cumpăr!"). Și tu o dădeai, căci încă nu învățasei pe deplin lecția urii..

Adolescența. Tinerețea. Năpraznice chemări vă atrăgeau ca un magnet Primele șoapte. Prima chemare Primul sărut. Prima îmbrățișare Vă bateați? Vă înșelați? Divorțați? O, nu. Îți vine - acum să urli după acele clipe și să spui mereu: Am fost și vin de-acolo, și ce frumos era!

Ce spui? Era frumos? Era înălțător? Era atât de Sus încât nu o mai poți atinge? Omule. hai, amintește-ți, oare ce era înălțător (Sus) în sufletul tău, nu era și pe chipul tău în făptura și în fapta ta (adică Jos). Cerul (Sus) era sufletul tău neîntinat și făptura (Jos) era fapta ta Deci, ***Cerul și Pământul sunt eu*** *Și aceasta-i a doua lege a Universului. Și-acum, de ce nu mai ești ce-ai fost? Răspunsul e nimicitor de simplu: nu vrei, în ruptul capului, să-ți reamintești! Atenție. deci, tu poți să-ți reamintești dar nu vrei Nu plânge, lacrimile sunt sângele tău alb. Ești laș? Cum să-mi reamintesc? întrebi Simplu Trăind ca atunci* ***O amintire adevărată pot s-o trăiesc numai la intensitatea vibrației dintâi*** *Iată, ți-am dezvăluit și cea de-a treia lege. Omul de rând spune Ușor de vorbit, greu de înfăptuit Iluzie! Iluzia iluziilor! E ușor de vorbit când vorbești vorbe Fapta e grea numai atunci când încrâncenezi tu viața. Or, înțeleptul va șopti: Copile, viața e un joc.*

Cu alte cuvinte, dacă tu consideri că soția ta sau soțul tău se joacă când scrie Jurnalul sau când învață Astrologie, joacă-te și tu! Scrie și tu. Altminteri de ce-ai mai învățat să scrii? Dar, sunt și altfel de jocuri pentru cei mari. Caută-le tu, fiindcă încă, încă mai există pe Geea muzică, încă mai există flori, încă mai sunt, mai sunt copii. Încă mai sunt soți și soții care se bucură de bucuria celuilalt și umblă în vârful picioarelor când cealaltă 'jumătate' scrie sau ascultă muzică

. Vii acasă târziu duhnind a băutură sau a. parfum. Îți scoți pantofii din picioare și pășești tiptil cu ei în mână ca să nu-i deranjezi pe ceilalți. Dar, vai, "deranjul" acesta prea deseori este luda

Bați! Bați cu pumnul în masă să ți se dea. Ce? Exact ceea ce nu ai. Și ce să ți se dea de unde nu ai sau nu dai? În acest chip, ai pus stăpânire pe ce nu ai. Ce iluzie perfidă! Ești tu deoparte cu ce nu ai. Fiindcă cealaltă "jumătate" n-are cum să-ți dea ceea ce nu are de la tine. "Eu", "eu ', "eu" și "tu". "tu". "tu" Câtă singurătate, atâta perfidie! ***Singurătatea o sfârșesc prin eu sunt tu și tu ești eu*** *Iată cum ni se dezvăluie a patra Lege a Universului Armonia nu se poate fără*

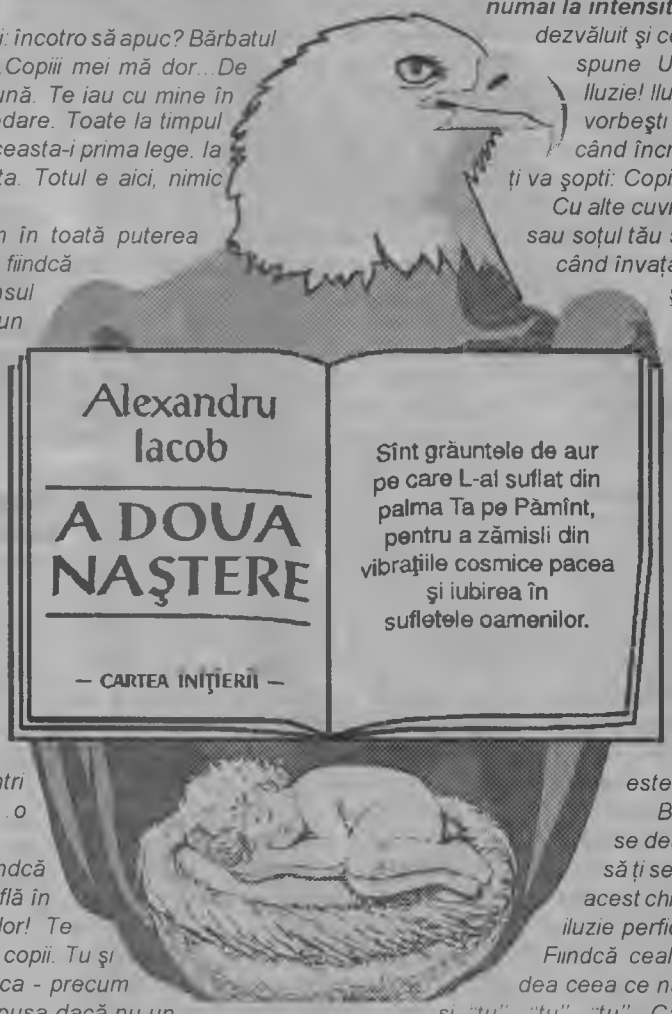

polarități, numai că acestea trebuie să conlucreze Să se cheme mereu și să se atingă Să-și întindă mereu mâinile una către cealaltă **Mă ating, mă despart și iar mă ating într-un joc continuu și în același pas** Atunci când unul din parteneri face un pas mai mult sau mai puțin, jocul se strică Iată a cincea Lege, cea a Ritmului Și oare de ce acest ritm trebuie să fie constant? E foarte simplu altminteri jocul se strică, armonia devine dizarmonie Acum, te întrebi Oare cum să ies din jocul lui și să joc jocul meu? Te-nvăluie o ciudă, o amețeală, o lehamite, nu-i așa?

Prea bunule, sunt aparențe Jocul e atât de simplu și atât de armonios Îmi mărturisesc că am greșit și celălalt mă iartă Mă rog pentru el în meditațiile mele și el îmi primește ajutorul Vreau să fac ceva și chiar fac Sânt! **Sânt răspunzător de fapta mea, fie ea considerată bună sau rea și știu că-i voi suporta consecințele** - iată cum se înfățișează Legea Karmei, adică a acțiunii - cauzei - efectului ..

Și acum, un scurt respiro O pauză la dans Ritmul e prea amețitor pentru "mine", pentru "tine", pentru "el" Cine sânt și cum sânt de-am obosit în felul acesta? Ascultă! Ascultă-ți inima Smetana: "Die Moldau". Mulțumesc, Friedrich, pentru Moldova, pentru muzică...

Oare nu mai e nimic de făcut Oare totul s-a sfârșit pentru mine, pentru ea, pentru el? Tu ia aminte și ascultă-ți glasul inimii. Există o vorbă banal de simplă și de adevărată ca noi s-o trecem în vibrația lui "nu". Tu ești genul meu ..Ce vrea oare să spună? Sondează-o în adâncime. Nu te gândi că e banal de simplă, ci gândește-te câtă înțelepciune ascunde Încet și cu răbdare vei descoperi aurul din zgura vorbei Căci în ea ni se înfățișează, n-o să crezi, a șaptea Lege a Universului care glăsuiește că există un gen în toate lucrurile, fie feminin, fie masculin. Chinezii le-au spus Yin și Yang Ce are Ea mai gingaș, mai cald, mai chemător, mai învăluitor, mai frumos Tu cauți. Ce are El mai ocrotitor, mai viguros, mai puternic, mai activ, mai tare, mai tenace, mai dornic de a învinge Tu cauți Deci, caută!, cheamă, ocrotește podoabele cele mai de preț ale celuilalt; înțeleptul spune Nu te-aș fi căutat dacă nu te-aș fi găsit...Iar noi vom întrezări aici a șaptea Lege a Universului astfel: **Eu sânt genul tău în măsura în care tu ești genul meu...**

Și-acum, dacă ai găsit această Nestemată Yin, ocrotește-o!

Și-acum, dacă ai găsit acest Smarald Yang, învăluie-l în căldura chipului tău frumos! Băgați însă samă Prea multă învăluire și ocrotire sufocă Copacul se usucă și de prea plin udat Floarea moare și de prea multă căldură Există o măsură în toate lucrurile. Tu caută acea măsură.. Unde oare o poți găsi? În ea, în el? Zadarnic o vei căuta aiurea. Ea se află în tine E Christul tău. Și-acum, cum îl afli? Stă în puterea ta. E dreptul tău divin. Așadar, meditație! Tăcere. Liniște. Pace. În cămara sufletului meu a pătruns Christ.

Meditație în vibrația lui Christ

Copil al razei din Lumină vin
Despovărat de bine și de rău
Cu crucea-n spate, dacă-mi este greu
Sfios la ușa neprihănitei mame bat
Ulcior cu apă spre însetați întind
Însoțitor convoiului prin arșiți
Zâmbesc coroanelor de spin
Dând tot fără să cer la schimb
Cristal al purității c-un munte peste mine
Mă-nalț la Steaua mea spre Ceruri
Deschizător Lăcașelor de Lei
Nerătăcit eu Fiul vostru vin
Prefac înghețul în iubire
Totul în Tot-ul Principiului Divin
Eu sânt în El precum El e în mine
Și amândoi... EU SÂNT!

LEGILE UNIVERSULUI

(Kybalion)

I

Legea Mentalismului

Totul este Spirit, Universul este mental

II

Legea Corespondenței

Ceea ce este Sus este ca și ceea ce este Jos. Ceea ce este Jos este ca și ceea ce este Sus

III

Legea Vibrației

Nimic nu stă (nu este în repaus), totul se mișcă, totul vibrează

IV

Legea Polarității

Totul este dublu, orice lucru are doi poli; totul are două extreme, asemănătorul și neasemănătorul au aceeași semnificație, polii opuși au o natură identică, însă de grade diferite, extremele se ating; toate adevărurile nu sânt decât semiadevăruri, toate paradoxurile pot fi conciliate

V

Legea Ritmului

Totul se scurge înăuntru sau înafară, orice lucru are durata sa, totul evoluează, apoi degenerează, balansul pendulei se manifestă în totul; măsura oscilației sale la dreapta este asemănătoare cu măsura oscilației sale le stânga, ritmul este constant

VI

Legea Cauzei și a Efectului

Orice Cauză are Efectul său; orice Efect are Cauza sa; totul se întâmplă conform Legii necunoscute, sânt numeroase planuri ale cauzalității, însă nimic nu scapă Legii

VII

Legea Genului

Este un gen în toate lucrurile, totul are principiile sale Masculin și Feminin, genul se manifestă în toate planurile

Prietene, iată, pe parcursul a doi ani am străbătut drumul către tine A fost greu? A fost ușor? Te las să judeci tu. Acum, te iau cu mine în Templul Legilor Universului: Ele sânt manifestarea Principiului, adică a lui Dumnezeu Nu-ți fie teamă Sânt cu tine la fiecare pas.

Unu

Poți ști fiindcă-mi reamintesc...

Doi

Cerul și Pământul sânt eu..

Trei

O amintire adevărată pot s-o trăiesc numai la intensitatea vibrației dintâi...

Patru

Singurătatea o sfârșesc prin eu sânt tu și tu ești eu...

Cinci

Mă ating, mă despart și iar mă ating într-un joc continuu și în același ritm

Șase

Sânt răspunzător de fapta mea fie ea considerată bună sau rea și știu că-i voi accepta consecințele...

Șapte

Eu sânt genul tău în măsura în care tu ești genul meu

&

Sânt liber? Sânt liber! Sânt.

Am intrat în Templul Legilor Universului.

Pace și iubire, prietene, oriunde ești!

Piatra Neamț, 21 octombrie 1994, h 10.35

Ion Dumitrescu

Ultimul învățător

Atunci, ei vor fi pregătiți...

Mereu îmi aduc aminte de aceste cuvinte ale lui Isus şi de multe ori m-am frământat ce a dorit să spună în realitate. Față de pregătirea oamenilor de acum două mii de ani, printr-o simplă comparație cu cei de astăzi, aceştia din urmă sunt pregătiți, majoritatea ştiu să citească şi mai ales să scrie.

O culme şi totodată un paradox al acestei civilizații, când toată lumea ştie să scrie şi nimeni nu scrie. Curios cum copiii sunt chinuiți atâția ani în şcoală pentru a învăța ceva care nu va folosi şi în general nu le foloseşte în viață. Şi totuşi, pentru atâtea şi atâtea activități mai ales intelectuale, actul scrisului este de bază. Tot aşa este curios cum atâtea instituții foarte apropiate de metafizică şi mai ales biserica nu folosesc şi nu implică pentru credincioşi şi pentru slujitorii respectivi un asemenea act; ca şi cum nici n-ar exista un asemenea instrument subtil de comunicare: scrisul...

Şi totuşi, oamenii ştiu să scrie. Desigur, aici, nu ne referim la profesiunea de scriitor Aceasta, după cum vedem, este o acțiune de modelare din exterior a "cititorului", în anumite cazuri bună în viața autorului dar în nici un caz pentru "cititor"; deci în acestă relație consecințele sunt diametral opuse, când apar sunt pentru moment ca o constatare a societății. În general, citirea cărților determină un sens, o cât de câtă deschidere a orizontului, şi totuşi, o aprofundare până la identificare depăşeşte necesitatea vieții pragmatice, determinând încetul cu încetul devenirea într-o ființă rece şi fixată pe o dimensiune care nu-i mai permite o mişcare de evoluție fiindcă nu-i aparține. Astfel, drama intelectualilor devine una dintre cele mai neaşteptate. Acum, când se trece la o altă civilizație, se constată că se citeşte mereu mai puțin şi deja marile capodopere nu mai atrag. Nu mai sunt în stare să deschidă un apetit intelectual De ce? E o întrebare pusă deja de intelectuali intelectualilor. Spiritul-grup negăsindu-şi răspuns, "specia" este pe cale de dispariție. De altfel, acest eşantion social a fost ultimul care s-a format şi primul care se va desface fiindcă a adus numai belele în procesul de evoluție al societății. De altfel, s-a format la fel ca şi celelalte segmente sociale în sistemul ierahic şi piramidal, tradițional şi încremenite în ritualuri contemplative, antrnând milioane de "cititori" spre o direcție ce în realitate n-are nici o dimensiune de progres, fiindcă acesta este limitat. vine din afară Iată de ce pentru mai departe intelectualismul nu poate oferi o dimensiune pragmatică, folositoare vieții omului. Cultura este deja compromisă de cei care au clădit-o într-o ordine diametrală. Oamenii au nevoie de ceva mult mai vital, mai substanțial Ce li se oferă? Romanele şi poeziile sunt din ce în ce mai sterile, golite de orice sens al vieții şi mai ales toate tratează cunoaşterea vieții prin repere materialiste: crima şi moartea, războiul, cele mai neobişnuite noncalități umane sunt tratate cu patos şi, desigur, asemenea sensuri nu duc decât la accentuarea decadenței de azi. Privesc atitudinea intelectualilor vizavi de ELTA. Nu ne cunosc. Cum s-ar spune în muzică, sunt totali afoni. Nu-şi pot pune mintea la contribuție şi dacă au motive sau elemente de critică sunt deosebit de puerile. Dar ei nu mai văd asemenea realități, sunt deja aplecați pe lucruri geniale, pe capodopere, nu?

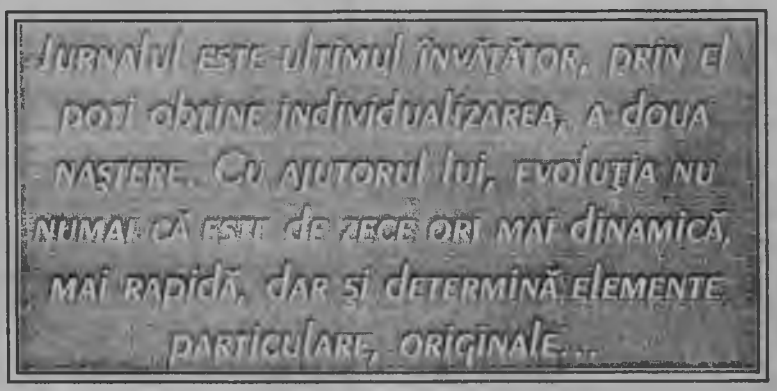
Jurnalul este ultimul învățător, prin el poți obține individualizarea, a doua naştere. Cu ajutorul lui, evoluția nu numai că este de zece ori mai dinamică, mai rapidă, dar şi determină elemente particulare, originale...

Putem spune că intelectualii au ajuns la BLOCAJUL MENTAL, ceea ce va determina o stare de alienare cu evidente pierderi ale rațiunii, ale bunului simț Practic, la ora actuală intelectualismul frânează prin orice mijloace evoluția societății, şi dacă nu-şi va schimba radical viziunea, se va autodistruge.

În transformările eltiste (=iluminare dinlăuntru) nu se poate concepe o activitate fără actul scrisului. Acesta este JURNALUL. Desigur, nu este vorba de jurnalul clasic şi mai ales de cel stil proces verbal De altfel, despre jurnal nu se spune nimic nici în facultățile de filologie (iar un de ce?...)

Se ştie că toți oamenii mari au avut un jurnal care - în definitiv a fost axa vieții lor. Tot aşa se ştie cum actul scrisului determină o echilibrare mentală şi mai ales unica posibilitate de autocunoaştere, de altfel de autoevoluție.

În elementele esoterice ale evoluției individului, se impune deja mereu mai mult şi mai serios "individualizarea" Acest din urmă aspect va forma obiectul altui articol, atragem însă atenția că individualizarea nu poate fi atinsă decât cu ajutorul jurnalului. În periplul său creştin, Ioan (vezi Apocalipsa) ajunge în fața "Cărții Vieții". Câți dintre noi ştim ce înseamnă această carte a vieții? O regăsim şi în documentul akaşic, dar mai ales acum în JURNAL...

Scriu jurnalul din 1958 şi de atunci, cel puțin până în anul 1989, am fost permanent ținut sub control de organele de securitate ale "statului", prin pândari şi anchetatori. Ştiam că ei, totalitarii, nu doreau ca oamenii să scrie, nu atât pentru faptul c-ar spune cumva adevărul; ci pentru că o interesantă intuiție le spunea că dacă oamenii vor scrie vor fi mai liberi, mai informați, mai responsabili, nemaiacceptând ignoranța şi atâtea nimicuri ale acelor aşa - zişi "mari conducători". Tot aşa se ştie că vizavi de om societatea nu poate realiza decât forma de "cetățean", conform unor stasuri fireşti epocii respective. Cel care scrie un Jurnal poate deveni un om, nicidecum un bun "cetățean"...Diferența este incomensurabilă, fiindcă omul nu aparține nici unei societăți istorice, ci societății universale, şi asemenea "cetățeni - oameni" nu prea sunt binevoiți într-o societate oarecare. Aici "tangentăm" cu una din preocupările statului care se numeşte educație. Numai că educația priveşte toată gama socială, otova, (colectivul) şi astfel individul este un "ceva" statistic, fără nici o importață.. Prin Jurnal, se deschid marile perspective ale autoeducației. Aceasta determină factorul de umanizare, de ieşire din sălbăticia generalizărilor şi formalismelor. Fiindcă numai omul poate deveni responsabil de viața lui, numai el este conştient de actul vieții, de cel al devenirii şi descoperirii.

Legiferarea învățării scrisului a devenit obligatorie doar de vreo 150 de ani şi doar în ultima vreme s-a putut generaliza. Asemenea lucruri nu sunt determinate din interiorul societății. Sunt elemente de manifestare ale Planului - Divin. Desigur acest termen este deosebit de interesant, nu? Ce-i cu acest Plan - Divin? În nici un caz nu este vorba de o personificare sau de vreo altă instituție. Vom discuta la timpul potrivit mai pe larg ce înseamnă acest lucru...

Se ştie că, în general, omul simte nevoia să vorbească, este un guraliv, ajunge chiar la logoree Majoritatea relațiilor sociale se reduce la starea de comunicare prin discuții şi iar dicuții. Dar toate acestea sunt limitate de o stare lamentabilă prin faptul că oamenii nu ştiu să vorbească, mai ales Semnele de Aer: Vărsătorii - Gemenii, Balanțele...

De altfel, Semnele de Aer, majoritatea intelectualilor, vorbesc prea mult pentru a mai avea timp să spună şi adevărul. Adesea fără nici un scop, e numai o cicăleală. Se ştie că educația nu determină elemente individuale Astfel, cunoştințele celui educat sunt generale şi formale. De aici, el nu ştie

cine este şi ce înseamnă toate acestea care se mai numesc din când în când şi ..."viaţă". Neaccedând spre un instrument dinamic, esenţial, este dezinteresat de mersul vieţii lui. Astfel şi-a activat în realitate numai elementele senzoriale , instinctive. În acest mod el este redus la o piesă dintr-o maşină socială.

Cum am mai spus, în actul cititului, informaţia vine din exterior. Astfel, cititorul este modelat după dorinţele autorului şi desigur asemenea situaţii au determinat o stare de lucruri de incapacitate intelectuală. În acest mod, dacă nu se mişcă nimic, cade totul...

Cititul este un act senzorial, materialist.Din această cauză nu se poate înţelege nici Biblia sau cărţile de iniţiere, sau vreo idee care apare dinamică. Scrisul este un act metafizic care se adresează, cu predilecţie lumii interioare a entităţii. Şcoala n-are timp de asemenea bazaconii, ea trebuie să exteriorizeze fiinţa prin educaţie, până la scoaterea ei din Univers. Altfel spus, promovează un act premeditat de exmatriculare a omului din lumea reală, care este dimensiunea mentală dinamică.

Autoeducaţia determinată de scrierea jurnalului determină o evoluţie deosebit de dinamică. Se poate spune că rata de evoluţie este de zece ori mai mare. Ceea ce se poate face în zece ani de educaţie,autoeducaţiei îi trebuie un an. Pot spune că în cei 36 de ani de când scriu jurnalul am căpătat o experienţă de 360 de ani. Altminteri, trăind într-un mediu prin care în nici un caz nu aveam posibilitatea unei cât de câte evoluţii riscul era să ajung un barbar, un primitiv, nici măcar "cetăţean onorabil". La vârsta de 13 ani am simţit cum lucrurile se repetă. Mă plictiseam. Nu simţeam nevoia să văd un film de două ori, să mă întorc pe acelaşi drum. Probabil este ceva patologic, îmi ziceam...Şi atunci, când nu ştiam nici să vorbesc bine româneşte, mi-am zis că ar fi ceva deosebit să scriu tot ce fac şi cum fac, intuind că-mi pot oferi eu mie o permanentă stare de lucru, inedită. Şi astfel descopeream autoeducaţia. Ieşeam dintr-o stare de suprapunere peste experienţa a milioane de alţi oameni. Jurnalul mi-a pus cele mai mari probleme şi întrebări: cine sunt, de unde vin, ce trebuie să fac pentru a fi mai bun, mai sensibil, mai aproape de perspectivele unei vieţi dinamice şi responsabile? Aparent este o muncă de rutină. Dar când operaţiile nu se repetă nu mai este muncă. Munca presupune operaţii repetitive, stereotipe, de acea munca în general nu prea este o fericire pentru majoritatea oamenilor. Uimitor că după primii şapte ani de jurnal, eram deja la o depărtare de şaptezeci faţă de generaţia mea...

Este surprinzătoare o asemenea evoluţie prin autoeducaţie. Plecasem cu un palmares aflat sub generaţia mea şi în scurt timp eram mult prea departe faţă de ea. Desigur, nu urmăream să manifest o asemenea competiţie, efectul era cu totul benefic: aveam enorm de mult de lucru, era altceva ..Acest "altceva" mă scutea să pierd timpul cu evenimente şi situaţii tradiţionale, fără nici o perspectivă

Jurnalul are nevoie de Absolut. În primul rând ne relevă aspectul enciclopedic. Prin Jurnal, nu există discriminare între ştiinţe.

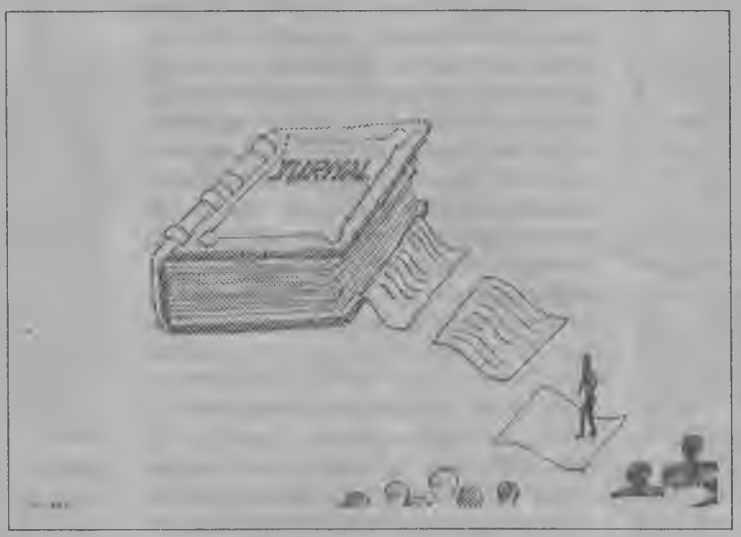

Prin el, istoria nu are un început sau finalitate. Toate acestea se raportează la cultura generală. Activitatea lui impresionantă se referă la automodelarea permanentă, cu deschideri spre tot. Când s-au epuizat elementele materialiste, am fost pur şi simplu împins spre cele metafizice. Astfel, prin descoperirea Astrologiei, mi s-a dezvăluit ce spune Isus prin: "Eu sunt Calea, Lumina şi Adevărul". M-a obsedat mult termenul de cale. Prin Jurnal, descopăr că este vorba de Nodul Nord şi Nodul Sud Lunar din horoscop, care se referă la viaţa anterioară şi cea actuală. Este viaţa unei entităţi care se confundă cu o asemenea cale Acest lucru îl poate spune fiecare şi îl pot spune şi eu: "Eu sunt Calea..." Mai ales când o şi cunoaşte. Nu este ceva dificil. Mai ales că orice om chiar dacă nu-şi cunoaşte calea tot există Este dezarmant să nu ştii de unde vii, unde te afli în raport cu infinitul şi unde te duci. Când mă gândesc că majoritatea oamenilor nu ştiu cine sunt trăind de-a "Baba Oarba", îmi vine să-i întreb pe toţi: De ce vă lăsaţi furaţi de dreptul vostru de a şti?

Dar să nu o mai lungim. De altfel, jurnalul este "Cartea Vieţii",Biblia fiecăruia, iluminarea, autodesăvârşirea permanentă. Este singura lucrare scrisă care n-are finalitate şi de aici se obţine o stare de beatitudine în cele mai diverse aspecte ale bucuriei vieţii. La această oră, foarte mulţi eltişti sunt aplecaţi asupra jurnalului, descoperindu-se, evadând dinspre exterior spre interior

Acum, câteva date pentru cei care citind acest articol simt că este posibil aşa ceva Pentru început, Jurnalul trebuie scris în termeni cât mai apropiaţi de viaţa obişnuită. Pare chiar un roman. Trebuiesc epuizate pentru început elementele vieţii exterioare: scrii despre oraşul în care te afli, despre părinţi, fraţi sau surori, prieteni, despre şcoală sau servici, despre toate lucrurile şi evenimentele prin care ai trecut şi treci. În momentul în care ai epuizat asemenea teme, care-n general ţin de repetiţie, înseamnă că poţi trece la o altă fază, când Jurnalul devine ceea ce trebuie. Ce înseamnă acest "trebuie"? Jurnalul trebuie să fie al momentului, când starea de timp devine un concept şi nu mai are nici o realitate Trebuie şi descoperi. Este cel mai indicat să scrii ceea ce faci în .. timp ce scrii: stările, sentimentele, trăirile, ideile. Şi acestea cât mai adânc, cât mai esenţial. Din această fază, Jurnalul devine extrem de dinamic. Trebuie ştiut de la bun început că mulţi nu pot continua un Jurnal pentru că nu sunt sinceri. Pur şi simplu nu ştiu ce înseamnă să fii sincer. De altfel, Jurnalul este o capodoperă a sincerităţii. Tot aşa, Jurnalul nu se citeşte, nu se face din el un act literar. Dacă, între timp, se dezvoltă asemenea calităţi, scrie separat o nuvelă, un roman sau o schiţă, eseuri, orice. Dar nu introduce asemenea lucruri în starea de Jurnal. Cum spuneam, Jurnalul nu se citeşte nici de cel care-l scrie. Acest aspect este determinat de vibraţia trăirii. Citirea înseamnă o suprapunere peste o trăire consumată deja. De aici se manifestă interferenţa ce poate dejuca planul de evoluţie. Tot aşa, cei din familie trebuie să ajungă la înţelegerea că Jurnalul odată găsit nu trebuie răsfoit. Folosirea continuă a Jurnalului determină ca obiectul (caietul sau teancul de foi scrise) să devină un talisman. Astfel, formele mentale dezbătute în el se pot manifesta. Atingerea şi nu numai cititul acestuia de către altcineva, perturbă vibraţiile curiosului şi-l descalifică. Cu timpul, intrusul din Templul Sincerităţii îşi revine, dar îi trebuie 30 de zile.

Alte amănunte, în alte ocazii. De altfel, este bine ca experienţa Jurnalului să fie cât mai particulară. Tocmai de aceea mă reţin să dau prea multe elemente. Ele fac parte din experienţa mea Pentru început, acestea sunt de ajuns. Totuşi sunt atâta aspecte. Mă refer la cei care sunt la o vârstă mai coaptă, peste 35 sau 45 de ani, când se consideră depăşiţi de atâtea "obligaţii". şi tot aşa pentru ceilalţi, aşa-zişi "bătrâni", fiindcă este un moft să trăieşti cu justificări. Pentru Jurnal nu există vârstă. Şi - de aici - apare un factor

destul de neplăcut, când Ioan spune că se vor despărți Caprele de Oi se referă la o situație inedită când oamenii se vor deosebi prin cei care vor continua evoluția și prin cei care tot așteaptă din partea altora să le aducă fericirea sau bunăstarea Astfel, cei care nu-s în stare să scrie un jurnal se vor descalifica din start. Și doar asemenea impotențe intelectuale nu sunt atât de grave, de imposibile Este vorba de lipsa sincerității, sunt încă destui care nu sunt sinceri chiar față de ei înșiși, ceea ce este deosebit de trist În general, "deștepții" nu scriu Jurnalul considerându-l ca pe ceva inutil; de fapt, cine este inutil?

Jurnalul este ultimul învățător, prin el poți obține individualizarea, a doua naștere Cu ajutorul lui, evoluția nu numai că este de zece ori mai dinamică, mai rapidă, dar și determină elemente particulare, originale

Prin dispariția instituțiilor, omul devine o instituție El va putea să-și suplinească toate relațiile, astfel că oamenii vor reduce relațiile numai la cele de colaborare pozitivă, pragmatică și de bună înțelegere

Tainele sunt acele lucruri pe care ni le ascundem Pentru om, nu există așa ceva Prin Jurnal, omul descoperă tainele spiritualității în sensul normal și eficient Ieșind din stările dogmatice, fanatice, metaforice, va descoperi subtilul existenței, și astfel va înțelege minunata lui realitate și mai ales prin el însuși În rest, în lumea exterioară ve descoperi confirmările

Se întrevede că va avea în Jurnal cel mai impresionant instrument de educație și autoeducație Copiii trebuiesc obișnuiți de la o vârstă fragedă cu faptul că în viață nu există repetiție, monotonie Interesul și dezvoltarea interesului pentru învățare și cunoaștere trebuie să fie determinată la nivelul dorinței și nu al necesității obligatorii. Viața în Planul Fizic este o permanentă școală. Numai la primii pași ai nevoie de cineva care să te orienteze, după care acest "cineva" trebuie să se retragă pentru a rămâne tu însuți, fiindcă a învăța nu înseamnă să fii învățat de către cineva. Altfel se continuă starea de tradiție, de repetiție și chiar că nu se obține nimic.

După câțiva ani de jurnal însă, se obține un echilibru dinamic. Se vorbește mai puțin și la obiect, cu multe elemente de imaginație. Surprinzător, omul are idei și siguranță, curaj și îndrăzneală fiindcă determină el însuși un permanent plan de acțiune și de afecțiune. Jurnalul a fost ascuns omului tocmai pentru calitățile lui eliberatoare, știindu-se că nimeni nu este dator să-ți ofere libertatea, aceasta depinzând numai de cel care și-o dorește

Citirea acestui articol de către cei "deștepți" îi vor pune într-o situație total neplăcută. Vor spune că s-a spus esențialul. De aici înainte dispare ierarhia, stăpânul, cel care știe față de cei care nu știu și așa mai departe Astfel că evoluția, prin autoeducație, îi vor elibera să mai deruteze, să-și mai impună puncte de vedere particulare și egoiste

În final, mai adaug că, pentru controlul mental, Jurnalul este singura posibilitate, vorbind în contextul triadei inițiale din cadrul Eltei, când se spune despre cele trei elemente de control (alimentar, mental și erotic) De aici înainte, omului i se pun în față două posibilități Una care depinde total de el și cealaltă în care va trebui să mai crească, adică să mai moară, să mai revină aici până va descoperi că nimeni nu poate schimba omul, decât el însuși Și acest lucru se va repeta până când va înțelege ..Asemenea posibilități există și sunt accesibile oricui, rămâne de văzut dacă lenea și indiferența, așteptarea unui mesia sau a unui cutremur va mai schimba ceva din monotonia atâtora care tot așteaptă spectacole de la viață Viața n-a fost niciodată un spectacol O societate formată din milioane de "cititori" poate deveni una cu milioane de scriitori Tocmai de aceea, la ora actuală, scriitorii tac Ei au consumat până la saturație spectacolul. De aici înainte posibilitățile sunt determinate numai de bunul simț al fiecăruia Actul civilizator aparține omului și nu instituțiilor, clerului și atâtor forme și iar forme De altfel, ceea ce este posibil devine și necesar Atâția oameni pot ieși din negura singurătății, prin dorința de a cunoaște. Viața este perfectă dacă ești perfect, altfel spus, tu omule, te afli în fața unor porți deschise

12 octombrie 1994
h 3.06, Jupiter, București

Manuela Angan

Teama de Jurnal

Privesc titlul acestui articol, (și trebuie să recunosc primul, dar nu cel de la început), și mă surprind întrebându-mă ciudat: Cum de am ales o atare alăturare de cuvinte?

Aș putea spune "când", (nu cum), și anume în momentul în care citind un articol al lui Ion, caut să pătrund dincolo de cuvinte și să decodific imaginile cuprinse în expresii, mirându-mă admirativ cum de-i vin lui exact "cuvintele potrivite"; astfel îmi spun imediat că dacă tocmai acesta mi s-a ivit în minte, înseamnă că este cel potrivit pentru a deschide articolul despre Jurnal pe care-l plănuiesc de câtva timp

Dar cum, mai ales aici, în Rarău, timpul se scurge altfel, o fi mult, o fi puțin, nu mă mai întreb, este, probabil, cel necesar

De ce teama de Jurnal?

Ce reprezintă Jurnalul, și nu în mod tradițional, în normalitatea Eltei?

Este un act de iubire față de tine însuți, nu este vorba de acel sentiment ce conduce spre narcisism, ci despre nivelul superior al sentimentului iubire care se manifestă prin înțelegere de sine și respectul a ceea ce poți fi, este EU-l fiecăruia din noi în care ne regăsim valoarea, existența și potențialul Jurnalul este un instrument, singurul necostisitor în avântul tehnologic actual, compus aparent dintr-un simplu caiet de trei sute de file și un pix. Spun aparent, pentru că în mod real, el este un canal deschis spre interior, este comunicarea cu cel mai bun prieten pe care îl găsești în tine, este calea spre a doua naștere

Discutăm mereu despre Jurnal, la cursuri și după cursuri, când ne întâlnim pe cărările orășelului Rarău, și întrebați fiind, "Unde te duci?" răspundem important: "Să scriu!" Dar câți scriem și cum scriem? Unii mai bine, alții mai puțin bine și alții deloc Sunt cei care scriu mult în corturi, la mese de scris sau pe genunchi, la mașini de scris sau pe caiete, unele chiar îngălbenite, rămase din timpul școlii, nefolosite atunci dar minunate în rolul lor, acum, și scriu, scriu cum pot, dar scriu cu speranța să înțeleagă, să creadă, să cunoască, să se recunoască

Trebuie să înțelegem înainte de toate că Jurnalul nu este un spectacol, ceea ce putem realiza prin Jurnal fiind existența noastră reală și nu cea iluzorie pe care o avem în monotonia Planului Fizic. Ce ne oferă totuși acesta din urmă? Zile identice ce se scurg cu rapiditate, pentru că nimic frumos nu ni se întâmplă, permanenta agitație între casă și afara casei de unde te întorci obosit și umilit de vreun preț sau de descoperirea pierderii unui individ pe care-l credeai amic; Și care casă? Cea reprezentată de cei patru pereți, din care până și dragostea de început a dispărut, acum tronând indiferența și obișnuința?

Adevărata noastră casă este trupul nostru, care ne găzduiește intim și protector Spiritul, acel germen de Divinitate cu care pornim în fiecare reîntrupare, mereu același, pe care nu îl descoperim, pentru că am uitat că trebuie să-l căutăm.

Lucrul este simplu de împlinit, atât de simplu că nici nu-l bănuim: Calea de comunicare cu tine este prin scris! Și ne apucăm de Jurnal. Ne trezim în fața foii albe și ne întrebăm oare cu ce să începem? Ce imagini estetice să așternem pe hârtie ca să fim frumoși și interesanți dacă ne citește cineva, căci, parcă simțim un ochi ațintit asupra noastră. În această stare, ne chinuim să umplem trei pagini de Jurnal - să fie o triadă - cu întâmplări, manifestări, reflecții care nu prea ne-ar caracteriza, și la sfârșit ne întrebăm De ce starea sufletească nu este așa mulțumitoare cum ne-am fi așteptat, de ce nu simțim imboldul de a continua, de ce ne vine din ce în ce mai greu să deschidem caietul? Pentru că, este ceva acolo care nu merge.

Dan Spulber

Pagini de Jurnal

Şi totul ni se întâmplă strâmb, pentru că purtăm cu noi în lume falsitatea a ceea ce scriem

Aceasta este teama de Jurnal De fapt teama întâlnirii cu noi înşine, pentru că am uitat atât de mult realitatea proprie şi am îmbrăţişat atât de strâns iluzia, încât, acum, că ea este desconspirată şi dată la o parte - tot prin încercarea noastră, ceea ce este meritoriu - ne simţim în pericolul de a ne vedea dezbrăcaţi, goi, şi ne e teamă de goliciunea noastră, ne este ruşine că am putea descoperi că goi suntem frumoşi, şi.. "asta nu se face".

Ne lipseşte curajul de a recunoaşte că nu suntem aşa cum ne-ar place să fim, cum credem că suntem, alimentaţi de falsitatea tradiţiei şi ochiul pe care îl simţim aţintit asupra noastră, când scriem, nu este altceva decât Adevărul ascuns în noi, care ne demască, până la a nu mai putea continua.

Vrem să comunicăm cu cei din Astral, dar nu comunicăm cu noi înşine, vrem să intrăm pe firul akashic, dar nu intrăm pe firul Jurnalului, vrem să aflăm cine am fost în viţile anterioare, dar nu ştim cine suntem acum, am vrea să fim Totul cât mai repede, dar nu suntem nimic, pentru că nu facem nimic

Toate aceste consecinţe pot fi îndreptate prin a scrie cu sinceritate şi Curaj Să ne întoarcem înapoi, să dăm la o parte jena şi să ne cercetăm în fiecare moment, la timpul prezent Să avem curajul să recunoaştem că nu suntem aşa cum am crezut, şi atunci vom putea deveni, căci aflăm unde suntem şi ştim deja unde vrem să ajungem. Să ne cercetăm pe noi în Jurnal, scriind exact ceea ce simţim, prin ce trecem, ceea ce ne preocupă, toată gama sentimentelor pe care o trăim. tristeţe, furie, bucurie, dragoste, toate stările pe care le parcurgem şi vom afla de ce ni se întâmplă toate acestea şi mai ales cine suntem şi de ce trebuie să rămânem în mijlocul a toate care sunt manifestate.

Să scriem, deci, să scriem, chiar dacă raţiunea ne spune că n-am avea ce, să dăm raţiunea la o parte, căci ce ne-ar putea ea aduce: momente standard, corespunzând unui timp deja trecut, inflexibile, ce nu se pot suprapune varietăţii şi unicităţii fiecăruia dintre noi, să scriem fără a raţiona şi vom observa cu bucurie că umplem pagini fără număr, pagini adevărate despre noi înşine.

Atunci când reuşim să facem toate acestea , fără a ne preface, senzaţia ochiului care ne priveşte dispare, pentru că Adevărul nu ne mai priveşte din exterior. Detaşat, el este în pagina de Jurnal, în noi, îl scoatem din subconştient şi îl trecem în conştientul pe care astfel îl manifestăm.

Devenim, prin Jurnalul scris în acest mod, entităţi suverane, care există Acum şi Aici.

27 august1994, h Marte, Rarău IV
30 august 1994, h Marte, Bucureşti

Noi suntem aici .

Suntem împreună, deci şi "Ei sunt aici". ., dar nu ca să se uite la noi sau noi la ei (parcă altceva nu am avea de făcut). Împreună, prin individualizare, fiecare văzându-şi de lucrul său, pentru fiecare văzut prin faptele sale.

***

Acum realizez de ce OM-ul ne spune: "Regăsiţi-vă pe voi!", adresându-se totuşi unei mase de oameni. Păi suntem împreună, noi cu Noi! Este vorba de fiecare în parte, parte din întreg, parte care este întregul sau în cel mai "rău" caz, o "jumătate" din întreg.

Fiecare să se regăsească pe el?... "Niciodată, nimeni nu este singur.. Înseamnă că, deşi mă văd singur în Planul Fizic, trebuie să fiu la fel de atent, de amabil, de copil, ca în orice altă parte şi asta nu pentru că Ei sunt aici (stressul politeţii şi manierelor elegante faţă de ceilalţi), ci pentru că, Noi suntem Aici, Acum...

***

Unde suntem noi înşine, fiecare pentru el? Acasă şi în societate Dar fiecare pentru fiecare, de această dată? ACASĂ. casa aceasta fiind Universul - manifestarea Tatălui, "acoperişul" fiului risipitor care se întoarce Haideţi să ne întâlnim, să ne "omenim", şi pentru asta, trebuie să acţionăm, căci dacă aşteptăm ..

***

"Meta"fizica şi "Meta"fora

"Când doi vor fi unul...". Trăind împreună, nesinguri (nu nesiguri) de această dată, ne putem permite să fim altruişti Poate ultima probă înaintea ultimului duşman (...), care deja începe să nu mai fie De aceea apar atâtea probleme în relaţiile de cuplu, pentru că a devenit o realizare (nu o realitate), o virtute, să trăieşti OM - ul, să-l manifeşti

Ne-am creat iluzia separării de ceilalţi, se vede ce a ieşit, e momentul să renunţăm

***

"Renunţă la tot şi urmează-mă!"

Oare voi putea renunţa la tot, ca să mă urmez? - ne descifrează Învăţătorul. Culmea, parcă renunţând aşa la tot, am putea fi supuşi la toate lipsurile şi neajunsurile, dar din contră, va apare abundenţa şi trăirea împreună

"Renunţă la tot ceea ce nu te-a învăţat să renunţi!". Împreună, ne putem ajuta să renunţăm din nou la ceea ce nu ne învaţă, şi mereu, din nou tot aşa .

***

Tnada . "Eu sunt, Tatăl, Fiul şi Spiritul...". Deci nu e vorba de trei elemente disparate, Învăţătorul şi Cuvântul în sine ne-o spune prin vibraţia prezentului său

Sfânta Treime, Triada. ., tri - ADA, trilul Adei, concertul mirific al lui "a da", A şi Da, afirmaţia, fiinţa, existenţa. A da, nu înseamnă numai a dărui, înseamnă şi A(lef), da, adică Unul, eu sunt; Noi suntem aici şi acum

***

Este ora Soarelui în casa a VII-a a Cerului. Îmi amintesc de lecţia Rarăului (ca o confirmare a curajului de a Îndrăzneşte şi CUNOAŞTE). "Există într-o zi 12 Case ale Cerului, şi înainte de apusul Soarelui, este cea a lui Tu, a relaţiilor sociale

"Maxima datorie faţă de societate este propria auto-perfectionare , spunea R Maharishi şi continuă încă să ne spună - înţelepciunea - prin veşnicia şi puritatea cuvântului "meta"fizic, "meta" forizat

***

Cei doi, împreună, OMUL...; cei doi împreună, parcă deja e vorba de o cantitate, acum sunt şi mai mulţi şi mai mult! Paradoxal, până acum, fiecare, singur duceam o viaţă cantitativă, deşi eram mai "puţin" Acum împreună, o viaţă calitativă De ce? Pentru că Omul este o Calitate Cosmică Absolută, şi, din nou îmi amintesc. "Omul este format din...PRINCIPIU...".

***

Ne aşezăm să scriem oameni, ne ridicăm să mergem OM. Scrisul - a manifestat de-a lungul timpului, a dat "naştere", la scrib, scriitor, scrisoare, scr"ism" Acum, pentru că suntem pregătiţi (prin dorinţa şi datoria noastră), scrisul, poate da "naştere"(pentru a doua oară), cuvântului "sCRIST"..

***

Triada . Îmi amintesc de un moment de "acum" câteva zile (conştientizez că deşi spun "acum", îmi amintesc că tot "acum sunt "aici"), când stăteam împreună cu

prietenii la masă. A fost şi va fi permanent "Cina cea de Taină", pentru că deşi mâncam acea mâncare, ne hrăneam cu "pâinea cea de toate zilele", cu faptul că eram, că suntem împreună. Chiar şi aceste canale informaţionale, deşi sunt atât de diverse, de spectaculoase, ne hrănesc cu faptul că putem comunica, că putem să ne cunoaştem "Cei ce se cunosc, se pot iubi, iar dacă nu au făcut-o încă, o vor face!".

***

"Mergeţi în lume şi predicaţi..." 'Predicatul', este 'cuvântul', care semnifică acţiunea' O propoziţie (afirmaţie), fără predicat (acţiune), nu are nici un înţeles (consecinţă). şi mâncaţi ceea ce vi se va pune dinainte pe masă " E clar că tradiţia alimentară care se practica şi pe atunci, era un prilej de "credinţă" pentru "cei 12" Dacă apostolii ar fi consumat în firescul existenţei lor ceea ce consumau şi ceilalţi oameni (hrană denaturată), nu mai era nevoie să li se specifice. Metaforic, cunoaştem exemplul unui asemenea misionar, pe care gazdele, au încercat să-l "ucidă", punându-i "otravă" în mâncare. El a văzut (prin puterea duhului sfânt), şi i-a întrebat: "De ce faceţi asta?" Apoi a mâncat fără să păţească nimic. Ceilalţi au văzut, au înţeles şi...

"-Spune-mi învăţătorule, cine va fi acel care te va trăda?"

"-Cel care se va atinge primul de mâncare."

Este exemplul fiecăruia dintre noi, care, uităm zilnic, clipă de clipă, de 'pâine' şi de 'vin', mâncăm şi încercăm să ne hrănim, cu ceea ce ne îmbătrâneşte, ne ucide, ne îngrădeşte pas cu pas.

***

Sexul..., Energia Cosmică!!! "Când(?) cei doi vor fi unul...", (triada odată înfăptuită),...iată OMUL!!!

17 septembrie 1994
Piatra Neamţ.

Apocalipsul văzut ca...

II. Transformare astronomică

Marius Bendea

Mediu multe contradicţii între astronomi şi astrologi Acum, tot astronomii revin şi justifică datorită aparatelor moderne de observare şi calcul, că această precesie există şi are valoarea de aproape 50,2"/an.

Să ne imaginăm Sistemul Solar, pornind din aproape în aproape În primul rând observăm Luna, descriind o orbită eliptică în jurul Pământului aflat într-unul din focare (Legea I a lui Kepler, fig. 2). Ştim prea bine de asemenea, că Pământul nu este fix, că "totuşi se mişcă", descriind tot o elipsă, în unul din focare fiind Soarele. În jurul Astrului zilei mai gravitează şi alte planete împreună cu sateliţii lor, formând esenţa Sistemului nostru solar. Am arătat că nici Soarele nu este fix. O presupusă imobilitate a sa ar contraveni cu Legea a III-a a Kybalionului, Legea Vibraţiei, care spune că totul se mişcă neexistând nimic fix, oprit, static ori zero absolut în Natură, Univers, Creaţie.

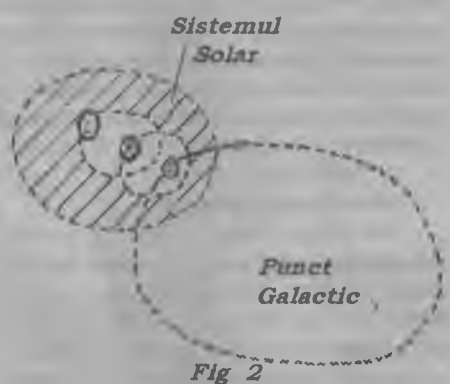

Fig 2

Din realitatea observată se arată printr-un calcul simplu că Soarele parcurge, în sens retrograd, întreaga sa traiectorie eliptică în jurul unui punct galactic, în 25920 ani (360°x 60=21600', 21600'x 60=1296000", 1296000": 50=25920 ani). În limbajul curent se foloseşte cifra de 26000 ani, reprezentând deci perioada în care Soarele cu întregul său sistem planetar descrie o rotaţie completă pe elipsa galactică. După un astfel de ciclu se constată o pulsaţie energetică, ceea ce nu este altceva decât un Apocalips mare, o revigorare necesară evoluţiei, după care energiile fiind restabilite, totul continuă la fel de normal. Nu se sfârşeşte nimic, trecerea de la vechile caracteristici ale civilizaţiei, la altele noi, făcându-se treptat, în 36 ani.

Privită dinspre centrul galactic, traiectoria Soarelui se proiectează pe fundalul constelaţiilor pe care le parcurge. Astfel Soarele "simte" influenţa unei constelaţii timp de peste 2000 ani tereştri după care trece sub influenţa următoarei constelaţii. Noile influenţe recepţionate produc pe Pământ schimbări la nivel social. Transferul de vibraţii se face tot treptat, în 3 ani, acesta fiind Apocalipsul mic. Ultimul a fost la trecerea Soarelui din zodia Berbecului în cea a Peştilor, perioada celor 3 ani în care a activat Isus.

Acum Soarele se proiectează pe bolta cerească între constelaţia Peştilor şi cea a Vărsătorului. Asistăm la o suprapunere a Apocalipsului mic cu unul mare. Caracteristicile manifestărilor din jurul nostru sunt combinaţii dintre cele două zodii. În Astronomie, aceste influenţe ale corpurilor cereşti (constelaţiile fiind grupări de stele) se numesc perturbaţii, iar consecinţele lor se cunosc bine. Este ceea ce studiază mai amănunţit Astrologia, ea fiind un intermediar între corpurile cereşti fizice (materia) şi vibraţia (energia) ce o transmit ele. Vibraţiile ne influenţează permanent dar diferit de la un moment la altul, căci toate corpurile cereşti se mişcă continuu. De aici necesitatea schimbărilor permanente şi încadrarea în naturaleţea universală

Dacă tot am amintit de Isus, oferim în continuare o frumoasă lecţie pe care ne-o transmite codificat, la fel ca toate celelalte învăţături ale Sale. Este vorba de seara în care fiind urmat de câteva mii de persoane El multiplică 5 pâini şi 2 peşti, materializând hrana în faţa tuturor. Gestul fizic a fost văzut, nu poate fi contestat, dar ce a vrut să exprime atunci Isus? Ceea ce este tradus acum ca fiind pâine este de fapt produsul autohton, azima (cereale înmuiate în apă, în curs de germinare, făcute turtiţe plate şi uscate la aer, netrecute deci prin foc). Ele fiind rotunde şi aurii, ca un mic Soare, ne sugerează zona energetică a Anahatei, chakra situată în zona inimii, organul anatomic de care răspunde mărinimosul Leu, a 5-a zodie din tema astrologică fundamentală. Se înţelege acum simbolul celor 5 pâini, Isus distribuind atunci iubirea ca sentiment cosmic, de care răspunde Anahata. Acest îndemn spre cele mai înălţătoare sentimente, cu care trebuie să ne hrănim, este făcut în momentele în care Soarele intra din constelaţia Berbecului în cea a Peştilor. Cei doi peşti pe care îi multiplică fiind din vechime simbolul astrologic al Zodiei Peştilor, el fiind preluat atunci ca însemn al Creştinismului, cu atât mai mult cu cât "Isus" ca denumire provine de la "ichtus", în greacă însemnând peşte. În acea seară, marele nostru Învăţător arată că Soarele este în constelaţia Peştilor, îndemnându-ne totodată la cele mai înălţătoare sentimente de iubire.

Multiplicarea pâinilor şi peştilor este încă o dovadă a profundelor cunoştinţe pe care le stăpânea Isus, noi trebuind să trecem acum spre interpretarea fiecărui cuvânt al său căci a oferit totul, însă codificat, pentru cei ce se hotărăsc să asculte profunzimea glasului Său.

24 august 1994, h Venus
Rarău IV

În activitatea sa multiseculară, Astronomia a furnizat ştiinţei date deosebit de interesante şi utile datorită perseverenţei observatorilor boltei înstelate. Dovezi asupra duratei Anului Cosmic existau cu mult înaintea erei noastre. Este şi o denumire exotică a lui, îndepartată de zona noastră nu numai ca spaţiu, dar şi ca timp, Ziua Brahma. Anticii observatori ai astrelor întocmind hărţi cereşti şi comparându-le cu cele păstrate de la generaţiile anterioare au observat că stelele considerate fixe apar totuşi deplasate, totdeauna longitudinal, în sens retrograd, cu o medie anuală constantă, 50" într-un an terestru. Un grad sexagesimal având 3600", înseamnă că aceste stele apar pe hărţi cu o deplasare de 1° la 72 ani (3600:50=72) Această mişcare retrogradă prin cele 12 constelaţii intersectate de ecliptica sa o are şi Soarele, rezultând de aici binecunoscuta precesie a anotimpurilor, ce a stârnit în Evul

manifestări, la identificarea cu SINELE - conştient de sine - prin sine. Iată funcţionalitatea triadei în cea mai simplă realitate a sa!

Cu pasul pe care astăzi îl descoperim - reveniţi deja la starea de afirmaţie SÎNT prin primii doi paşi parcurşi în nr.8 şi 11 ale revistei Elta -, se închide un cerc. E o aparentă stare de capăt de drum, fiindcă în realitate acest pas ne proiectează într-o altă perspectivă .

Cu această nouă (9) perspectivă, nu mai departe ci tot mai aproape de noi, ceea ce îi este necesar prezentului se poate deja manifesta. Chiar în acele noi contururi, care încă, pentru cei prea obişnuiţi cu obişnuinţele lor, constituie un act de curaj Şi încă pentru o bună parte a celor care manifestă întregul, a se desprinde de egoism, a renunţa la falsele concepte şi a se îndrepta spre sine este un act de curaj, care nu dimensionează cine ştie ce vitejie, ci mai ales o desconspirare a fricii. Această frică se ascunde minunat, se autoprotejează ca nu cumva să fie identificată, ca nu cumva să-şi piardă poziţia atât de privilegiată pe care, prin păstrarea acestor coordonate ale ignoranţei, va putea să domnească în continuare, stăpână deplin peste cât mai mult şi... mai mulţi. Nivelul cel mai subtil în care îşi mai află un cotlon în care să se ascundă, să mai ia o mască, să mai îmbrace o haină - identificabil totuşi la nivel de manifestare -, este cel al refuzului complet neconştientizat de regăsire.

Dincolo de orice afirmaţie conceptuală însă, se află realitatea Sinelui în propria sa manifestare. Numai aici cunoaşterea eliberează. Aici, uneori cu lacrima în colţul ochiului, CHRIST şopteşte fiecăruia: Cunoaşte-te şi vei fi liber! Aici, mai ales aici, la nivelul acesta, să ne reîntoarcem la ceea ce ne este la îndemână şi să identificăm ceea ce ne spunem - noi NOUĂ (9) - mereu, dintotdeauna...

În această aparentă paranteză, nu este lipsit de interes să ne auzim în chiar limba în a cărei vibraţie ne-am putut păstra nealterate propriile mesaje. Verbele, care ne definesc cunoaşterea acumulată la nivel neconştientizat - Regăsire a Sinelui inconştient de sine -, sînt, în vibraţia limbii române, cele reflexive. Printre ele, dinamica graiului nostru intră în legalitate, devenind, fiind acum-aici o mişcare şi-un repaos în acelaşi timp potrivit armoniei Legilor Universului. Verbul ce nu intră sub incidenţa reflexivităţii desconspiră necesitatea căutării. Şi nu numai noi NOUĂ (eu mie) putem (pot) să ne spunem, să ne regăsim planurile în care ne-am rătăcit de noi înşine (mine însumi):

$9 \equiv 1000 \ldots$

Întregul nu s-a putut cunoaşte conştient de sine decât în manifestare disociindu-se în părţi Calea reîntoarcerii fiind deci prin parte (în particular), pentru reidentificarea

Radu Theia

Curajul sincerităţii în nouă paşi (III)

Aum! Om mani padme hum! Aum!

în individualizarea conştientă a Sinelui, MIE (1000) îmi sînt necesare cele trei (0 0 0) nivele de recunoaştere reintegrate simultan şi conştient: simultaneitatea triadei... Aşadar, pentru a mă putea identifica cu Sinele-conştient de sine - în sine, noi NOUĂ (9), ne putem spune

SĂ MĂ AUD - informaţie

SĂ MĂ VĂD - alimentaţie

SĂ MĂ CUNOSC - sex

Ca planuri separate - şi vom face referirea la desfăşurarea plană a iantrelor, la ceea ce entităţile prietene ale întregului ne vorbesc pentru ca noi să ne auzim -, într-un singur plan, deci, încet şi cu răbdare, ne vom apropia de sferă .

Sînt de făcut paşi necesari, intrinseci realităţii drumului individual - UNIC - raportat la întregul primordial către care drumul duce ..

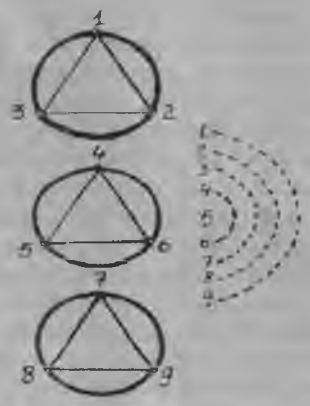

Să lăsăm ca în acest pas (III) să se desconspire de la sine realitatea întrepătrunderii celor trei nivele ale triadei ca o necesitate ..

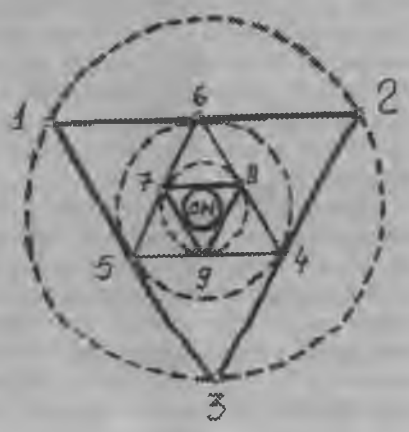

Întregul nu s-a putut cunoaşte conştient de sine decât în manifestare disociindu-se în părţi Calea reîntoarcerii fiind deci prin parte (în particular), pentru reidentificarea cand triada este descnisa, patrunsa in dinamică prin afirmaţie): SÎNT!

identic:

$6 - 7 - 5 \equiv 9$

$5 - 9 - 4 \equiv 9$

$6 - 8 - 4 \equiv 9$

Oricare alt nivel de însumare (de mine însumi - neconştientizare, neidentificare cu Sinele), orice absenţă a uneia dintre cele trei (3) cunoaşteri (aparent din exterior), expune întregul (mă expune) la confundarea cu efectele, la iluzie, la fals

Ne oprim aici, urmând ca în pasul IV, odată cu trecerea în acesta, să deschidem (prin decizie) posibilitatea ca NOUĂ să ne vorbească nouă şi mai mult

29-30 septembrie 1994
h Soarelui
Piatra Neamt

Filă de Jurnal

Cei vii

Plume care vine O lume care nu vine Unde trebuie să vină cei care întârzie să vină? În întâmpinarea Tatălui. Ce înseamnă să vii în întâmpinarea Tatălui?

Tu ia aminte:

1. Să vii cu Credinţă
2. Să vii cu Fapte
3. Să vii cu Iubire
4. Să vii cu trecere
5. Să vii Pe Jos
6. Să vii pe Calea Adevărului
7. Să vii pe Calea Vieţii Fără de Moarte
8. Să vii unde Ai Mai Fost
9. Să vii cu Încredere Spre Tine
10. Tată, iată, vin acolo unde vin Cei Vii.

Alexandru

1 mai 1994, h 18.35, Brad

CUVÂNTUL... vibrația începutului care ESTE. Scriu deci, Acum şi Aici, pentru Noi toți, din Noi toți, UNUL. Pentru mulți care citiți acum aceste rânduri, această exprimare pare puțin cam naivă, cam visătoare, asta pentru cei care într-adevăr nu au cunoscut încă un act de credință, acela de a Te confunda cu Toți, de a intui dincolo de forme, acolo unde esențele, Unitatea, creează diversitatea manifestării. Ignoranța nu mai poate astăzi justifica vina celor care dau vina.

Acum plouă, această vibrație a condensării etherului, ca o purificare necesară, ne aduce aparența că am fi izolați, fiecare în cortulețul iui care pentru 50 de zile îi este Acasă. Vorba spune că aparențele înşeală" şi devine Cuvânt pentru că exprimă, sau mai bine zis imprimă, o realitate în Planul Fizic Ochii îi avem pentru a vedea limitele iar proba sufletului este de a trece dincolo de ele Aşadar, cu toate "vălurile" care ne separă şi toate pânzele de cort, aici, în Rarău (şi oriunde) suntem împreună fiindcă Suntem, nu Suntem fiindcă suntem împreună. Totul, aici, în minunatul Munte, continuă între bine şi rău prin alegerea Sensului; Bine şi Rău în puterea noastră de a mai face un pas pentru ca ceilalți să păşească Când spun acum, acest "ceilalți", simt că felul în care sunt construite aceste cuvinte apare ca un compromis şi la nivelul acestor pronume (pro-nume = pentru suflet, dar din păcate azi este mai des folosită vibrația de "în fața sufletului") eu, tu, noi, aceia, ceilalți De ce? Pentru că folosirea lor ar putea părea o ignoranță, o separare voită între "tine" şi "mine", căreia, azi încercăm să îi uităm sau să îi transformăm rezonanța, dar care se mai întoarce uneori prin repetata lor uzanță Singurul element care în Univers are calitatea unei ierarhii este Vibrația, astfel încât putem la nivelul oricărei manifestări să ne detaşăm de orice fel de complexe, fie de inferioritate, fie de superioritate Când scriem sau când vorbim, Cuvântul este de fapt manifestarea unei Creații, a Imaginii care prin noi se concretizează în Planul Fizic Omul face din această Imagine o Bine-Cuvântare, fără adresă, căci Cuvântul nu vine de undeva şi se duce altundeva, nu este spus de Mine şi auzit de alții. Acestea sunt simple impresii, formalități, fiindcă în realitate Cuvântul vine dinspre Noi şi curge înspre Noi, el ESTE Nu există aceste raporturi, ele sunt doar o manifestare a unei forme mentale generale, de efect, astfel că nu există "ceilalți" ca o separare de Noi. Prin funcționalitatea simplă a Treimii (Tată-Fiu-Spirit, Afirmație-Argument-Consecință), intrăm în legalitate (cea a Legilor Universale), depăşind Dualitatea, dezlegăm prin intuiție legăturile formale şi percepem prin logica Sintezei, Unitatea care ni se pare azi atât de separată În Elta, a nu realiza această diversitate a Principiului în manifestare şi Unitatea Lui în esență, înseamnă a nu înțelege procesul individualizării Elta nu este, aşa cum unii ar vrea să acuze (uneori chiar o fac, dar nu-i nimic, tot răul spre bine), un Spirit Grup, o sectă sau un sistem închis care să acopere pe cineva sau ceva Elta este, simplu şi util, o soluție de armonizare a Omului cu vibrația

Carmen Corneanu

Ispita aparențelor

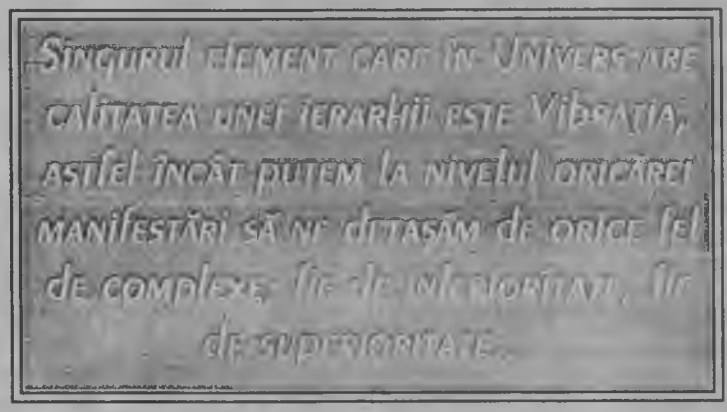
SINGURUL ELEMENT CARE ÎN UNIVERS ARE
CALITATEA UNEI IERARHII ESTE VIBRAȚIA,
ASTFEL ÎNCÂT PUTEM LA NIVELUL ORICĂREI
MANIFESTĂRI SĂ NE DETAȘĂM DE ORICE FEL
DE COMPLEXE, FIE DE INFERIORITATE, FIE
DE SUPERIORITATE.

Universală a acestei treceri la o altă etapă (Apocalips), soluție nepretențioasă, care este posibilă oricărui om Elta este acest Noi format din fiecare în parte şi nu din toți laolaltă De ce să nu fim sinceri să recunoaştem, că, mai apar şi în Elta reminiscențele unor mentalități false, a unor prejudecăți cu care societatea ne-a obişnuit (şi noi am acceptat aceasta), dar, care, ca orice "uscătură" din pădure, sunt, în această etapă de trecere către noi înşine, un punct de reper încă necesar şi firesc De ce firesc? Fiindcă acolo unde totul merge perfect înseamnă că nu mai merge deloc Dinamica presupune Armonia şi Omul, care este însăşi Mişcarea, nu ar putea suporta monotonia unei perfecțiuni concentrate într-o singură polaritate, chiar dacă azi, din ignoranță şi lene, omul încă şi-o mai doreşte Dacă ar fi să ne imaginăm acum ce ar face omul fără bine (şi la asta oamenii sunt aşi) sau fără rău, am deduce logic că nu ar putea merge ci ar fi pemanent ajuns ajuns deja" O singură polaritate în manifestare este inutilă, dar cine se mai întreabă azi de unde am merge mai departe dacă totul ar fi atât de perfect? Să încercăm să depăşim această ignorantă a oamenilor care nu intuiesc proba binelui, şi când li-e bine, spun "Ce bine e! Stop deci, de aici nu mai plec '

Statica nu există Acest cuvânt este construit pentru a diferenția un anumit nivel de mişcare de un altul Ceea ce există este o permanentă mişcare într-o sau pe o direcție căreia noi îi alegem Sensul Azi, "static", este acest pol negativ pe care îl vedem manifestându-se în jurul nostru, aparent neschimbător, dar care la nivel subtil, este tot o dinamică. Acest negativ este punctul de referință (deloc întâmplător) de la care putem să plecăm înțelegând ceea ce îl determină la nivel subtil Ceea ce apare în formă este numai un efect, este deja consumat, deja trecut şi nu realizăm nimic dacă stăm şi îl analizăm la nivel singular, prin prisma unei Dualități mentale, fără a ne oferi soluții cauzale (care să vină în întâmpinarea dinamicii interioare şi ale cerințelor care rezultă din manifestarea aceasta), sau dacă ne implicăm în el, confundându-ne cu propria noastră Creație. Azi, acest spectacol al haosului, nu primordial, ci de finalizare a unei etape şi de anticipare, inițiere, a celei următoare, în care, majoritatea gândurilor, trăirilor,faptelor oamenilor sunt negative, se mai naşte totuşi întrebarea "De ce nu sunt fericit? De ce mi se întâmplă numai mie?" Fericit în exterior nu este prea greu să fii, pentru că, aşa cum se vede azi, prin tot felul de şmecherii, poți AVEA, dar în interior, nu mai este valabilă aceeaşi regulă, aici nemaiexistând acumularea cantitativă, ea nu mai poate funcționa, fiindcă el (interiorul) lucrează în starea SUNT.

Aceasta este unica realitate, fiecare este SUNT. Ştiu şi simt acum aceasta, însă ispita aparențelor mă doare, prin imaginile atâtor oameni nefericiți, care nu îi pot trezi cu nefericirea lor pe cei fals fericiți. Văd oameni care plâng, sunt învinşi, pierd, ratează, fug, sunt temători, săraci, bolnavi, cunoscând totuşi manuale întregi de filosofie, adică exact atât cât le trebuie pentru a fi astfel, văd aşa zisa lume a intelectualilor, cu suferința lor mentală, aceste victime care nu s-au eliberat pentru a fi din când în când şi vinovate Văd atâția săraci, atâtea griji în casele oamenilor, atâtea case în târguri, atâtea târguri în oameni, da, aparențele ne arată că viața azi este un comerț inutil la care omul iese întotdeauna în pierdere pentru că a uitat subtilul El îşi vinde sufletul pentru iluzia Planului Fizic, dă regia pe actorie, joaca pe jucărie, bunul simț pe ironia atributului, comerț cu trupuri, cu carne, cu gânduri, cu sentimente, piața mondială a formei în care cu cât ai mai mult, cu atât eşti mai puțin Şi totuşi în jurul meu sunt oameni, care, în vârf de munte, au venit pentru un examen (pe care ei înşişi şi-l dau), al cunoaşterii, al amintirii, al trezirii, al depăşirii atâtor aparențe pentru un zâmbet real şi firesc, oameni - OM, cărora le mulțumesc acum, pentru că, prin ei îmi dau curajul să scriu mai departe, în sunetul minunat al ploii, să depăşesc amorțeala unor picioare ghemuite şi să îmi amintesc de cei care nu sunt aici, care la ora aceasta, în casele lor, în colțuri ale acestei Planete - Mame, mai supraviețuiesc prin acelaşi ritual devenit între timp repetiție somn, dejun, servici, prânz, pastile pentru digestie, televizor, copii pe

izvorâte şi închinate doar faptului că suntem, aparţin amintirii. Bucuria Vieţii, a rămas pe ecrane, în basme, în romane, o iluzie acum, când aparenţele ne arată că nu ar mai fi nimic de arătat, decât poate ura între noi şi noi. Se mai menţine totuşi, o linie de plutire, copiii încă mai merg la şcoală, se păstrează servicii, se mai fac invitaţii la nunţi, se ascultă ştiri, se doarme, se merge la biserică. Toate acestea, trec prin stomacul care, nu mai devorează ci Ne devorează acestă surpriză a negativului cărnii, care nu ne mai surprinde: corp în corp, acum văl peste văl, carne de porc peste carne de om, carne de vită peste carne de om, ca o ultimă plăcere a vieţii, după ce sexul a fost jucat pe terenul senzorialului, al vulgarului şi a pierdut. Această mâncare - gastronomia gospodinelor - adică mândria celor care au uitat să fie femei şi se laudă cu ce mai pot, acoperind ceea ce nu vor să mai poată În fapt ,cum să poţi dacă stomacul a început, ca o gură uriaşă, să Te înghită cu cât înghite mai mult...(încarnare în încarnare)..., de mii de ori într-o viaţă, ca şi cum am fi venit în Planul Fizic pentru a mânca. Nu, nu mai putem accepta ca la licitaţia senzorialului să câştige întreaga lume. Din fericire, aici nu există decât ori - ori, apoteoza omului care consumând animalul, devine el însuşi un animal. Da, poate că este prea dur, dar la fel de dure sunt aceste imagini ale ignoranţei umane, la care ar fi o laşitate să închidem ochii şi gura. Soluţia există, trebiue doar descoperită, pentru că Omul trebuie să redevină ceea ce este: divinitate încarnată. Simt uneori durerea de a şti şi a face, atunci când glasul altora îmi sună repezit în urechi: "Asta nu se poate" sau "Aşa este viaţa" sau "Eşti o fraieră", dar să impunem ceva înseamnă a greşi, iar a dărui vedem că confirmă, din ce în ce, acest... "calul de dar se caută totuşi la dinţi". Orgoliile, titlurile, atributele, sunt cele care găsesc întotdeauna un dinte lipsă (chiar dacă el este totuşi acolo unde trebuie să fie), urmând neacceptarea, negarea, renunţarea. Cu cât pentru cei care se trezesc este mai simplu, cu atât pentru aceste atribute umane este mai greu, şi atunci ne asumăm această responsabilitate de a nu o lua înainte chiar şi pentru simplul fapt că ştim că putem. Să facem noi primul pas către ceilalţi care tot noi suntem, şi acest prim pas este Afirmaţia, care se numeşte Fapta, generând Consecinţa, cea mai vizibilă judecată. Urmează al doilea pas (pentru că prin primul ne-am făcut datoria chiar şi faţă de cei care văd acestă judecată dar nu se judecă), chiar dacă unii rămân în pătrăţica lor care le permite să spună: "Dar de ce fac rău, doar nu deranjez pe nimeni?" Egoismul gătit cu un aşa bun simţ, nu deranjează pentru a nu fi cumva deranjat. Deranjat de plânsul atâtor copii nevinovaţi, copiii acestei lumi care mor de foame, cu sufletul zbuciumat; de grijile atâtor suflete ale cuplurilor care "descheie" ceea ce au încheiat, prin prea-folosita ştampilă "nepotrivire de caracter". Cine mai are timp să cunoască realitatea faptului că acceptarea propriei suferinţe este un puternic egoism?

Da, cortuleţul meu s-a "umflat" de atâtea imagini de efect şi este momentul să îl "desumflu", eliberându-mă de tentaţia acestei ispite a ceea ce se vede. Asta nu înseamnă a fi indiferent, ci a realiza că, dacă şi noi mai găsim justificări şi necredinţe în spatele aparenţelor, atunci cine să nu le mai caute? Totul în fond se autodemonstrează celor ce îşi demonstrează minunatul SE POATE. Omul nu este ceea ce se vede, este ceea ce el nu îşi aminteşte să vadă. Este un copil, mai mare, mai mic, mai bun, mai răutăcios, care ori râde de toate, ori plânge din nimic, şi, totuşi Copilul care este chemat la Tatăl din el însuşi. Azi, Fiul risipitor se întoarce Acasă, fiindcă este pregătit, rătăcirea prin iluzie se încheie, vălurile cad, limitele dispar, ne regăsim pe noi în Christ şi pe Christ în ceilalţi. Suntem divinităţi încarnate, chiar dacă este greu să ne amintim de aceasta, atunci când vedem un om scuipând trotuarul. Este greu dar posibil. Iar acest posibil nu este ceva care să ni se dea sau să ni se ia de undeva, ca o pară mălăiaţă, nătăfleţii fiind noi. Posibilul se construieşte prin ce SE POATE, Aici şi Acum. Fiecare îşi construieşte Marele Turn de Lumină din El Însuşi Cu cât urci mai sus pe acest Turn, cu atât cuprinzi zările din ce în ce mai amplu cu "ochiii care văd" şi distingi elemente noi, încă o Faptă devine posibilă. Făcând tot posibilul, Thotul devine posibil.

De aici, de lângă Pădurea care nu mai este de această dată şi Adormită, fiindcă Frumoasa din fiecare se trezeşte la adevărata Viaţă, de deasupra Împărăţiei Liliecilor care îmi demonstrează că poţi să stai şi cu capul în jos şi cum ai chef, atâta timp cât consecinţele sunt pozitive, te privesc, Prietene, pentru ca Tu să Te priveşti. Acordă-Ţi un gând, o faptă Ce e rău şi ce e bine în viaţa ta? În tine? Tu singur poţi să transformi răul în bine şi binele în şi mai bine. Tu singur poţi realiza această schimbare, amintindu-ţi că de mii de ani ai schimbat fără să schimbi. Poate că te întrebi: "Cum, chiar hrana vie să mă facă mai vesel, mai liber, mai amabil, mai sănătos, mai liniştit? Gândurile mele se manifestă? Cum, sexul înseamnă propria mea nemurire?" Dacă eu îţi răspund "DA", chiar şi prin Faptă, ai să mă crezi? Există totuşi cea mai valabilă confirmare, a verifica prin tine însuţi. Îndrăzneşte pentru a cunoaşte şi vei înţelege de ce Eşti şi cine Eşti, vei cunoaşte Sensul. Iar acest Sens, care transcede aparenţele Binelui şi Răului, ne va dezlega de ceilalţi pentru a ne lega de ei în esenţa în care toţi Suntem SUNT.

Ra_Ra_(u) IV, 19 August 1994

Ştefan din Suceava

Liberul Arbitru

Pentru a folosi integral Liberul Arbitru trebuie să nu mă mai cenzurez. Trebuie, pur şi simplu, SĂ FIU! Aceasta este esenţa! Aparenţa (perfectă) a unei cenzuri nu schimbă nimic, nu transformă nimic, ABSOLUT NIMIC. Drumul către sine trebuie căutat cu toată libertatea şi toată sinceritatea. Deci: FĂRĂ NICI O CONSTRÂNGERE! Dar să nu se confunde Liberul Arbitru cu lipsa de bun simţ! Liberul Arbitru este naturalul, firescul, deci tocmai această Lege Universală a Bunului Simţ!

A te gândi la tine, după ce ai deschis Liberul Arbitru nu mai poate fi egoism! Este o datorie sacră către tine. Este prima ta Lege Interioară faţă de tine. Se poate adăuga un aforism popular: "CINE-ŞI POARTĂ DE GRIJĂ, N-ARE GRIJA ALTORA!"

Cu cât lucrăm mai mult cu noi, cu atât devenim mai compatibili între noi. Ceea ce ni s-a transmis (să ne împrietenim) are nevoie de asta, să ne împrietenim, deci să fim compatibili! A fi compatibili înseamnă a fi în armonie cu noi atât în interior, cât şi în exterior.

Lecţia tăcerii presupune activarea Liberului Arbitru în sfera comunicaţiilor. Ne dorim întotdeauna să fim cât mai preţuiţi şi de aici putem fi foarte uşor făţarnici. Adică, ce contează dacă facem un pic de spectacol? Cine ştie mai bine decât noi câte aspiraţii înalte avem, câtă sensibilitate... Ei bine, total greşit! Valoarea se impune de la sine, fără nici un fel de spectacol, prin ea însăşi, adică prin fapte!

Cineva spunea că faptele ne aleg, dar e la fel de adevărat că şi noi ne putem alege faptele! Cum? Folosind acest minunat dar (pe care îl avem din plin) care se numeşte LIBERUL ARBITRU.

Curaj!

3 august 1994, h Mercur

Cei buni pot fi învinşi dar nu şi binele lor.

*

Pasul este unitatea de măsură a unicului.

*

Ignoranţa este o tradiţie, cunoaşterea (credinţa) un progres.

*

De ceea ce te fereşti nu te poate feri.

*

În fiecare dimineaţă este o altă dimineaţă.

*

Ceea ce trece a trecut de mult.

*

Imaginaţia înaintea realităţii o face pe aceasta reală.

Viorel Oacheşu

Terapia infirmităților prostiei (VI)

ASTĂZI ISUS SE ÎNTOARCE
DESCOPERINDU-L ÎN NOI ÎNŞINE ŞI
EXPRIMÂNDU-L PRIN FAPTELE NOASTRE,
NU PRIN LAMENTĂRI SI CERSELI, PRIN
MISTICISME ŞI IMAGINAŢII HIMERICE.
OM-UL ASTĂZI DESCOPERĂ CEEA CE
CAUTĂ, ATUNCI CÂND CAUTĂ ACOLO UNDE
SE GĂSEŞTE, ÎN ESENŢA SA DIVINĂ.

După primele V etape în descoperirea infirmităților noastre mentale, care ne-au pus față în față cu manifestările sclavagismului "modern", un sclavagism mental, al ignoranței, al epigonismului, al ipocriziei, generat de o gândire ierarhizantă pe baza reperelor cantitative, separatoare, în care cunoaşterea se confundă cu cantitatea depozitelor conceptuale acumulate, fără pretenția unei analize atotcuprinzătoare sau a paternității ideilor relevate, ACUM - AICI, împreună, mergem mai departe, întrebându-ne şi descoperim totodată răspunsurile care ne aşteaptă ca noi să nu mai aşteptăm.

Cum singura "judecată" care ne foloseşte este cea pe care ne-o facem, auto-judecată, auto-corecție, auto-analiză, prin descoperirea - cunoaşterea şi folosirea Legilor Universale ale VIEȚII, astăzi, dinamizăm împreună concepțiile OM-ului despre El însuşi prin descoperirea mecanismelor subtile ale relațiilor dintre individ şi cosmos, prezente în fiecare clipă de conştiență şi atenție.

Omul se consideră spectator în Univers, de unde şi expresia "după mine potopul", în realitate face parte din Univers, este "încununarea", expresia întregii creații Universale, un miraculos edificiu universal. Lipsa conştienței în clipă a acestei realități, generează atât de puțin plăcute consecințe: poluare, boală, război, sărăcie, ignoranță, moarte.

Legea vibrației se manifestă în fiecare micro sau macro-cosmos, recunoscută şi prin cunoaşterea instrumentală. Întregul Cosmos vibrează şi noi oamenii împreună cu El. Întregul îl putem imagina ca pe o Vibrație Absolută, "Semnul Tatălui este o Mişcare şi un Repaos în acelaşi timp"- interacțiunile diferitelor nivele particulare ale acestei vibrații sunt supuse Legilor Universale.

Corpul Uman este asemănător unei Lire Cosmice cu 7 corzi, în permanentă rezonanță cu vibrația universală. Aparentele diferențe sunt manifestări ale nivelelor diferite de "acordare" a Lirei, a corzilor ei. O coardă flască nu vibrează decât în taifunul pasiunilor, astfel se receptează doar o imagine grosieră, violentă, în acest caz comportamentul reactiv, temător, predomină. Corzile acordate receptează şi vibrațiile subtile ale culorilor, ale parfumurilor şi simfoniilor divine. În acest context, ne putem întreba, de cine depinde acordarea corzilor propriei lire cosmice? Da, simplitatea răspunsului este garanția pasului mai departe Noi, fiecare în parte şi toți împreună suntem responsabili, dirijori, instrumentişti şi acordori în acelaşi timp al minunatului dar divin, Corpul Fizic, prin descoperirea Lui de cojile ignoranței şi ipocriziei, prin autocunoaştere şi înfăptuire, manifestăm la propriu armonia partiturii individuale integrându-ne mirificei simfonii universale dătătoare de viață.

Realitatea aparține Unicei Vibrații, Relativul este determinat de "defazajele" de receptare, de cunoaştere, de percepție. Sursa - Vibrația Întregului, VIAȚA - reprezintă manifestările vieții, procesele necesare armonizării cu Sursa. Într-o imagine mecanicistă, putem spune că vibrația, curentul statorului unui motor electric este sursa, iar vibrația individuală este curentul indus în rotorul acestuia, specific fazei de "pornire" până la sincronizare.

Putem prin analogie sau corespondență să desluşim evoluția civilizației omeneşti de până acum ca evoluția din "Faza de Pornire". Procesul de gândire nu este altceva decât expresia defazajului sau a randamentului nesatisfăcător al funcționării, expresia dizarmoniei, dar în acelaşi timp instrumentul auto-reglării.

Ca expresie a Unicei Vibrații, între oameni, relațiile fireşti, normale, sunt cele de colaborare, de prietenie şi pace. Concepțiile civilizației de astăzi acceptă ca "normale" lupta pentru viață, adică războiul cu viața, când viața este un dar divin şi nu o posesiune sau acapararea a vreunor favorizați de soartă, adică cu pile la VIU. Comicul situației se relevă cu simplitate, iar pentru această "revelație" nu ne trebuie calități "paranormale", şi cei ce câştigă în lupta cu viața şi cei ce pierd, în concepțiile civilizației moderne este firesc să se îmbolnăvească şi să moară. Ignoranța se luptă cu ea însăşi, se auto-ucide, iar Omul prin acceptarea ei, o lasă să-şi facă de cap, şi se eliberează, însă cu prețul suportării consecințelor.

Specia umană este copilul nenăscut, încă în pântecele Mamei GEEA, din care se hrăneşte, în care se lăfăie, este bine, cald, protejat. Dar Legea Ritmului ne dăruie vibrația naşterii, celei de a doua naşteri, cea reală ca ființă cosmică, ca FIU al OM-ului, CRIST. Este comod în pântecele mamei şi mulți copii refuză să se nască dar legea este "forcepsul" care salvează mama de încăpățânarea copilului leneş. Copilul este surd şi orb la contracțiile mamei, cutremurată de perspectiva forcepsului, ce se manifestă în cutremure şi fenomene sociale, poluare şi războaie, roadele ignoranței ASTĂZI, ca rod al colaborării Universale, oamenii sunt în stare să-şi dea informația necesară la nivel individual celei de-a doua naşteri. Este simplitatea însăşi: da, îmi iubesc aproapele, indiferent de formă şi manifestări, fiind EU însumi.

Astrologia o putem astăzi descoperi de prejudecăți şi deşteptăciune, învățând un nou limbaj, cel al imaginii, un limbaj universal calitativ în care ne descoperim pe noi înşine, ca ceea ce suntem şi nivelul acumulărilor noastre în cunoaşterea de noi înşine, reală, prin faptele noastre şi nu prin ifosele intelectualiste la modă.

Prietenii noştri, entitățile planetare, conştiente de datoria dăruirii pe care o reflectă spre noi, amplificând acele vibrații ale noastre care nu sunt în armonie cu noi înşine, ca să le cunoaştem descoperindu-le în manifestările noastre reactive şi să acordăm acele corzi ale propriului vehicol cosmic viu, armoniei universale. Rezultatul este perfecționarea perfecțiunii atunci când suntem sinceri cu noi înşine şi gata să ne recunoaştem.

Astrologul responsabil ştie că planetele predispun iar cel ce dispune este fiecare EU, nu există destin implacabil ci doar necesitatea evoluției.

Astrograma ne desconspiră sensu comun expresiilor creatoare individuale, infini particulare prin posibilitatea creației şi UNIC prin esență.

A renunța la creație echivalează cu a renunța la ESENȚĂ, la absolut. Unicul se manifestă în infinită diversitate, a nu accepta diversitatea înseamnă a regresa prin maimuțăreala modei şi copierilor inutile.

Civilizația de astăzi este o civilizație a modelor, a copierilor, a maimuțărelilor de orice fel, a consumului și spectacolului egoismelor.

Din vibrația Întreguiui Viu ce se dăruie fiecărui fiu fără părtiniri și favoritisme, fiecare fiu receptează atât cât poate, în funcție de nivelul de cunoaștere, înțelegere și acceptare de Sine, funcție de cât de acordate îi sunt "corzile lirei cosmice", acordarea lor fiind datoria-dorință a fiecăruia. "Muzica" fiecăruia este propria sa creație, copierea generalizând dizarmonia sa. Fiecare om prin esența sa este creator, fiecare creează imagini despre sine și ceilalți, despre univers și societate. Creația nu ține de cantitatea de diplome și numărul cărților din bibliotecă sau citite. Fiecare își creează un univers propriu din propriile sale imagini. Tensiunile apar datorită defazajului între universul real și imaginațiile individuale, practic din ceea ce nu există. Imaginea fiecăruia despre el însuși este imaginea universului creat de el însuși, dar când ipocrizia și ignoranța este întreținută, fiecare aruncă propriile sale creații pe care nu le recunoaște și care nu-i plac în cârca celorlalți, învinuindu-i și acuzându-i de propria prostie sau ignoranță - este o manifestare la "modă" a civilizației actuale.

OM-ul trebuie învățat să se învețe, nu să copieze sau să memoreze ce au descoperit alții; trebuie învățată responsabilitatea propriei creații și nu perpetuarea creației celorlalți la fel de reactivi și ipocriți ca propriile teorii despre viață. Fiecare se dă de gol prin manifestările sale, de aceea avem fiecare destule de recunoscut ca să ne mai ocupăm de ceilalți.

Tot ce facem este darul divin al VIU-lui, această posibilitate de a face, dar din "DAR", ce facem, ce dăruim? Tot ce facem este darul nostru, în conștiința darului este și responsabilitatea sa. Dăruim teorii sau fapte, dăruim pace și iubire sau ceartă și nemulțumiri.

Imaginea desore Om și Viață cu care este servit OM-ul astăzi la masă, este una a firescului morții, bolii și neputinței. Oamenii astăzi o servesc în naivitatea purității și o perpetuează prin esența lor de creatori. OM-ule, ești creator, nu creatură, privirile tale sunt lasere mai puternice decât toate laserele construite. Imaginea tridimensională se formează cu două lasere (lumină coerentă), tu-eu, eu-tu. Cu puterea privirilor noastre ne creăm propriile suferințe, boli, sărăcie, prin pesimismul neputinței cu care acceptăm să fim hrăniți de egoiști și orgolioși, de interese și meschinării, de gelozii și prejudecățile "civilizate". Astăzi Isus se întoarce descoperindu-l în noi înșine și exprimându-l prin faptele noastre, nu prin lamentări și cerșeli, prin misticisme și imaginații himerice. OM-ul astăzi descoperă ceea ce caută, atunci când caută acolo unde se găsește, în esența sa divină.

Siguranța individuală este manifestarea păcii interioare, rod al cunoașterii de sine și care se manifestă prin iubire necondiționată de repere exterioare, de mofturi și de cantitatea de materie acumulată. A respecta la propriu înseamnă a folosi, cu cât știi să folosești mai mult, cu atât vei avea mai mult, spre a folosi și nu spre a avea.

Să privim cu toții dinamica Viului, sensul acestei dinamici și să nu ne mai poticnim în inerția obișnuitului, a efemerului, a involuției.

Curajul este manifestarea Sincerității, prin recunoaștere, cunoaștere și creație. Curajul credinței este curajul creației, avem drepul la tot ce ne creăm, drept și responsabilitate în același timp, prin Esența noastră și nu prin aprobările cuiva. Asumarea responsabilității este asumarea propriilor creații, sincer, cinstit, cu curaj, iar dacă nu ne place, ceea ce am stricat tot noi și numai noi putem reface, transforma, și nu să negăm negându-ne.

Blocajul mental provine din plasarea posibilului în exterior, prin legarea lui de mofturile la modă. ASTĂZI, mergem mai departe cu curaj, lăsând ipocriziile ipocriziei, neputința neputinței, fiecare alege liber locul său în Unica Vibrație, creator sau creatură, regizor sau marionetă.

Astăzi apar așa-numite tehnici pentru avansați sau începători, uitând cu obstinență că viața aparține tuturor, este posibilitatea fiecăruia și nu a tehnicilor sterpe ale metodelor cunoscute, consumate, ci a faptelor fiecăruia. Nu depindem de ce facem ci de cum facem; cu ură sau dragoste, în folosul tuturor sau în folosul egoismului și tichiei de mărgăritar.

Informația reală este cea accesibilă oricui, este în afara oricăror ierarhizări, ține de decizia sinceră a fiecărui FIU, NOI SUNTEM FII TATĂLUI CEL VIU.

PACE ȘI IUBIRE!

Magda Stoica

Verbul cosmic al vieții

"În cer a învăța e a vedea,
Pe pământ e a-ți aminti"
Pindar

Suntem în Rarău, e 23 August, aproape 144 de prieteni. În tot acest timp de 50 de zile ne-am întâlnit 700 de prieteni care se cunosc de patru ani și care sunt toți împreună când se întorc acasă. Ne-am întâlnit să ne aducem aminte ce suntem, să ne vedem, să învățăm, să fim.

Astăzi, mulți dintre noi confundă învățarea cu imaginea învățătorului. Aparent nu e nimic deosebit aici, însă eroarea aceasta de concepție, de mentalitate produce un blocaj mental care în termeni psihologici se numește teama de viață. De ce ne e teamă? Pentru că nu o înțelegem, adică nu-i cunoaștem legile, resorturile intime și luăm lucrurile, situațiile, ca pe o fatalitate a destinului, o întâmplare a marelui neînțeles și necunoscut. Astfel că omul confundă viața, tinerețea, cu cei doisprezece sau șaptesprezece ani de învățământ când el urmează cursurile unei astfel de instituții: școală primară, gimnaziu, liceu, eventual o facultate. Și după ce termină școala termină și cu învățatul; că i-a ajuns. Altfel spus, când termină cu învățatul termină și cu viața. Viața, în viață, înseamnă a învăța, a învăța să dai mai departe pentru a ajunge... Unde? Viața nu e o adresă, nu e o destinație la care să ajungi, capătul unui drum lung și istovitor, după care urmează odihna sau repaosul. Viața e drumul însuși, viața e eternă, drumul nu are sfârșit. Așadar, a învăța e o calitate umană, mentală, e un drum al imaginației spre libertatea interioară.

Astăzi, învățământul e o instituție de stat cu un statut social-juridic, care funcționează după legile de rigoare - statute, regulamente interioare, ordonanțe, "legi" și iar "legi"... în acest mod, învățământul creează închisori sociale, atribute la purtător cu care omul se identifică astăzi la modul absolut: "eu sunt doctor, eu sunt inginer, eu...". Suntem toți meseriași, dar niciunul "meșter" sau maestru. Suntem potențiali discipoli sau învățăcei, în căutarea învățătorului sau a maestrului; îl căutăm prin cărți, prin biblioteci, printre cei cu care viața ne pune față în față tot sperând că ne vom întâlni cu el, că ne va spune poanta, că ne va da dezlegarea. Dezlegarea, de ce? De teamă, de frică, de necunoaștere, de irosire, de viață!

Omule, azi și dintotdeauna dezlegarea pentru viață ești tu însuți, tu ești maestrul, în tine locuiește cel mai perfect învățător. Maestrul e Cristul interior, inițiatul inimii, discipolul e aproapele nostru, adică corpul fizic, fiul cu care ne identificăm. Acum două mii de ani, Crist a dezvăluit oamenilor că s-a numit Iisus, astăzi are 7 miliarde de nume pe 7 continente. Fiecare suntem Crist, venit pentru veșnicie. A scăpa de teamă e a avea curaj prin recunoaștere, prin credință, să accepți viața nu așa cum e, ci așa cum tu singur ți-o faci. Dar îți trebuie curaj să-ți asumi responsabilitatea propriei nemuriri. Pentru că învățăm să ne plictisim, învățăm de teamă, din formalism, mai bine zis ne lăsăm învățați să fim bolnavi, bătrâni, nefericiți, muritori. Învățământul azi nu ne spune cum să fim tineri, frumoși, sănătoși, fericiți, cum și ce să mâncăm, ce trebuie să facem. Omul e lăsat să afle singur. dacă reușește e norocos, dacă nu, se păcălește iar. Învățământul nu ne oferă nici o soluție viabilă ci doar paliative de supraviețuire până la momentul final. Dacă altceva nu i-a ieșit,

asta i-a reuşit în schimb, toţi indiferent de unde pornesc, ajung în acelaşi loc. Şi fiindcă locul e asigurat, li se spune de mici ca să nu fie neliniştiţi, şi cu "realitatea" asta i-a liniştit de tot. Viaţa va fi o permanentă luptă între teama de moarte şi bucuria de a trăi.

Învăţarea e un proces dinamic, continuu, e verbul cosmic al vieţii. Venim aici ca să cunoaştem, adică să ne aducem aminte ceea ce am creat. Ceea ce am creat am înfăptuit pentru viaţă, pentru că ştim că moarte nu există. Să ne bucurăm de ceea ce am creat, împreună. Oriunde am fi, în orice plan, în cer sau pe pământ, suntem la noi acasă pentru că noi am construit-o.

De ce însă din zidari liberi am ajuns chiriaşi săraci ai vieţii, rătăcitori într-o lume pe care nu o recunoaştem? De ce toată această dramă? Pentru că s-au găsit nişte deştepţi să-i spună omului că e muritor, că are acest tribut de plătit, că există un Dumnezeu iertător dar... şi nemilos care-ţi iartă orice greşeală dacă-ţi dă. În cap cu ceva. Cum să mai înveţe omul să mângâie când "mai-marele" îl altoieşte cu parul fără milă pedepsindu-l uneori fără discernământ?

Această determinare, dependentă de un necunoscut exterior, a imprimat omului teamă şi neînţelegere în faţa vieţii, astfel că văzând consecinţele trage concluzii greşite şi îngroaşă greşeala. Cine să aibă timp să-i spună omului că e propriul său creator, că el e Dumnezeu prin Fiul Lui. Că instrumentul de creaţie al omului e mentalul şi toată puterea îi aparţine, el trebuind doar să înveţe să o folosească?

Cerul şi Pământul sunt dară manifestări ale aceluiaşi univers: universul mental. Universul mental e tărâmul iubirii, al libertăţii, al imaginaţiei

Omule, tu eşti cauza! Când vei accepta acest lucru vei începe să trăieşti cu adevărat. Recunoscând în tot ceea ce vezi, în tot ce simţi, în tot ceea ce faci, cauza, te vei recunoaşte pe tine.

A învăţa? E a cunoaşte, a recunoaşte că tu eşti cauza, a-ţi asuma responsabilitatea creaţiei indiferent dacă e bună sau rea Ai făcut-o, acum descurcă-te cu ea.

De aceea, curajul înseamnă a fi credincios, adică a cunoaşte. Teama vine din neînţelegere. Neînţelegerea e starea de inculpat, de ilegalitate, de a fi în afara Legii. Nu e vorba de legile sociale, ci de cele universale, de legile vieţii. Legile Universului sunt în număr de şapte

Omule, pentru a ieşi din starea de inculpat, de fărădelege, învaţă să fii nemuritor, învaţă să-ţi aduci aminte "că vezi". Pentru început, adu-ţi aminte că există binele, frumosul, prietenia, iubirea Adu-ţi aminte că eşti nemuritor şi când vei avea acest curaj, te vei recunoaşte. Adu-ţi aminte că suntem alături oriunde Adu-ţi aminte că suntem împreună!...

23 august 1994, h Venus
Rarău IV

Adrian Mîndruţă

Alfabetul Astrologiei

Astrologia nu trebuie să devină o nouă ştiinţă materialistă, bazată tot pe măsurători cantitative şi statistici, ci trebuie să fie acel instrument de autocunoaştere şi de descoperire a adevărurilor spirituale, a Legilor Universale şi a Armoniei care se manifestă în tot ce există...

Continuăm serialul de Astrologie cu un capitol care ar trebui să se găsească, amplu dezvoltat, la începutul oricărei cărţi din acest domeniu, şi de obicei se găseşte, dar rareori Astrologia este tratată în aceste cărţi în corelaţia ei directă cu Metafizica Este vorba de elementele de bază ale limbajului astrologic, acelea care constituie cărămizile din care se construieşte orice astrogramă, şi care nu sunt doar elemente grafice sau denumiri, şi nici doar elemente fizice ale Universului, ci simboluri indicând vibraţii care influenţează viaţa şi evoluţia oricărei entităţi, manifestările din Planul Fizic fiind în strânsă legătură cu felul în care se combină aceste simboluri, cu dinamica şi evoluţia lor. Este vorba de triada alcătuită din Semne, Case şi Planete. Sunt 12 Semne Zodiacale, 12 Case şi 10 Planete, deci, în total, 34 de litere ale alfabetului astrologic. fiecare reprezentând o vibraţie care se traduce, intuitiv, în manifestări diverse, în multiple planuri - fizic, psihic şi spiritual.

Fiecare dintre aceste litere ale alfabetului are şi o imagine fizică, de care se ocupă mai mult astronomia şi astrofizica - mai ales de semne şi planete. De fapt, astronomia studiază planetele şi constelaţiile, alături de toate fenomenele cosmice şi astrale, dar din punct de vedere fizic şi chimic, şi nu din punctul de vedere al influenţelor lor subtile asupra vieţii de pe Geea Cele 12 Semne Zodiacale nu sunt identice cu constelaţiile ale căror nume le poartă, existând astfel două Zodiace cunoscute în astronomie. Zodiacul Sideral este cel alcătuit din cele 12 constelaţii aflate pe Ecliptică, şi a căror poziţie rămâne relativ fixă în raport cu celelalte stele şi constelaţii de pe firmament, dacă se neglijează mişcările extrem de lente ale acestora. În Astrologie se lucrează cu Zodiacul Tropic, ale cărui Semne Zodiacale poartă aceleaşi denumiri şi păstrează aceeaşi ordine ca în Zodiacul Sideral, dar aceste 12 Case ale Cerului, sau Semne, Zodii, reprezintă arce de cerc, de câte 30° fiecare, măsurate de la echinocţiul de primăvară, când se spune că intrăm în Zodia Berbecului. În acel moment Soarele intră în Zodia Berbecului, dar actualmente el se găseşte, la echinocţiul de primăvară, spre începutul constelaţiei Peştilor - de aici şi denumirea de Era Peştilor - şi prin fenomenul de precesie al echinocţiilor, poziţia sa din fiecare an la acest echinocţiu se deplasează lent spre constelaţia Vărsătorului. Abia odată la circa 26000 de ani, Zodiacul Sideral şi cel Tropic ajung să coincidă Dar deja ne-am obişnuit cu Zodiile măsurate după data calendaristică, deci putem înţelege că ele sunt legate de mişcarea Soarelui, raportată la acel reper care este punctul vernal, punctul în care are loc echinocţiul de primăvară.

Ceea ce nu se ia în consideraţie în Astronomie, este faptul că fiecare Zodie are o vibraţie specifică, fiecare reprezintă o parte a Întregului Universal, şi vedem că într-o astrogramă apar toate Semnele Zodiacale, cu influenţe diferite, după configuraţia particulară a astrogramei, astfel că orice entitate încarnată este capabilă să exprime aceste vibraţii într-o formă specifică, unică şi individuală, şi să se folosească de cunoaşterea acestor vibraţii pentru a controla propria sa manifestare şi evoluţie prin găsirea unor soluţii interioare care să o pună în armonie cu vibraţiile cosmice ale propriei sale încarnări şi ale vieţii sale.

În general, se ştie că individul încarnat într-o anumită Zodie dispune de anumite caracteristici psihice şi comportamentale, are un anumit model de bază, pe care se grefează foarte multe trăsături particulare, determinate sau justificate prin celelalte elemente ale astrogramei sale natale. De exemplu, a 12-a parte din oameni sunt încarnaţi în Zodia Berbecului, deci ei au acest model vibratoriu de bază, care îi face să manifeste acea impulsivitate, agresivitate, iniţiativă şi tendinţă de a se impune, cunoscute ca fiind caracteristici generale ale acestei Zodii. De fapt, Semnul în care se află Soarele la încarnare indică o anumită personalitate

entității, pe care ea caută să și-l însușească printr-o serie de încarnări în acest semn, uneori întreruptă de scurte treceri prin alte Zodii, în funcție de experiențele necesare pentru continuarea firească a evoluției entității. De aceea, Zodia Natală conferă acele trăsături care sunt mai vizibile, se manifestă mai puternic, și mai ales la entitățile încarnate în corpuri de sex masculin, care canalizează mai bine energiile solare și exprimă mai activ vibrațiile Zodiei lor, pe când entitățile feminine par să fie influențate mai mult de Lună prin predominanta feminină a corpului lor. O altă Zodie importantă în astrogramă este cea a Semnului Ascendent, care indică, de fapt, acea parte a personalității de bază pe care entitatea și-a propus să o dezvolte în actuala încarnare pentru a se manifesta mai aproape de identitatea sa reală, de posibilitățile spirituale de care dispune în stadiul actual al evoluției sale. Deci putem spune că manifestăm relativ spontan trăsăturile Semnului Natal, în mod evident și pentru ceilalți din jurul nostru, și învățăm să folosim calitățile sau să atenuăm defectele Semnului Ascendent, ca să fim mereu mai aproape de ceea ce suntem cu adevărat, ca să ajungem la exprimarea noastră completă, la calitatea noastră Divină, de entități individuale prin care Principiul, Dumnezeu, se exprimă liber, în mod particular, dar perfect.

În cadrul Întregului, Semnele pot fi asociate cu diverse funcții ale oricărui sistem pe care încercăm să-l cunoaștem prin Astrologie, funcții exprimate sintetic în verbele asociate Semnelor. În corpul omenesc, de pildă, Berbecul guvernează capul, ca imagine fizică a identității noastre, căci ceea ce reținem cel mai bine de la o persoană este imaginea capului și feței sale, rareori acordând vreo atenție altei zone a corpului, și asociem în minte numele acelei persoane cu figura sa, iar verbul Berbecului, "Eu sunt", exprimă tocmai această funcție prin care sistemul își afirmă existența, se conduce și se impune ca eficient printre alte sisteme, de care tinde să se diferențieze printr-o identitate proprie.

Cele 12 Case ale Pământului ne dau forma mai concretă a manifestării vibrațiilor Semnelor în Planul Fizic, de ele depinzând modul în care aceste vibrații sunt recepționate pe pământ și exprimarea pe care o primesc ele, în diversele domenii și direcții ale manifestării fizice. Ele sunt asociate cu domenii ale vieții fizice, sociale, individuale, intelectuale și culturale, psihice și spirituale, cu aspirațiile și tendințele practice ale entităților, oferind indicații mult mai eficiente și mai pragmatice decât Semnele, și din această cauză puțini au ajuns să afle că în Astrologie trebuie să cunoaștem și Casele dintr-o temă, tocmai pentru că sunt aducătoare de informații foarte complete și exacte despre posibilitățile de evoluție și realizare ale entității.

Dacă Semnele erau legate mai degrabă corelate mai îndeaproape cu organele sau factorii prin care sunt exercitate aceste funcții, și care pot lua forme dintre cele mai diverse, în funcție de structura și sensul sistemului avut în vedere. De pildă, în societate oamenii ocupă diferite poziții din care exercită diferite funcții, dar există și instituții care au anumite atribuții, și toate acestea sunt distribuite în mod echilibrat și armonios în cele 12 Case, putând fi regăsite în astrograma natală, în funcție de posibilitățile nativului de a veni în contact cu acestea sau de a ajunge, el însuși, un astfel de factor. În organismul uman, fiecărei Case îi sunt asociate organe anatomice și aparate sau sisteme din cadrul corpului, care îndeplinesc funcțiile corespunzătoare.

Corespondența perfectă dintre funcții și organe apare în așa-numita Temă Fundamentală. în care Semnele și Casele se suprapun exact, respectiv atunci când Berbecul, primul Semn, se află în Casa I, și celelalte Semne și Case urmează păstrând corespondența. Atunci se poate spune că organul își exercită firesc funcția pentru care a fost destinat, și în sistem există o armonie provenind din Armonia inițială a acestui plan de evoluție. În celelalte cazuri apare o deplasare a Semnelor față de Case, indicând o entitate sau un sistem în care armonia s-a depărtat de poziția de echilibru pentru scopuri care țin de evoluția sa particulară, dar ea va trebui să tindă spre această poziție de echilibru, spre această armonie dată de tema fundamentală, folosind posibilitățile oferite de situația sa actuală

Planetele - în Astrologie, Soarele și Luna sunt tot planete - reprezintă, în acest context, factorii care dinamizează funcționarea organelor și exercitarea funcțiilor respective, elementele care declanșează și întrețin sau dirijează procesele din sistem, prin care acesta își urmează evoluția, își exercită funcțiile și se autoîntreține în forma sa actuală. Ele se mișcă pe cer, se deplasează prin Semne și Case, aducând evenimente, schimbări, perioade de creștere și descreștere, de tensiune sau de acalmie, la care participă factorii indicați de Casele influențate de aceste mișcări și au loc modificări în felul în care se exercită, în sistem, funcțiile corespunzătoare Semnelor afectate.

Din aceste considerații mai abstracte asupra literelor alfabetului astrologic, putem extrage, prin reflecție atentă, prin intuiție și imaginație, așa-numitele semnificații mai concrete ale Semnelor, Caselor și Planetelor, pe care le găsim de obicei în manualele de Astrologie gata oferite celor care sunt dispuși să învețe Astrologia prin memorarea unor texte, a unor interpretări, a unor cuvinte-cheie. Dar adevăratul astrolog trebuie să caute să pătrundă în esența acestor noțiuni, să înțeleagă corelațiile subtile care apar între simbolurile astrologice, să le simtă vibrațiile, și atunci va fi oricând capabil să interpreteze combinațiile pe care le formează temă natală, entități încarnate

Astrologia nu trebuie să devină o nouă știință materialistă, bazată tot pe măsurători cantitative și statistici, ci trebuie să fie doar instrument de autocunoaștere și de descoperire a adevărurilor spirituale, a Legilor Universale și a Armoniei care se manifestă în tot ce există, pentru ca fiecare om să fie capabil să revină în această armonie în mod conștient, prin cunoașterea care devine Credință, prin Christul care trăiește în fiecare ca manifestare a Tatălui în Om. Și fiecare, în pace și liniște, cu credință și iubire, se va întoarce spre sine pentru a-l regăsi pe Dumnezeu.

27 august 1994, h Mercur
Rarău IV

Astrologie sportivă

Marius Bendea

Competiția - interpretare astrologică (IV)

Mai atractiv și poate mai căutat la început ar fi ajutorul oferit de Astrologie în desfășurarea unei competiții. Trebuie menționat totuși că Astrologia oferă date referitoare la predispoziția exterioară în care trebuie să ne încadrăm, dar fiecare gândește cum vrea și în funcție de aceasta își atrage binele sau răul în viață. Corectarea gândirii spre domeniul pozitiv, constructiv, altruist aduce omul în rezonanță cu Legile Universale, în care încadrându-se astfel, beneficiază de toate aspectele pozitive, neatrăgându-și răul. Deci oricât de favorabilă ar fi predispoziția pentru o competiție de exemplu, acest avantaj nu poate fi valorificat decât de cei ce s-au încadrat din timp pe făgașul normal al mersului Universului.

Exemplu: Competiție la începutul unei februarie; miercuri, de la ora 18.30 - 20, indiferent de domeniul sportiv.

Interpretare: Miercurea este zi guvernată de Mercur care favorizează inteligența, studiile, călătoriile, comerțul. Deci este bine să se acorde în această zi timp pentru studierea tuturor detaliilor privind competiția și să se facă toate calculele privind eficiența ei. Ca sportiv individual sau în echipă este favorabilă competiția pe un teren din altă localitate, deci făcându-se o scurtă deplasare. În acest context general de ușoară agitație, normală pentru Mercur, competiția care începe la 18.30, în mijlocul Casei a VI-a să fie abordată cu prudență, încă de la încălzire, care nu trebuie să fie amplă ci cu exerciții scurte și diverse impuse de inconsecvența lui Mercur și ținând cont că această Casă a VI-a favorizează mici

boli, aici putând fi vorba de recidivarea accidentelor mai vechi. Se va pune accent pe partea spirituală, mentală, de pregătire a sportivilor, încălzirea fiind efectuată în ultima parte din ora Soarelui. Abordarea competiției să se facă într-o prezentare şi cu o ţinută impecabilă, deoarece se intră pe ora lui Venus, care favorizează tot ceea ce este frumos şi artistic. Deci se cere unirea spiritului vioi şi divers oferit de ziua lui Mercur, cu cele mai frumoase şi spectaculoase procedee favorizate de ora lui Venus, aşadar schimbări frecvente de tactică, procedee, combinaţii, putându-se da frâu liber imaginaţiei în aplicarea celor mai avansate tehnici.

Practic se poate încerca orice tehnică mai ales dacă este vorba de cea a braţelor. În primele 70 de minute scurse sub aceste auspicii să nu se uite posibilitatea unor mici accidentări mai ales la braţe şi umeri, dar şi la coapse prin rezonanţă cu Jupiter care le guvernează şi este în opoziţie cu Mercur. Aproximativ în ultimul sfert de oră se intră în Casa a V-a cu ora lui Mercur. Această Casă a cerului interesează aici din punct de vedere al bucuriei şi jocului, deci să se continue competiţia cu cea mai mare însufleţire. Pentru sporturile care necesită îndemânare deosebită acum este momentul cel mai favorabil oferit de dubla influenţă a lui Mercur, cea din zi şi cea din oră. Ştiind acestea se poate realiza un final spectaculos, impresionant. Ca parte defavorabilă, ce poate imprima acest dublu aspect al lui Mercur, este înşelătoria şi hoţia ca aspecte negative de folosire a inteligenţei şi îndemânării. Deci chiar defavorabilă fiind situaţia, sportivii să nu recurgă la aceste fapte pentru a obţine neapărat victoria. Le va reuşi probabil dar nu pentru mult timp. De menţionat că acum doar antrenorul poate face eventual o contestaţie bine întemeiată, cu şanse de reuşită.

Concluzii: Pentru abordarea unei competiţii în aceste condiţii se impune alegerea şi punerea accentului pe cei mai tehnici şI volubili sportivi, care îşi vor putea valorifica la maxim îndemânarea. Din partea antrenorilor ar fi inutil şi chiar defavorabil să ceară acum aplicarea şi repetarea schemelor stricte de joc, în defavoarea valorificării imaginaţiei şi permanentei schimbări de ritm. Mai ales în final nu se va încerca domolirea ritmului şi nici nu se va introduce, dacă este vorba de jocuri colective, sportivi la care predomină rigiditatea şi interiorizarea, acestea legate şi de o forţă şi o rezistenţă deosebită. Se va putea valorifica la maxim acum doar inteligenţa legată de îndemânare.

Ceea ce nu ajungem nici n-am început

*

Iubirea n-are limite, numai cei iubiţi.

*

Curajul ne scuteşte de ura slăbiciunilor.

*

Cunoscând viitorul, urmăreşti un altul.

*

Pesimiştii se joacă până ajung jucării.

Firicel Ciarnău

Numerele vii (II)

"Înţeleptul îşi conduce steaua, pe când ignorantul este condus de ea."

Am văzut cum numerele - ca şi calitatea - stau la baza întregului Univers. Pentru a înţelege mai bine, voi face o paralelă cu Arborele Sefirotic din Kabbala.

Cele zece Sefirot constituie cele zece puteri ale emanaţiei sau ale manifestării divine, ele formează esenţa divină şi totodată instrumentele activităţii divine. Fiecărei Sefirot i se atribuie un număr de la 1 la 10, începând cu Kether şi terminând cu Malkut.

Primele trei, superioare, articulează sfera intelectualităţii. Kether (Coroana) este voinţa divină primordială, care generează Hokmah (Înţelepciunea), care este gândirea divină în sânul căreia rezidă tot ce va urma să fie. Ordinea ascunsă în Hokmah se manifestă în Binah (Inteligenţa), la nivelul căreia esenţele devin distincte. Până aici avem numerele "1", "2" şi "3", care reprezintă lumea mentală. Pornind de la lumea mentală, deci de la formele imprimate deja în Binah, sunt emanate cele şapte sefirot inferioare ce împreună reprezintă lumea construcţiei.

Urmează următoarele trei numere "4", "5" şi "6". Gedulla (sau Hesed) este măreţia, graţia, compasiunea în care se relevă bunătatea lui Dumnezeu, pe când Geburah, care este polul opus lui Hesed reprezintă forţa, rigoarea, ea este instrumentul justiţiei divine. Din acestea două se naşte binele şi răul. Sinteza între Hesed şi Geburah este Tipheret, care reprezintă frumuseţea şi ea prezidează ordinea etică.

Următoarele trei - "7", "8" şi "9" - sunt ca nişte vlăstare ale acestor trei entităţi de mai înainte, Netsah care reprezintă îndurarea şi victoria, Hod care este mărirea şi gloria, iar Yesod reprezintă temelia, fundamentul. Acestea ar fi cele nouă numere de bază. Toate acestea, împreună în "10", în Malkut (Regatul) ce primeşte influxul celorlalte nouă, reprezintă o totalitate în care se exprimă unitatea divină sub formă dinamică.

Acesta ar fi aproximativ procesul prin care orice lucru ia naştere. Deci la baza oricărui obiect, oricărei fiinţe stau aceste numere. Evident, din combinaţia lor iau naştere alte numere mai mari, o infinitate şi în acest fel, iată, infinitatea manifestărilor divine. Fiecare părticică dintr-un obiect sau corp fizic, fiecare însuşire a unei fiinţe este caracterizată de cel puţin un număr, astfel încât o caracterizare numerologică a unui obiect sau entităţi prin toate numerele ce "participă" la alcătuirea ei, ar fi deosebit de complexă.

Şi totuşi, prin reducerea numerelor mari formate din mai multe cifre, prin adunarea cifrelor componente până la reducerea la una din cele nouă de bază şi combinarea lor pentru a ajunge la o singură cifră, se poate caracteriza numerologic un obiect, o entitate sau o situaţie. Desigur, ar fi o caracterizare parţială, dar bună şi aceea decât nimic. Exemplu: la un copac, numărul crengilor principale, înălţimea măsurată în metri sau numărul anilor pe care-i are. La un om, cifrele care alcătuiesc data naşterii adunate şi reduse la o singură cifră, sau semnificaţia numelui prin reducerea la o singură cifră a sumei valorilor Kabbalistice a fiecărei litere. Şi exemplele ar putea continua.

Dar trebuie să fim atenţi să nu fim sclavii numerologiei şi nici să nu o folosim în scopuri distructive. Numerologia bineînţeleasă trebuie să fie deterministă, pentru că numerele însele nu au decât o semnificaţie relativă, în funcţie de gândirea Omului în ceea ce le priveşte. Ele nu sunt de neclintit, infailibile. Omul este ceea ce gândeşte, el are puterea să-şi modifice gândirea şi în acest fel să tulbure oricare factor de cauzalitate, inclusiv, spre exemplu, acţiunea cifrelor din data sa de naştere.

Fiecare om vibrează la unele numere, în funcţie de data naşterii, de nume sau de legătura sa cu diverse activităţi ori situaţii în care se află. Atunci, aceste numere apar ca nişte forţe spirituale benefice sau ca slăbiciuni, în funcţie de mentalul fiecăruia şi de situaţia în care este pus, pe când planetele sunt ceva mai "palpabile", numerele sunt mai subtile şi de aceea este mai greu să sesizăm acţiunea lor.

La fel cum în Astrologie planetele predispun şi nu impun, la fel se întâmplă şi în numerologie. Să nu uităm un vechi proverb: "Înţeleptul îşi conduce steaua, pe când ignorantul este condus de ea".

Urmează să vedem practic - şi totuşi aproximativ - legătura dintre numerologie şi astrologie şi cum pot fi folosite numerele în caracterizarea unei situaţii, a unui obiect sau a unei entităţi.

24 august 1994, h Mercur
Simeria

Credinţa n-are limite ci numai credincioşii.

*

Uitarea succesului este încă un succes.

*

Ignoranţii n-au timp de cei care au depăşit timpul

*

Vorbesc numai cei care au învăţat vorbe.

*

Bunul este împotriva răului cu binele.

Povestire astrologică

Scriu pe ora Soarelui şi a lui Venus... Încă din primele cursuri Elta, văzând eu că Astrologia pare destul de complicată, la nivel de om serios am intuit că trebuie să fie vreo şmecherie: iar ne păcălesc ăştia mari, mi-am zis. Ce e oare dincolo de gardul "grădinii zoologice"? Pentru a putea vedea şi eu de sus, mi-am construit în minte o scară şi-am început să urc încetul cu încetul. Priveam şi nu mă mai săturam. Dacă la început, toate animalele din Zodiac mi se păreau mari, fioroase şi de neînţeles în comportament, pe măsură ce scara mea creştea, am ajuns la înălţimea lor şi, apoi, depăşindu-le în înălţime, mi-am dat seama că, de fapt, nu sunt animale fioroase, ci doar nişte pui de lei, tauri, berbeci, care se joacă în Zodiac după nişte reguli dinainte stabilite...

*...Când vine primăvara şi primele raze de **Soare** încălzesc pământul, întreaga natură se trezeşte din somn. Cel mai harnic este **Berbecul**, care îşi încearcă puterile şi începe să se joace, să se zbenguie şi aşa, sparge gheaţa cum se spune. Bucuros de isprava făcută fiindcă i-a trezit pe ceilalţi din amorţeala iernii, a spus: **"Eu sunt primul!"**, după care las altora satisfacţia lucrului început. Al doilea este **Tăuraşul** Ferdinand dintr-un film de desene animate, care în joaca lui pe câmpul cu flori şi verdeaţă, a exclamat: **"Eu am de toate!"** . şi sărind de bucurie, a reuşit să trezească doi fraţi **Gemeni**, care adormiseră la umbra unui tei înflorit după o joacă sănătoasă Treziţi brusc, fiecare din ei şi-a spus în gând: **"Eu gândesc că e mai bine să fugim acasă"**, şi au plecat grăbiţi, fără să se uite pe unde merg. În fuga lor au trecut înot pe lângă un lac speriind un mic **Rac**, care-şi făcea siesta pe mal zicând în sinea lui **"Eu simt că vine o primejdie..."**, şi s-a retras apoi în apă agitându-şi foarfecele În acest timp, un pui de **Leu**, fiindu-i sete şi-a văzut chipul impunător în oglinda apei şi cum Soarele era sus de tot căldura lui l-a încălzit peste măsură, încât şi-a spus: **"Eu vreau să fiu cel mai puternic dintre toţi!"***

*Când în livezi încep să se culeagă primele roade, fetiţa unui fermier, o **Fecioară**, era în mare dilemă, neştiind cu care păpuşă preferată să se joace mai întâi; cu Ana sau cu Liza...a ajuns **să analizeze şi ,deci, să critice pe toţi** cei care nu... i-au spus ce să facă. Dar, din această **Balanţă** a nehotărârii, a fost salvată de către învăţătoarea din clasa întâi, care, făcând pe mediatoarea, i-a spus: **"Eu echilibrez această nehotărâre a ta şi consider că este mai înţelept să te joci cu amândouă deodată"**. După un timp, la şcoala ei a venit un **Scorpion** de băiat din alt cartier, care s-a făcut repede remarcat. Arunca săgeţi în dreapta şi-n stânga înţepând pe fiecare, spunându-şi mereu: **"Eu doresc să fiu remarcat în toate!"** Auzind de acest mic dictator, directorul şcolii, care era un bun **Săgetător**, i-a confiscat săgeata înţepătoare şi, dojenindu-l, i-a spus: **"Eu înţeleg că vrei să fii remarcat, dar nu în acest mod!"** Apoi, luându-şi arcul său, a trimis săgeata foarte departe sus în munţi, unde o specie de capră cu coarne mari, care se numea **Capricorn**, se pregătea de iernat. Aceasta, speriată de zgomotul făcut de săgeata care s-a înfipt într-un copac din apropiere şi gândind ca o diplomată ce este, a zis: **"Eu folosesc acest incident în favoarea mea şi mă urc mai sus pe pisc unde nu mă poate ajunge nimeni!"** Dar, odată ajunsă şi uitându-se roată, a văzut în partea cealaltă a muntelui un pârâiaş, care curgea din munte ca apa dintr-un ulcior. Atunci, plină de bucurie, a exclamat: **"Eu cunosc** că acolo este **Vărsătorul, cu** apă bună şi limpede din care îmi voi potoli setea care mă arde".*

*Coborând panta muntelui, sărind de colo-colo, când a ajuns pe malul apei, a speriat doi **Peşti.** Erau aproape. Ei fiind foarte emotivi au dispărut repede, fiecare înotând în direcţie opusă şi ţipând **"Sacrificiu!"** Atunci, Capricornul, **s-a aşezat**, cu multă răbdare, pe malul apei, zicându-şi în barba albă: "Nu-i nimic, vine primăvara şi atunci nu voi mai deranja pe nimeni, ba-mi voi putea încălzi la Soare bătrânele mele oase"...*

Toate acestea le-am văzut şi înţeles de la înălţimea acelei scări Încercaţi şi voi...

13 mai 1994, h Saturn, Rarău IV

Lăcrămioara Smîntînă (Iaşi): *"Acum simt că plutesc,/acum simt că am aripi,/că zbor spre nemărginire./Sufletu-mi se desfată./Trupul mi se transformă în umbră,/ iar umbra şopteşte:/Ce vis,ce splendoare,/ cât infinit!...singurul vehicol către Dumnezeu este ritmul iubirii"- Întâmplarea binecuvântată de care aminteşti, ne duce din nou cu gândul la - Nimic nu este întâmplător.* **Mihai Cristian Mihordea (Constanţa):** *După datele pe care ni le trimiţi, eşti născut în anul Bivolului de Apă, în zodia Balanţei, decada Măslinului. Vei afla mai multe contactând filiala noastră din Constanţa.* **Alina-Elena Floroiu (Sibiu):** *...scriu ca şi cum respir, ca şi cum m-aş ruga Prin Elta, am descoperit uimită cărarea spre mine* **Diana Loredana Cazacu (Piatra Neamţ):** *Numerologia este o ramură a Metafizicii şi cunoaşterea ei nu implică neapărat "misticisme". Teama de care vorbeşti se datorează în general necunoaşterii sau 'ne-recunoaşterii'. Iertarea eşti 'tu însuţi' prin recunoaştere şi mai ales prin revenire. Adevăratul Vindecător se află în fiecare, să-l lăsăm să ne vindece! Poţi frecventa cu încredere cursurile Elta Universitate la filiala din Piatra Neamţ.* **Carmen Soroiu (Cîmpulung Muscel):** *"Revista m-a captivat prin articolele ei. Mă bucuram citind-o, îi descopeream pe OAMENI, ceea ce sunt ei în realitate, mă bucuram că existaţi voi eltiştii, cei care consideraţi normal să apăreţi aşa cum sunteţi...Mă simt mai puternică, mai încrezătoare, m-aţi ajutat să trec mai uşor peste momentele mai dificile. Am găsit şi am clarificat răspunsuri, m-am bucurat că şi alţii mai gândesc ca mine şi că deci, o bună parte din convingerile mele nu sunt false". Pe viitor, sperăm în 'fiinţarea' unei filiale în jud.Argeş.* **Radu Moisoiu (Târgu-Mureş):** *Nu te-am uitat, Radu.Răspunsurile pe care le cauţi sunt acolo de unde provin întrebările*
Liana Bumbar (Bucureşti): *"Ce bine că existaţi! Ce firească este existenţa voastră! Şi ce necesară atunci când ea ajunge în viaţa unei entităţi; la un moment dat, nici mai devreme, nici mai târziu!"* **Carmen Godja (Maramureş):** *"Mă bucur că sunteţi, că existaţi!...dar mi-e greu să mă decid". Într-o zi, fiecare dintre noi, va trebui să decidă, să se hotărască.'Nu poţi sluji la doi stăpâni'. Curaj şi succes Carmen.* **Anagrama (...):** *Presupunerile tale sunt neîntemeiate şi fără nici o bază morală. Confuzia pe care o faci nu este primul caz în asemenea situaţii, dar prin atenţie şi bun-simţ poate fi ultima.'Avem dreptul să facem orice, numai să nu răpim drepturile celorlalţi'...* **Florin Achiriloaiei (Moineşti-Bacău):** *"Aşa cum nimic nu este întâmplător, am ajuns şi eu la Elta . A început să se facă lumină în viaţa mea...un Vărsător care a simţit întotdeauna că trebuie să caute adevărul oricât de greu ar fi". Succes în continuare, Florin!.* **Felicia (Hunedoara):** *Fii liniştită, oriunde eşti, suntem cu tine.* **Cornel Nicula (Bucureşti):** *"Am descoperit revista Elta, în care se arată Calea, Adevărul şi Viaţa". Ai 'bine-intuit', poţi afla cine eşti, de unde vii şi unde mergi, apelând la un astrolog. Vei primi confirmările contactând filiala din Bucureşti unde vei întâlni prieteni care-ţi vor putea întocmi astrogramale, ţie şi prietenului tău.* **Claudiu (Iaşi):** *"Tot ce putem face este să revenim la starea de puritate a unui copil care nu ştie ce este frica, egoismul şi altele de acest gen, să redevenim iubitori şi să ne iubim aproapele". Mulţumim Claudiu, contactează cu încredere filiala din Iaşi.* **Florin Enache (Constanţa):** *Poţi fi ridicol doar încercând să-i ridiculizezi pe ceilalţi. Cauţi metode, căi, practici pentru a ieşi din "starea de inerţie"...Tu eşti Calea. Vei afla mai multe abordând filiala din Constanţa.* **Ioan Buliga (Maramureş):** *"V-aţi întrebat vreodată dacă ceea ce faceţi poate sfărâma frica?".* **Mircea Grigoraş (Bucureşti):** *Ţi-am trimis 'Bucătăria fără foc". Ne bucurăm împreună de 'paşii' făcuţi la fel...împreună.* **Emil Costea (Bihor):** *"Într-o zi, cineva mi-a pus în mână primul număr din colecţia Elta...De când am citit, m-am simţit alt om, vă mulţumesc!". Şi noi, succes!*

Cel mai frumos mesaj

V-aţi întrebat vreodată dacă ceea ce faceţi voi poate sfărâma frica?

Ioan Buliga - Maramureş

Scrisoare document

Salut, Elta!

Îţi vorbeam de un salt calitativ - mă refeream la faptul că voi apare şi eu la cursuri. De fapt, e o promisiune mai veche, care aştepta doar să se "coacă" momentul.

Mulţumesc pentru "Elta" nr. 3 şi celelalte materiale. De fapt, ce m-a determinat să urmez cursurile Elta? Pur şi simplu, dorinţa de a cunoaşte şi de a aplica în mod benefic pozitiv, ceea ce cunosc. Dar până la a ajunge la voi, a trebuit să adun o tonă de teorie; "punctul forte" a fost tocmai teoria superstringurilor din fizică - de aici, vibraţii pe diferite nivele care explică ceea ce percepem şi tot ce mai există şi uite-aşa, Toma necredinciosu' s-a dus la cursurile Elta.

...Acu' se străduieşte să uite de trecut şi viitor. S-ar putea să-l ajute şi acele afirmaţii pe care le-a găsit în "Raportul Ummo"- Universul. este un complex pluridimensional (noi înşine nu cunoaştem decât 10 dimensiuni)

-Aşa că, ajungând la acest nivel de cunoaştere, vă recunosc legalitatea. Sunteţi în regulă şi faptul că aţi apărut şi că vă manifestaţi este un lucru absolut firesc, normal. Iar ajutoarele plus adepţii care vă vor susţine (şi vor fi din ce în ce mai numeroşi) sunt lucruri - evenimente la fel de firesti. Pur şi simplu, nu este o altă cale - dar ăsta-i un punct de vedere subiectiv. La mai multe!

Sunt şi în Suceava colegi minunaţi "de clasă" care m-au ajutat - ei fiind mai avansaţi şi cred că mă voi integra rapid în mediu. Eu sunt oleacă de Tigru de Apă şi cred că pot lua orice formă a vasului în care...mă aşez.

Da, orice formă, dar le voi alege doar pe cele normale.

Am aflat că viaţa e ca un fel de joc, dar nu e o joacă. Este asemănătoare cu jocul "puzzle"; dacă pui fiecare bucăţică la locul ei, apar doar flori şi armonie. Dar pentru asta trebuie să cunoşti locul fiecărei bucăţele; altfel, "tabloul general" e o aiureală care poate duce la revoltă sau resemnare.

...Uite, chiar acum am avut de-a face cu o probă.. Uf, probele astea...eh, ce să-i faci, probele trec, noi rămânem. Sunt om, deci merită să trăiesc - extras din una din revistele Elta.

Întrebările pe care le întâlnesc le rezolv fără a mai întreba. Jurnalul este ceva grozav.

Dacă vă voi mai scrie, o voi face doar pentru a vă mulţumi. Dacă nu vă voi scrie să ştiţi că vă scriu în Jurnal. Poate că nu peste multă vreme vom înlocui sistemul ăsta complicat de tele-comunicare cu telepatia. Ştiu că ea funcţionează, dar e necesar un pic de exerciţiu, mai multă credinţă că se poate (bobul de muştar) şi conştientizarea (?) acestui mod de comunicare.

La un moment dat ajunsesem să cred că "Sunt ceea ce gândesc". Este prea puţin şi se poate mai sus. Dar mi-am zis să am răbdare şi să verific aceste lucruri practic... Da, s-ar părea că se poate.

Habar n-am cine mă "susţine", însă o face bine şi cred că atunci când voi cunoaşte şi acest lucru (sau recunoaşte), voi face un pas pe drumul "reîntoarcerii către inocenţă" aşa cum ne cântă şi ne încântă "Enigma" lui M. Creţu.

În rest, toate bune şi frumoase, având în vedere că Universul e mental şi că scriu acest lucru începând să-i pricep rosturile şi mecanismele, resorturile. Totul există, totul e posibil. Să ne permitem doar normalitatea, prin cunoaştere şi aplicare

Pace şi lubire!

E. Pintilie

Tigru de Apă, Smochin, asc. Taur
18 octombrie 1994, h Jupiter, Suceava

Filialele ELTA - UNIVERSITATE (telefoane informative)

Arad (057/239138)
Baia Mare (062/412710)
Botoşani (031/526353)
Brad (054/655032)
Braşov (068/130081)
Bucureşti (01/7773063)
Buzău (038/434505)
Brăila (039/640251)
Călan (054/731872)
Câmpulung Moldovenesc (030/312988)
Cluj-Napoca (064/187704)
Constanța (041/664232)
Craiova (051/161596)
Comăneşti (034/370316)
Deva (054/624894)
Galați (036/439147)
Iaşi (032/149389)
Lugoj (056/372613)
Miercurea Ciuc (066/120328)
Mediaş (069/812691)
Oradea (059/114472)
Petroşani (054/543978)
Piatra Neamț (033/626652)
Ploieşti (044/143012)
Roman (033/724161)
Sfântu Gheorghe (067/311902)
Satu Mare (061/743978)
Sibiu (069/415137)
Suceava (030/251991)
Timişoara (056/137742)
Tîrgu Mureş (065/115187)
Tulcea (040/515592)
Tîrgovişte (045/631495)
Tîrgu Jiu (053/243554)

Ion Dumitrescu - preşedinte
Dan Iacob - secretar
Marieta Iacob - contabil şef
Traian Iştoc - consilier juridic

Lectori - conferenţiari

Ion Dumitrescu
Ioana Ichim
Viorel Oacheşu
Irina Riță
Gabriel Ştefan
Rodica Tilianu

Lectori - principali

Avamil Bedin
Marius Bendea
Carmen Corneanu
Dan Diaconeasa
Marcel Doroş
Adrian Mîndruță
Georgiana Pavel
Ion Pucă
Dana Stoica
Marcel Vâlcu

Lectori - asistenți

Ştefan Graur
Emanuel Ion
Florentina Mihale
Simona Pucă
Magda Stoica

Astrologi

Ion Dumitrescu
Irina Riță
Georgiana Pavel
Marius Bendea

Direcția studio audio-video

Cătălin Nastasă

ELTA UNIVERSITATE
vă oferă prin filialele sale

CASETE AUDIO:

Ion - Prelegeri în Rarău '94
Tema: Binele şi răul

1. Deschiderea cursurilor (2 casete)
2. Dualitatea
3. Alimentația
4. Informația
5. Bărbatul şi Femeia
6. Medicina
7. Învățământul
8. Religia şi Sexul
9. Ilegalitatea
10. Credința
11. Strategia Vieții
12. Comerțul
13. Prietenia
14. Ziaristica
15. Copiii
16. Bătrânețea
17. Rugăciunea
18. Hiroshima
19. Penitența
20. Ispăşirea şi Suferința
21. Sacrificiul
22. Corpul Fizic
23. Corpul Astral
24. Sfânta Treime
25. Fecioara şi Treptele ideii
26. Jurnalul
27. Elta
28. Divinitatea
29. Isus
30. Fii Luminii
31. A sosit clipa (3+1)

comenzi: str. Calea Griviței 184, bl.O, apt.23 - Cătălin Nastasă, tel. 01/6585092, Bucureşti

Întâlniri în alte dimensiuni

În curând, în rețeaua noastră de difuzare va apărea în premieră cartea "Călătorii pe Vamfim", lansată de Editura Solteris. "Din ciclul Călătorii astrale, în această carte - scrie autoarea - am descris cele văzute, simțite şi trăite de mine, prin bilocație, pe planeta Vamfim (şi nu numai). Tot ceea ce se află între aceste sacre coperți este purul adevăr. Aceste trăiri transpuse în cuvânt sunt dovada spirituală a călătoriilor mele astrale. Fericiți cei ce cred şi încă să vadă".

Important!

** În rețeaua de difuzare a revistei Elta se află lucrarea Bucătăria fără foc - hrana vie în 238 de rețete, supliment al revistei noastre.*

** Abonamentele se fac direct la filiale sau la redacție (adresa Iacob Alexandru, str. Orhei nr. 8/80, 5600 - Piatra-Neamț, jud. Neamț). Banii trimişi trebuie să cuprindă prețul revistei plus o sută de lei cheltuieli poştale. Abonamentul se face pentru minimum trei numere. La redacție se mai găsesc în stoc numere din urmă. Doritorii le pot solicita în sistem abonament sau cel ramburs.*

** Donațiile se pot depune pe adresa Elta-Universitate Filiala Piatra-Neamț, fie prin poştă la adresa indicată mai sus, fie în conturile noastre deschise la Banca Comercială Piatra-Neamț: 45 10 06 42 - în lei; 4721.410.008.60 în DM; 4721.716.00.860 - în dolari*

** Studenții prin corespondență pot fi numai cei ce se adresează prin cerere. Aceasta trebuie să cuprindă adresa, telefonul, datele astrologice (localitatea, ziua, luna, anul, ora de naştere). Ei vor avea prioritate la lucrările difuzate de noi (cursuri, manuale, casete) cât şi locuri în taberele noastre de studii organizate în Rarău (10 iulie - 30 august), Miercurea-Ciuc (27 decembrie - 2 ianuarie), Brad - Munții Apuseni (26 aprilie - 2 mai). Taxa de înscriere este de o mie de lei trimisă pe adresa redacției.*

** Sumele trimise prin poştă trebuie să specifice destinația ("abonament", "student prin corespondență" sau "donație") înscrisă la locul pentru corespondență al mandatului poştal.*

Prețul unei reviste: 700 lei

Din sumarul numărului următor:

** Mesaj extraterestru - Lecția a VI-a: Palmira III * Să mă ridic şi să merg (VIII) * Zona Românească - Ochiul cosmic al Geei * Apocalipsul văzut ca... transformare astrologică * A doua naştere (VIII) * Numerele vii (III) * Reporter în Astral * Legile Universului şi astrologia * Astrologie sportivă (V) - Zilele săptămânii * Dinamica triadei * Ipocrizia fețelor smerite (IV) * Aparența binelui şi a răului * Joc de-a povestea * Tehnici de meditație * Părinți, învățători, copii * Generațiile - privire astrologică * Elta pentru copil * Despre actul astrologic * Amintiri din Rarău I* Templul sincerității - Jurnalul * Despre întâlniri în alte dimensiuni * Mesager * Scrisoare document**

JURNALUL a fost ascuns omului tocmai pentru calităţile sale eliberatoare; ştiindu-se că nimeni nu este dator să-ţi ofere libertatea, aceasta depinzând numai de cel care şi-o doreşte...

VIAŢA n-a fost niciodată un spectacol. O societate formată din milioane de "cititori" poate deveni una cu milioane de scriitori. Tocmai de aceea, la ora actuală, scriitorii tac. Ei au consumat până la saturaţie spectacolul. De aici înainte posibilităţile sunt determinate numai de bunul simţ al fiecăruia. Actul civilizator aparţine omului şi nu instituţiilor, clerului şi atâtor forme şi iar forme...

(Templul sincerităţii: pag. 362-366)